VP MAGAZIN

nr 7

Foileton

virtual-project.eu

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

VP Magazin

numărul 7 - August 2014

Pro Arte
Ion Țuculescu
(n. 19 mai 1910, Craiova – d. 27 iulie 1962, București), personalitate complexă, biolog și medic, s-a făcut cunoscut însă mai ales ca pictor.

ProArte
Ion Țuculescu

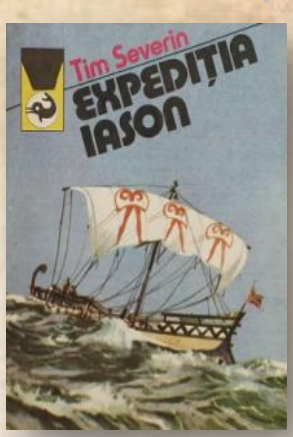

Expediții şi Exploratori
TIM SEVERIN
Expediția IASON
Cap.3

Special
Sergiu Someşan
Puteți să îmi spuneți
Dumnezeu

Keith Douglass
Atac! Atac! Atac!
Partea a VI-a

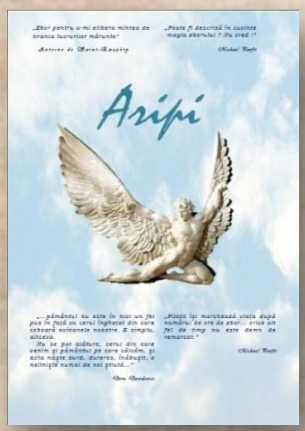

Aripi
Pierre Clostermann
Marele Circ
Ep 4

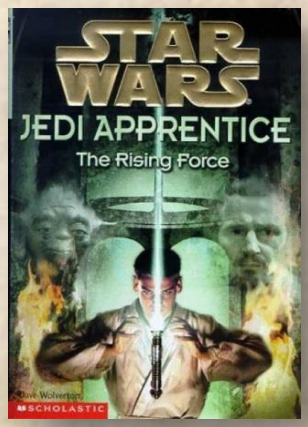

Dave Wolverton
Ascensiunea
Forței
Cap. 19

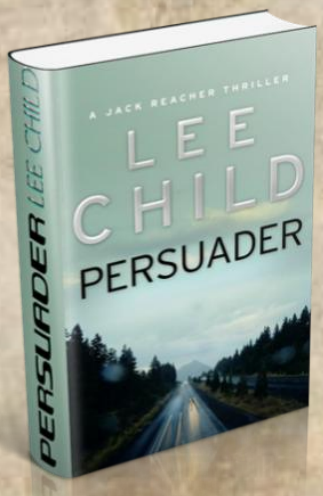

Lee Child
Persuader
Capitolul 12

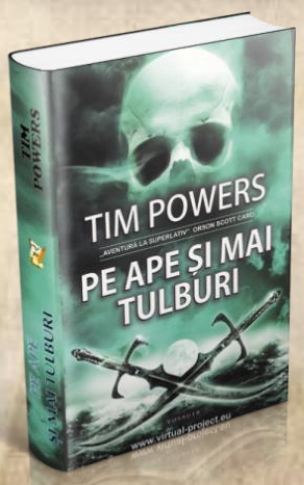

Tim Powers
Pe ape şi mai
tulburi
Capitolele 16-18

VP Magazin

Pro Arte

Ion Țuculescu

(n. 19 mai 1910, Craiova - d. 27 iulie 1962, București), personalitate complexă, biolog și medic, s-a făcut cunoscut însă mai ales ca pictor.

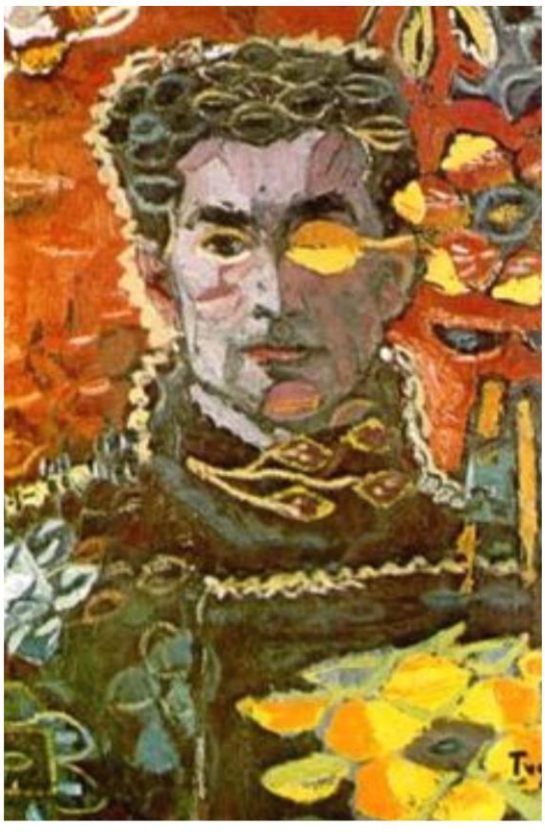

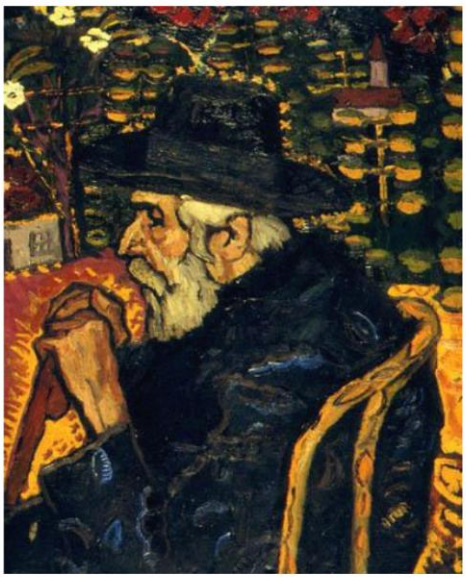

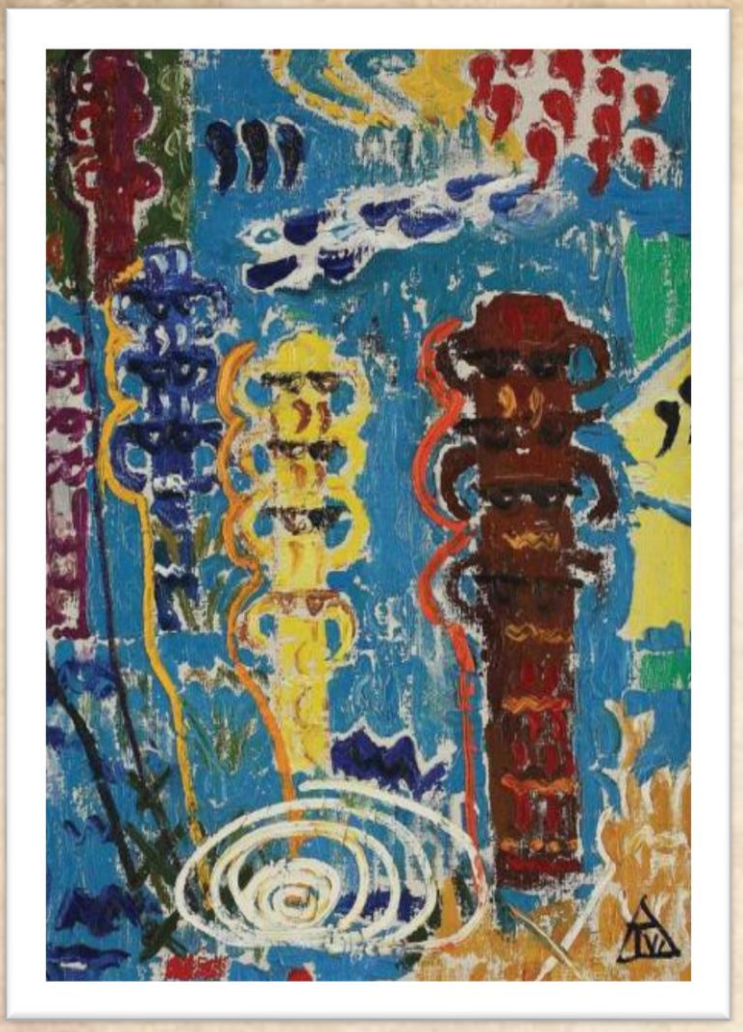

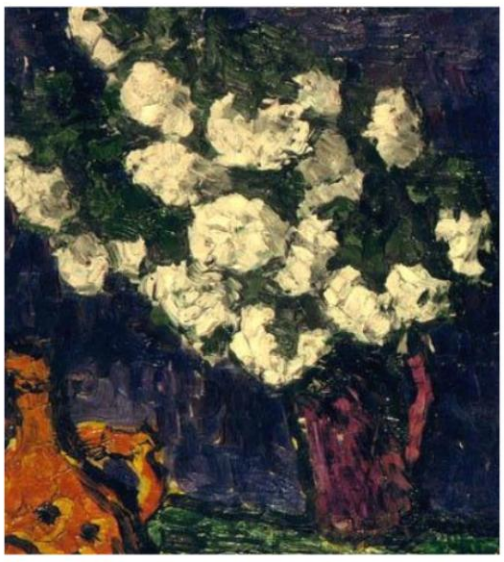

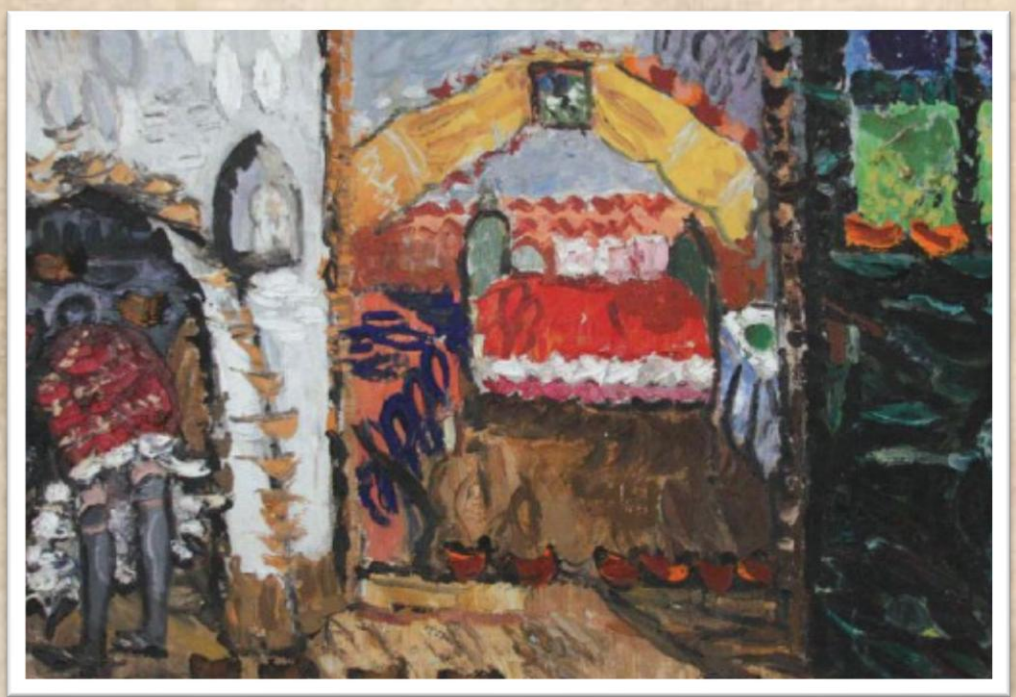

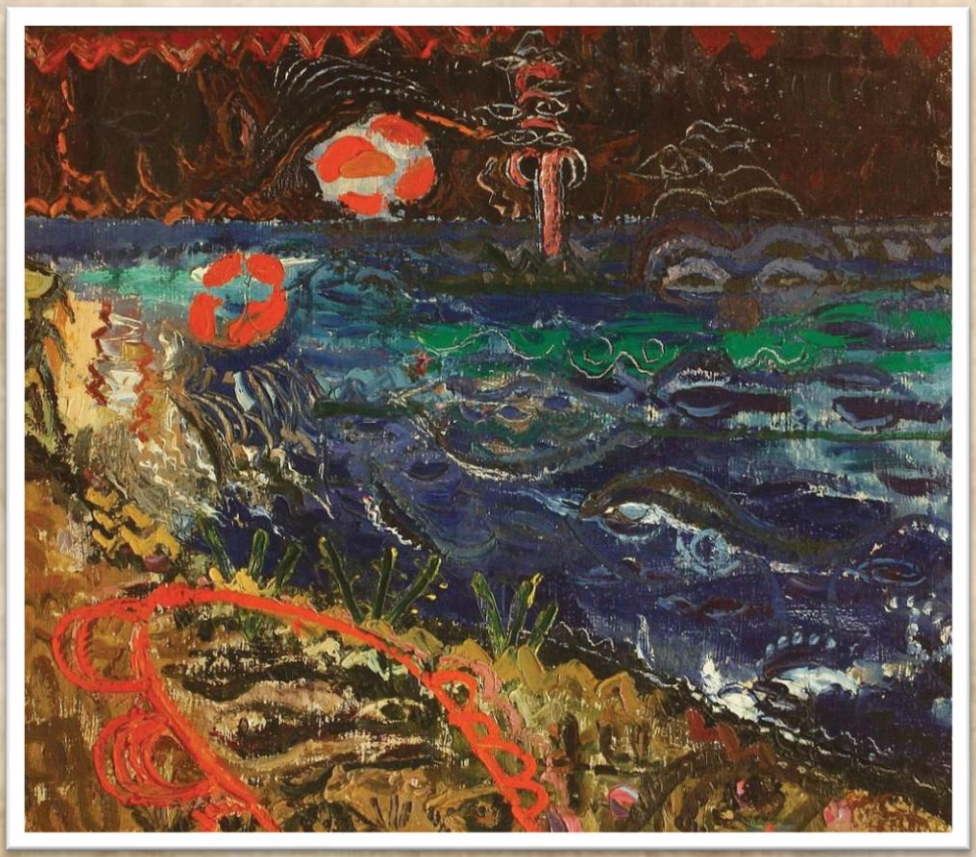

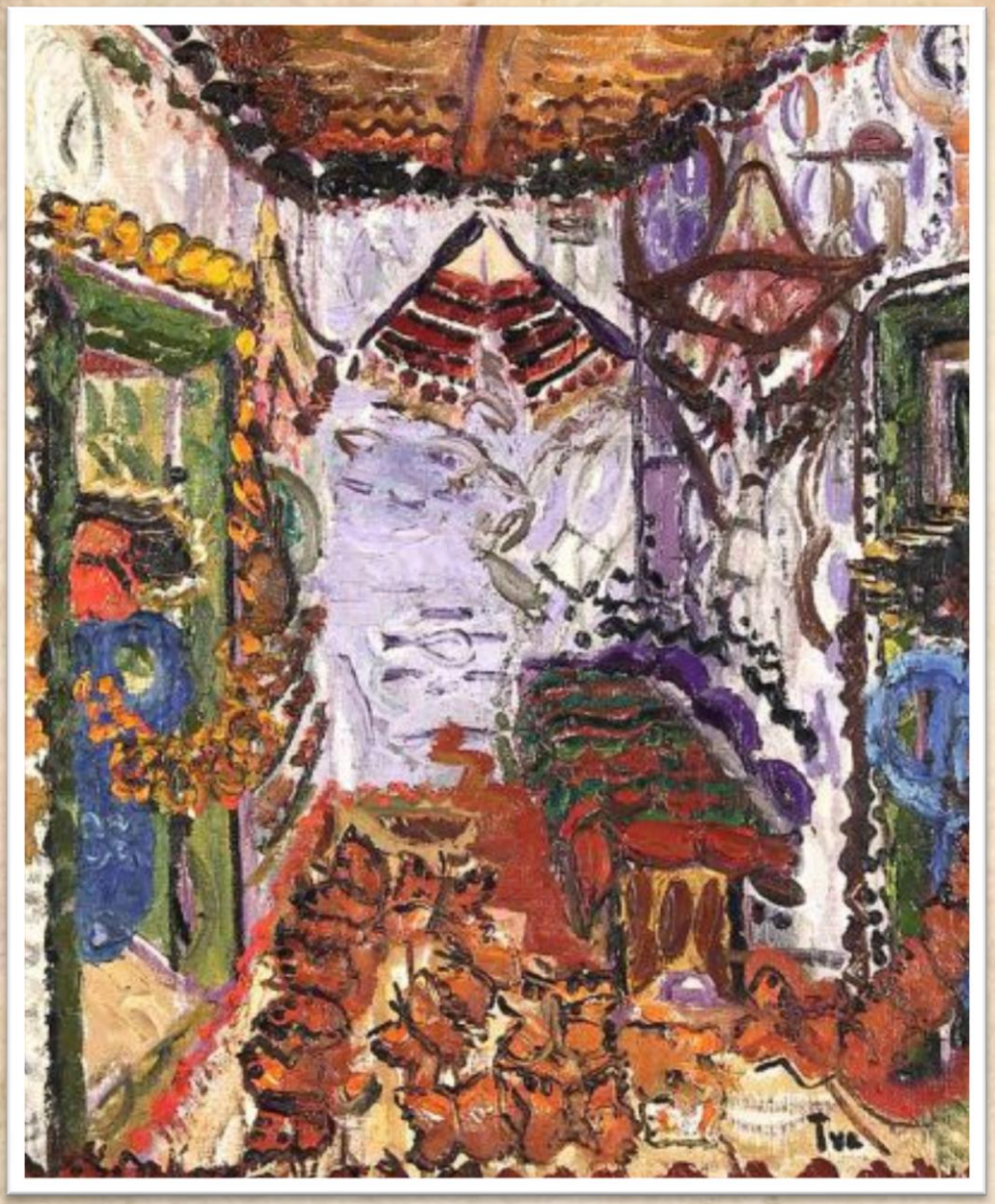

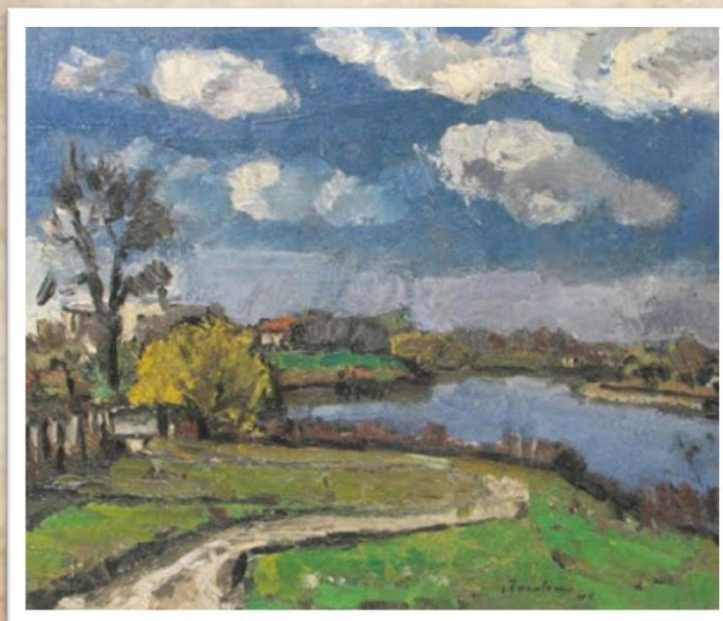

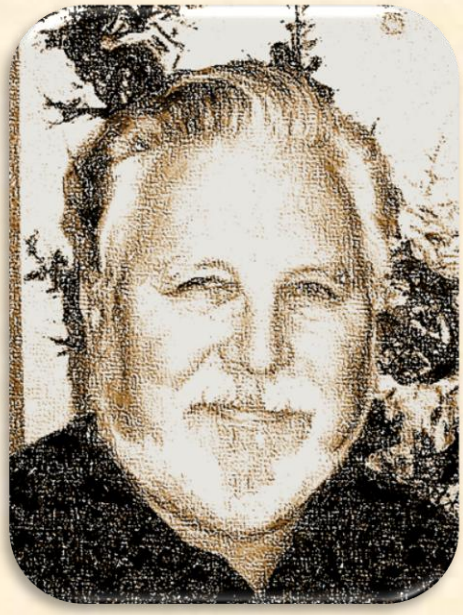

Special pentru VP Magazin

SERGIU SOMEȘAN

PUTEȚI SĂ ÎMI SPUNEȚI DUMNEZEU

Nava-mamă Speranța se îndepărta de planetă, mărindu-şi treptat viteza. Chiar privită de la o asemenea distanță părea imensă, aşa cum ar trebui să fie întotdeauna speranța. Am aşteptat cu răbdare să se îndepărteze, nu atât pentru a fi în litera regulamentului cât pentru a mă simți cu inima împăcată. Nu am început coborârea decât după ce Speranța a dispărut în scânteierea albastră a saltului în hiperspațiu.

Lângă mine, Pauline mă privea zâmbind încurajator. Mă plăcea aşa cum o plăceam şi eu pe ea. De fapt atracția reciprocă era una dintre condițiile ca să poți forma o pereche pentru terraformare. Dacă totul mergea bine şi terraformarea se desfăşura într-un mod acceptabil puteam să trimitem un semnal spre nava-mamă ca la următorul ciclu să oprească la planeta noastră şi să-şi reverse pe ea mulțimile de oameni care căutau o nouă casă în locul Terrei distruse. Din miile de navete lansate înainte ca noi să părăsim nava-mamă, niciuna nu trimisese un astfel de semnal. De sute de ani mama-navă rătăcea prin spațiu, iar când ajungea lângă o planetă cu caracteristici cât de cât apropiate de cele ale Terrei mai trezea o pereche de terraformatori şi o lansa spre noua lor posibilă patrie. Dacă terraformarea dădea greş sau nu se încadra în parametri prestabiliți aveam să ne petrecem zilele unul alături de altul până când vom hotărî altfel.

I-am răspuns la zâmbet, am îmbrăcat şi eu costumul, apoi mi-am prins centura de siguranță conform regulamentului şi am introdus datele de coborâre, după care am apăsat maneta şi m-am rezemat de spătar: de aici încolo totul avea să se desfăşoare

automatizat. Am ajuns cam la doi kilometri de suprafața planetei când mi-am dat seama că exista ceva care nu mergea cum trebuie. Deşi nu era nicio turbulență, naveta se zguduia părând că dintr-o clipă în alta avea să se desfacă în bucățele. Doar o clipă mai târziu centura de siguranță s–a rupt şi m-am lovit cu capul de ceva, apoi mi-am pierdut cunoştința.

*

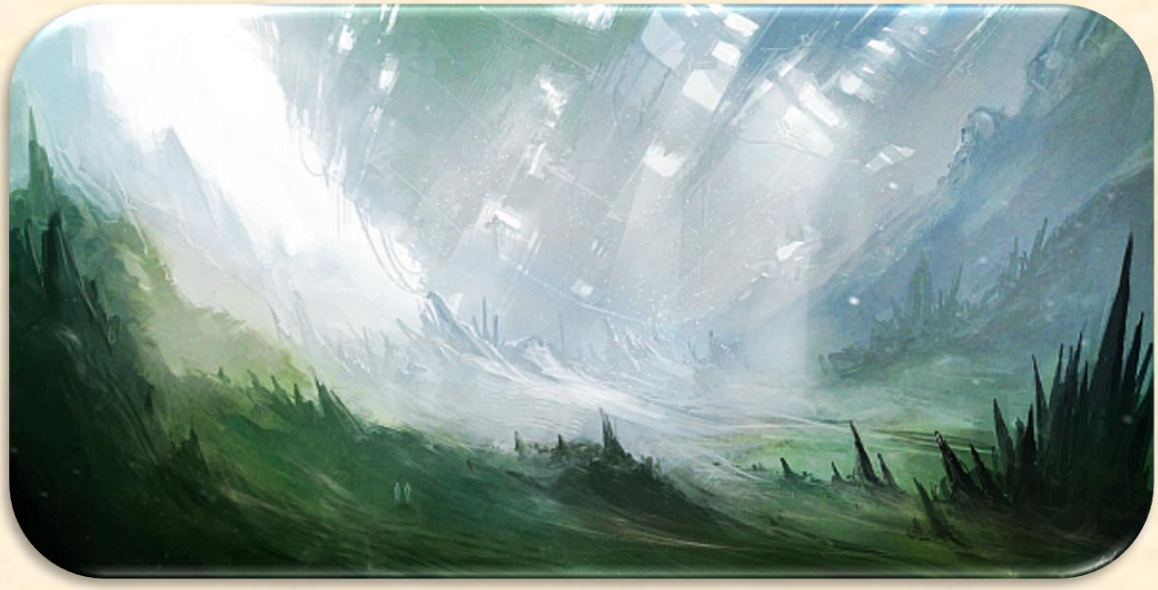

Nu ştiu cât am zăcut inconştient, dar după toate semnele cred că destul de multă vreme. Când mi-am revenit eram întins pe spate pe o suprafață dură, iar în jurul meu se zăreau la limita câmpului vizual câteva stânci roşcate. Am respirat adânc, mi-am adunat puterile şi am ridicat puțin capul. Naveta, care părea de-a dreptul indestructibilă, îşi etala rămăşițele pe o lungime de aproape o sută de metri. Modulul de teraformare care avea şi el propria lui capsulă de rezistență era zdrobit, iar semințele şi embrionii pe care ar fi trebuit să-i punem în incubatoare erau şi ei împrăştiați prin praful roşcat dintre stânci. Dar cel mai rău era că la numai câțiva paşi de mine zăcea Pauline. Avea casca spartă şi picioarele răsucite într-un unghi imposibil. Am lăsat capul pe spate şi am început să mă gândesc, dar nu prea aveam multe opțiuni. Mai aveam oxigen pentru încă vreo cinci ore, dar chiar dacă aş fi avut pentru cinci zile ar fi fost acelaşi lucru. Mâna mi s-a îndreptat spre clapa de deschidere a căştii, apoi m-am oprit: în afară de o durere surdă în umărul drept nu simțeam altceva, aşa că mai puteam aştepta. Am ridicat iar capul şi am încercat să mă uit la Pauline care privea cu ochii goi spre cerul înstelat. Dincolo de modulul de terraformare se zăreau rezervoarele cu alimente, iar puțin mai departe, din rezervorul de apă, se scurgea un şuvoi subțire şi cristalin. Planeta avea în mod sigur atât apă cât şi oxigen, echipele de teraformare nu erau lansate chiar la întâmplare, dar în ce măsură puteam să folosim şi una şi alta era greu de spus fără laboratorul portabil. M-am lăsat iar pe spate, am răsuflat adânc şi am deschis casca: dacă nu puteam respira aerul planetei nu avea rost să mai lungesc agonia. M-am sufocat în încercarea de a respira amestecul urât mirositor de gaze care mi-a asaltat nările. Spre surpriza mea în curând calitatea aerului din jur păru să se îmbunătățească brusc şi, în afara unui uşor miros de praf, în scurtă vreme nu am simțit nimic altceva. Aerul mi se părea mai dens decât eram eu obişnuit, aşa că tras de câteva ori adânc în piept ca să mă conving că totul era în regulă şi că puteam respira normal, apoi, ajutându-mă numai de mâna stângă, mi-am dat jos costumul. Nu am leşinat, dar efortul m-a epuizat, aşa că m-am întins iar pe spate pe solul pietros acoperit de praf. Mă

simțeam transpirat de efort şi când am întins mâinile în praful roşcat primul gând a fost şi cel mai irealizabil: „aş face o baie” am şoptit şi vocea mi-a răsunat ciudat de tare în aerul dens.

— Bae, bae, mi s-a părut că îmi răspunde cineva la şoapta mea şi am început să râd încetişor.

Mi s-a părut că aud un fel de ecou al râsului meu, aşa că m-am oprit şi am ascultat atent. Nu se auzea nimic decât un fel de fâşâit, ca şi cum undeva în depărtare ar trece vântul prin sălcii. De unde naiba sălcii? M-am gândit eu şi atunci am auzit iar şoapta, ca şi cum ar fi fost adusă de vânt:

— Bae, bae.

— Da vreau o baie, am spus înainte de a-mi da seama ce fac. O baie caldă, într-o cadă imensă şi multă spumă şi un burete aspru.

Un timp s-a aşternut tăcerea, apoi ceva a pocnit la câțiva metri de mine şi chiar lângă modulul spart de teraformare a apărut o cadă de baie. Am ridicat capul şi am văzut că era plină cu apă caldă acoperită de spumă, iar un burete în formă de inimă era pe marginea căzii şi l-am recunoscut imediat: un burete exact ca ăsta avea şi bunica mea. Ba chiar şi cada de baie era asemănătoare cu a bunicii: avea mânerele aurite şi picioarele le avea în formă de gheare de leu. Am oftat adânc şi m-am ridicat în picioare, clătinându-mă: în umăr nu mai simțeam nicio durere. Oare eram mort şi mă aflam în Rai? În Rai trebuia să fiu fără îndoială pentru că dacă m-aş fi aflat în iad în locul căzii de baie ar fi fost probabil un cazan cu smoală clocotită.

— Rai, Rai, şopti vocea depărtată, iar eu m-am dezbrăcat pe îndelete, cufundându-mă în îmbrățişarea înspumată şi caldă a apei. M-am frecat îndelung cu buretele aspru şi am încercat să gândesc rațional. Dar cum să gândesc rațional când mă lăfăiam într-o cadă de baie care în mod logic nu avea ce căuta acolo? Am deschis ochii şi am privit la peisajul suprareal din jurul meu. Eu într-o cadă cu spumă roz şi mânere aurite în mijlocul unui peisaj apocaliptic: bucăți din navetă împrăştiate peste tot printre stâncile roşcate, Pauline moartă, iar eu prizonierul unor halucinații absurde.

— Rai, Rai, şopti iar vocea depărtată şi eu am scuturat din cap.

— Ăsta nu-i raiul, am spus eu şi fără să vreau mi-am adus aminte de Biblia pentru copii din care îmi citea bunica mea şi de pozele colorate ale cărții. Raiul are iarbă verde şi flori frumos mirositoare, iar păsări de toate soiurile ne încântă urechile cu trilurile lor minunate sub soarele strălucitor şi cerul fără niciun nor… Şi prin Rai curg râuri cu lapte şi miere şi…

M-am oprit abia în clipa în care mi-am dat seama că citeam parcă din vechea Biblie pentru copii. Şi am avut o senzație neplăcută că mai citea cineva alături de mine din memoria mea care devenise oarecum un fel de bibliotecă publică. Am încercat să trântesc uşa bibliotecii, dar se pare că era deja prea târziu: foşnind uşor dinspre dealurile roşcate din jur, cobora spre mine un covor mătăsos de iarbă de un verde incredibil. Din loc în loc, flori multicolore spărgeau monotonia verde a ierbii şi câțiva pomi au apărut de nicăieri. Unii păreau a fi smochini, dar mai erau şi alții pe care nu îi puteam recunoaşte, deşi toți păreau încărcați de roade. Un stol de păsări de toate mărimile a apărut de după dealuri şi s-a instalat jumătate în pomi, jumătate pe resturile sfărâmate ale navetei, iar stelele dispărură şi pe un cer incredibil de albastru un soare prinse a străluci vesel. Am încercat să-mi închid mintea ca să nu mi se poată citi şi restul pentru că acum îmi era clar că halucinațiile mele luaseră forma imaginii pe care mi-o formasem eu în copilărie despre Rai.

— Fără harfe te rog, am şoptit dar se pare că era deja prea târziu.

Am simțit o atingere uşoară undeva în eul meu interior şi după numai o clipă m-am dat bătut: la poalele fiecărui pom apăru o harpă care părea a fi din aur şi ale căror strune se mişcau uşor, aparent mişcate doar de boarea abia perceptibilă care adia în jurul lor. Am închis ochii strângându-i cât am putut, dar totul a fost în zadar pentru că numai după câteva clipe am auzit un clipocit uşor şi când i-am deschis am văzut un râuşor de lapte cum curgea vesel prin dreapta mea făcând spume de parcă abia atunci ar fi fost muls. Unduindu-se încet, un râu de miere aurie apăru din senin şi prinse să curgă în stânga. M-am apropiat neîncrezător şi am cufundat degetul în râu: după gust, părea să fie miere de tei aşa că, deşi puțin probabil să răcesc în Rai, în caz de ceva aveam la îndemână un remediu naturist.

Aducându-mi aminte de rezervoarele de apă sparte, am spus:

— În rai curgea şi un râu cu apă curată şi cristalină. La urma urmei dacă tot era visul meu, măcar să îl fac ca lumea.

Iar atingerea uşoară prin mintea mea şi aceeaşi voce şoptită spuse cu tristețe:

— Nu apă. Numai lapte şi miere. Nu apă…

Am ezitat puțin, dar mi-am înghițit vorbele pentru că nu prea credeam că o înjurătură ar fi fost bine primită mai ales în Rai. Poate că trebuia să procedez altfel. Am închis ochii şi mi-am imaginat că imediat dincolo de râul de miere curge un izvoraş zglobiu de apă limpede. Apoi am spus:

— Sunt sigur că dincolo de râul de miere era şi un râu cu apă limpede. Era aşezat acolo pentru că de câte ori mănânc miere mi se face sete şi trebuie să am apă la îndemână.

Câteva minute de linişte apoi un pârâiaş limpede îşi făcu apariție dincolo de râul cu miere. Clipoci câteva minute, apoi dispăru. Tocmai eram gata să protestez când se auzi un oftat exasperat şi pârâiaşul apăru din nou, de data asta definitiv. Am rotit ochii prin Raiul meu personal să văd ce îmbunătățiri i-aş mai putea aduce pentru că eram sigur că urma să mă trezesc din moment în moment trântit pe spate printre stâncile roşcate.

Pe nava-mamă aveam la dispoziție săli de gimnastică şi o sală de jocuri; am încercat să suprapun peste imaginea raiului din copilărie, undeva, dincolo de copacii din zare, cele două săli şi am simțit că ceva nu este în regulă. Atingerea minții mele fusese de data asta mai puțin uşoară ca până acum. Ba a fost chiar insistentă, undeva la limita durerii, dar când a încetat am auzit un oftat dezolat.

— Fără sală, fără jocuri, a susurat vocea şi eu am ridicat resemnat din umeri: măcar am încercat.

Urmă un moment lung de pauză, dar simțeam aerul vibrând uşor în jurul meu ca şi cum s-ar fi chinuit să formeze cuvintele. În cele din urmă se formară şi dacă până atunci păreau neutre de data asta întrebarea părea de-a dreptul acuzatoare:

— Tu eşti Adam? Sau Pierre?

Am început să gândesc cu cea mai mare viteză de care mă credeam capabil: Pierre era pilotul navetei cu umărul dislocat, închis într-un costum de supraviețuire cu o rezervă de numai cinci ore de oxigen, rătăcit iremediabil într-un peisaj apocaliptic presărat cu stânci tăioase şi inospitaliere. Pe de altă parte, Adam era răsfățat cu aer din belşug, baie înspumată şi râuri cu lapte şi miere. Dar cum avea să reacționeze creatorul micului meu Eden dacă avea să-şi dea seama că îl mint? Mi-am mişcat umărul şi am fost încântat de mobilitatea lui aşa că am spus hotărât:

— Adam sunt acum. Când eram acolo în navetă eram Pierre dar aici în Eden sunt Adam. Aşa trebuie să fie!

Am auzit ceva ca un mormăit neîncrezător apoi vocea ceva mai puțin tăioasă de data asta m-a întrebat:

— Atunci unde este Eva?

Am privit plin de speranță spre costumul sfâşiat al Paulinei şi am arătat cu mâna:

— Acolo este Eva. Când eram în navetă era Pauline, dar aici este Eva.

O gheară curioasă şi iscoditoare îmi scotoci iar prin memorie şi după câteva minute care mi s-au părut interminabile am văzut că Pauline începe să mişte uşor, iar picioarele îndoite în unghiul acela imposibil se îndreaptă ca de la sine.

M-am repezit spre ea şi am luat-o în brațe privind uimit cum pleoapele i se zbat uşor apoi ochii ei verzi ca iarba de sub ea m-au privit întrebători:

— Ce se întâmplă, Pierre? Şi eu i-am pus repede mâna pe gură apoi, am ajutat-o să îşi dezbrace costumul greoi: pe corpul superb nu avea nici măcar o singură vânătaie. În timp ce o ajutam privirea i s-a oprit pe zgârieturile şi rupturile costumului de supraviețuire. Nu era deloc fata prostuță pe care o crezusem eu atunci când am întâlnit-o prima dată, pentru că, după ce privi scurt costumul sfâşiat, aruncă o privire şi spre resturile navetei acoperite de iarbă şi de flori. Puțin probabil ca vreo persoană să scape fără nici măcar o vânătaie dintr-un asemenea impact. Ochii începură să i se lumineze de un început de înțelegere, dar eu am lămurit-o rapid de frică să nu înceapă iar să întrebe:

— Eu sunt Adam şi tu eşti Eva şi suntem în Grădina Edenului. Nu mă întreba mai multe pentru că nu ştiu. Dar dacă vrei să rămâi în viață aşa trebuie să fie, am spus eu cât de serios şi apăsat am putut.

Fără să mă înțeleagă pe deplin, am văzut-o cum dă afirmativ din cap. Ne cunoşteam de prea multă vreme ca să nu ştie când vorbeam serios. O clipă mai târziu am văzut-o cum se strâmbă uşor şi am bănuit că era scanată şi memoria ei. Se pare că imaginea ei despre Eden era uşor diferită față de a mea pentru că mici schimbări aproape imperceptibile au început să se producă în jurul nostru: numărul de flori a crescut spectaculos, o pasăre albastră a paradisului s-a aşezat pe cel mai apropiat copac din preajma noastră, s-a agățat de o creangă şi cu capul în jos a început să cânte atât de tare şi de ritmat încât am crezut că are ascunsă pe undeva vreo stație de amplificare. Spre bucuria mea au dispărut ca duse de vânt şi harfele, dar odată cu ele şi micul râuleț cu apă cristalină.

Am prins-o pe Pauline, mă rog, pe Eva, uşor de cot şi i-am explicat:

— Dacă ce bănuiesc eu este adevărat nouă sute de ani vom mânca numai lapte şi miere aşa că în mod sigur ni se va face sete după o vreme. Pune râul înapoi!

— Cum? m-a întrebat Eva perplexă.

— Tot aşa cum l-ai şi eliminat!

A închis ochii şi după numai câteva clipe râul a reapărut şi era acum mult mai lat şi mai bogat în ape. Pe maluri se vedea un pietriş fin, iar din loc în loc un nisip auriu se întindea pe maluri formând o mică plajă.

— Bine că nu ți-ai făcut o piscină, am mormăit eu, dar Eva nu mă băgă în seama. Se apropie de unul din copaci şi rupse o crenguță mică. O curăță de frunze, apoi bătători cu piciorul o porțiune de plajă cu nisip mai fin şi scrise cu capătul crenguței cu litere de tipar ca să pot citi şi eu:

„Ce se întâmplă?” apoi mi-a întins crenguța ca să-i răspund.

Ca să poți scrie câteva cuvinte trebuie mai întâi să te gândeşti la ele, aşa că mi se părea inutil să folosesc creionul improvizat: oricum mi s-ar fi citit gândurile. Mi-am cântărit aşadar cât am putu de atent cuvintele apoi i-am spus:

— Naveta s-a deteriorat la impactul cu solul, iar noi, împreună cu componentele ei, am fost aruncați la sute de metri. Un peisaj dezolant ne înconjura peste tot: stânci aride, praf roşcat şi nicio speranță. Tu aveai casca de la costum spartă, picioarele rupte, ce mai, păreai moartă de-a binelea, iar eu aveam un umăr dislocat şi o rezervă de numai câteva ore de oxigen. Din navetă nu mai puteam recupera nimic, nava-mamă era la zeci de ani lumină depărtare, aşa că am hotărât să-mi scot casca ca să termin mai repede. M-am asfixiat câteva secunde, apoi aerul a început să devină respirabil. Am crezut că sunt pe moarte şi am un vis final, aşa că am hotărât să mi-l îmbunătățesc şi mi-am dorit o cadă cu apă caldă şi înspumată. A apărut, m-am dezbrăcat şi am intrat în apă şi m-am simțit aşa de bine încât am hotărât că în mod sigur sunt în Rai. Aşa că praful şi bolovanii roşcați din jurul meu au început să se transforme în ce vezi tu… Am continuat să cred că este un vis până când… tu ai înviat. Concluzia trage-o singură dacă poți.

Un hohot uşurel de râs răsună peste ritmurile păsării paradisului şi am văzut-o pe Eva cum se încruntă gânditoare, privind în gol:

— Asta înseamnă că mintea noastră a fost scanată, iar acest Rai este un amestec din ceea ce a fost găsit în mintea noastră cu ceea ce ne-am dorit noi.

— Scanată de cine, Eva? am întrebat eu şi am privit în jur căutând un răspuns.

— Nu ştiu, ridică Eva din umeri. O entitate atotputernică şi capabilă de toate aceste modificări. O entitate care locuia aici pe planetă şi care probabil că se plictisea aşa că noi i-am apărut ca o interesantă divagație a monotoniei zilnice.

— Interesantă ipoteză, am spus. Şi cum ar trebui să numim această entitate?

O clipă mi s-a părut că râurile s-au oprit din curgerea lor, pasărea paradis şi-a strâns aripile şi a tăcut, apoi şoapta s-a auzit clar şi parcă puțin timidă:

— Puteți să îmi spuneți Dumnezeu.

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului ? Nu cred !”

Michael Parfit

Aripi

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

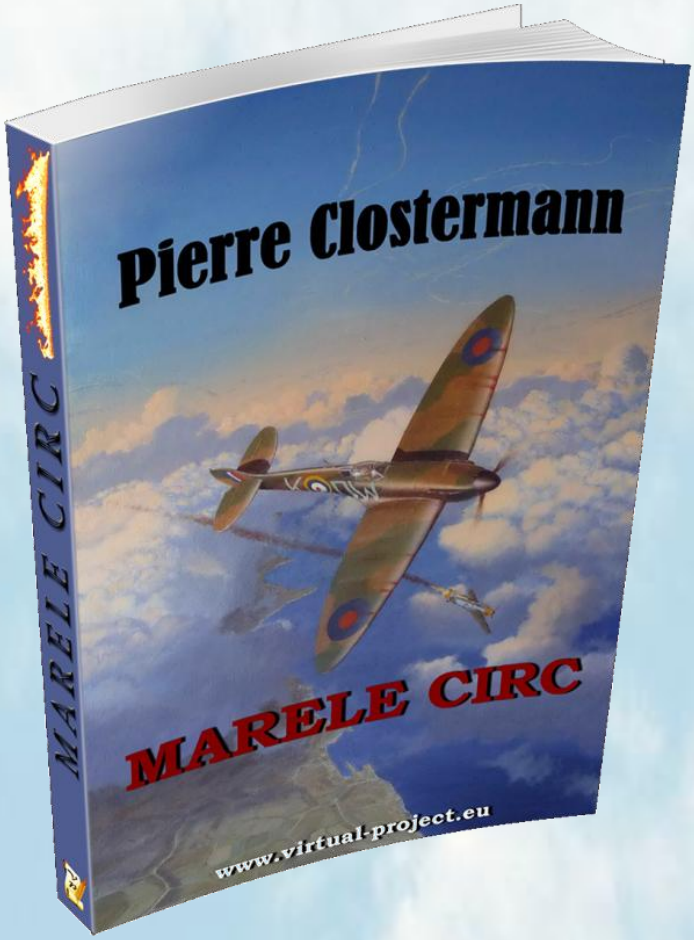

Pierre Clostermann

Marele Circ

amintirile unui pilot de vânătoare francez
(din Royal Air Force)
Original: Le Grand Cirque
Traducere
ELSA GROZEA

Lui Jaques Remlinger,
vechiul meu coechipier, în amintirea celor două sute de misiuni în care am luptat împreună.

Comandanţilor Mouchote şi Martell,
din Squadron 341 „Alsace”, şi tuturor camarazilor mei din Forţele Aeriene Franceze Libere morţi pentru franţa.

Camarazilor mei piloţi din R.A.F.
care, şi ei, au murit pentru eliberarea Franţei.

Vouă tuturor,
cărora vă datorăm atât de mult, şi asupra cărora uitarea se lasă atât de repede, vă dedic cu drag aceste pagini pe care voi le-aţi trăit…

VP MAGAZIN

• Plecăm spre Orcade

17 ianuarie 1944

Astăzi plecăm spre insulele Orcade.

Ceaţă, să o tai cu cuţitul, astfel că avioanele *Harrow* nu vor putea veni să ne ia.

Alea jacta est – vom pleca cu trenul. Încântătoare treabă, să-ţi petreci aproape patruzeci şi opt de ore într-o călătorie mai mult sau mai puţin confortabilă.

Îngrămădim bagajele în camioane şi ne ducem să prânzim la „Star", la Maidstone, unde ne întâlnim cu Jimmy Rankin şi cu Yule. Câteva ultime rânduri de bere, făgăduieli...

Ca de obicei, sunt împovărat de multe bagaje: mandolină, vestă de blană etc... – din fericire Jacques este cu mine, mă ajută.

Trecând prin Londra dăm o fugă toată ceata – douăzeci şi patru de piloţi – până la „Chez Moi", un club foarte elegant şi „exclusiv", în Soho.

Peste o jumătate de oră, patronul, ducând grija oglinzilor şi a aurăriilor sale şi văzând neliniştea clientelei gătită cu rochii de seară şi smockinguri, ne roagă să plecăm. Dar câteva argumente bine găsite, ca trecerea minunatei sale garoafe albe la butoniera lui Gen şi ameninţarea că-i vom scoate pantalonii în public, se dovedesc îndestulătoare pentru a-l domoli.

De la şase la nouă şi jumătate (aveam tren la 10:20) bem vârtos– whisky, bere, whisky... La nouă şi jumătate suntem beţi şi cântăm refrene de escadrilă.

Cântecul *I belong to Glasgow* urmează altora; *Pistol packing Mamma* şi *Gentille alouette*; încetul cu încetul o luăm razna cu o colecţie de cântece mai puţin cuminţi. Consumatorii încep să se simtă stânjeniţi, să roşească, ba chiar să dispară uşurel, uşurel...

Robson se urcă pe masă, răstoarnă câteva sticle şi ne pornim să scandăm în cor strigătul de război al escadrilei 602:

— *Is it one two, two*? (Este unu, doi, doi?)
— *No.* (Nu)
— *Is it one, two, three, four, five, six*? (este unu, doi, trei, patru, cinci, şase?)
— *Siiiiiiiixx*! (Şaaase!)
— *Oh*?
— *Ooooooh*!
— *One two*? (Unu, doi?)
— *Twooo*! (Doooi!)
— *One, two, three, four, five*! (Unu, doi, trei, patru, cinci!)
— *Six, Hoooo*! *twooooooo*!!!... (Şase, ooo, dooi!!)

Căpitanul ne ia cu binişorul şi ne reaminteşte că trebuie să urcăm într-un tren... Din fericire, de altfel, căci în clipa în care ne ridicăm, proprietarul localului apare ca o furtună, escortat de doi poliţişti orăşeneşti şi de vreo jumătate duzină de ostaşi din poliţia militară...

După câteva minute de explicaţii învălmăşite, sfârşim prin a ne descotorosi de ei şi ne îngrămădim în metrou, violând culoarele cu sens unic.

Un civil îşi permite să facă o reflecţie deplasată privind „aceşti buni de nimic ai R.A.F-ului". Robson şi Bob Courly îi vâră umbrela în scara rulantă, care se blochează cu un

zgomot asurzitor. La staţia Picadilly Circus, luăm cu asalt un compartiment de metrou, sub privirile năucite ale călătorilor, şi sfârşim prin a ajunge la King's Cross.

Ne stivuim bagajele pe cărucioarele electrice; Carpentier se instalează la comenzi şi porneşte într-o cavalcadă epică de-a lungul peroanelor înţesate de călători, mânuind cu putere clopoţelul de alarmă.

Zarva e atât de mare, încât şeful gării vine în persoană, însoţit de un grup impunător din „Military Police". Rău a făcut, căci peste câteva minute cascheta lui cu fireturi aurii se află în valiza lui Tommy. Cascheta aceasta figurează astăzi printre trofeele escadrilei, între o cască albastră, impunătoare, a unui poliţist londonez, o beretă de general canadian şi un chipiu de colonel din „Panzer Grenadier", adusă de la Dieppe de către Bill Loud.

Peroanele sunt într-adevăr negre de omenire şi, anevoie te poţi recunoaşte în bezna camuflajului.

Izbutim totuşi să ne găsim vagonul special, la portiera căruia stau de strajă an ostaş din poliţia militară şi un controlor.

Suntem într-un salon, împărţit în două compartimente ce comunică între ele. O parte este ocupată de escadrila 129 din Hornchuch, care de asemenea pleacă în refacere. Ne împrietenim repede. Gălăgia este infernală. Cântăm. Sticle zboară în toate părţile...

Apoi organizăm, către orele două din noapte, o mică partidă de rugby, care moare curând, din lipsă de combatanţi.

La ora trei toată lumea doarme, claie peste grămadă, care pe banchete, care pe mese ori pe covorul de trecere, iar unii chiar în plasele pentru bagaje...

18 ianuarie 1944

Cam jalnic arată escadrila care debarcă la Aberdeen, către orele cinci dimineaţă...

Ciufuliţi, bărboşi, mânjiţi de funingine, cu gura încleiată, trebuie mai întâi să ne descărcăm bagajele şi să le transportăm în camioanele şi autocarele ce ne vor duce la Peterhead.

Suntem îmbarcaţi în două uriaşe avioane de transport *Harrow* şi ne vârâm lucrurile în fuzelaje. Observ că fiecare se aşază direct pe sacul său de paraşută. Un neghiob începe să repete păţania unui *Harrow* doborât de un *Junkers 88* în timpul unei curse asemănătoare, cu câteva săptămâni în urmă.

La decolare toată lumea strânge din dinţi, iar când avionul se smulge de la sol, oftăm a uşurare şi ne pornim pe glume. Nu pentru multă vreme! Văzduhul este agitat, iar avionul începe să valseze, să intre în tangaj, să cadă în „golurile de aer"...

Zâmbetele devin galbene, se molcomesc şi curând cedează locul unei expresii generale de melancolie tulbure. Starea aceasta patologică oglindeşte situaţia stomacurilor noastre, care nu şi-au revenit încă după corozivul amestec de bere şi whisky...

Toţi piloţii stau cu capul între mâini, cu coatele pe genunchi şi nici unuia nu-i trece prin gând să-şi exprime admiraţia faţă de minunatul peisaj acoperit de zăpadă care se desfăşoară pe sub aripile avionului.

La capătul călătoriei, după aterizare, ieşim din avion împleticindu-ne, cu gâtlejul uscat şi dormind în picioare. Îl trimitem la toţi dracii pe comandantul bazei (Wing Commander R.A.B.), care se străduieşte să ne ţină un fermecător discurs de bun venit şi pe care trebuie să-l ascultăm în poziţie de drepţi, sub şfichiul se gheaţă al vântului.

Iarna Skeabrae este o sucursală a Polului Nord. Dumnezeu ştie ce maniac de la Cartierul General al R.A.F.-ului a avut într-o bună zi ideea să instaleze o bază de vânătoare în insulele acestea pierdute...

VP MAGAZIN

S-au scurs abia câteva ore din zi; când şi când, câte o rază de soare spintecă norii alburii, alungă ceaţa arctică şi dezvăluie vederii un peisaj trist, alcătuit din stânci golaşe ce-şi iţesc capetele din zăpadă deasă.

La câţiva kilometri de noi, împresurată de salba unor insulițe asemănătoare cu a noastră, marea bază navală Scapa Flow adăposteşte în spatele barajelor ei de mine şi a plaselor antisubmarine Home Fleet-ul[1].

Menirea escadrilei 602 este să zădărnicească orice tentativă de bombardare ori de recunoaştere aeriană din partea Luftwaffe-i.

Ne găsim avioanele adăpostite (împotriva tornadelor îngheţate) în hangarele bazei, răzleţite în cele patru colţuri ale aerodromului.

Şapte sau opt *Spitfire V clipped, clapped, cropped* şi mai cu seamă patru minunate *Spitfire VIII* stratosferice alcătuiesc dotarea noastră.

Aceste *Spitfire VIII* sunt nişte aparate speciale, ale căror aripi au fost alungite şi care mulţumită motoarelor lor Rolls Royce 67, cu compresoare duble şi cabine semi-etanşe, pot urca până la aproape 15 000 de metri. Doar vreo douăsprezece avioane de acest tip au fost construite şi distribuite în cele patru puncte strategice ale Marii Britanii.

Mecanicii noştri se îndrăgostesc repede de ele şi le curăţă cu pasiune, Scoatem cele două mitraliere de aripă, păstrând drept armament doar o pereche de tunuri de 20 mm, spre a le uşura.

Când şi când germanii trimit, riscând, câte un *Junkers 88* la înălţimea valurilor, spre a încerca să observe mişcările flotei, iar cu puţin în urmă un avion de un tip necunoscut a reuşit să ia fotografii cu Scapa, la 14 000 metri înălţime. De aceea şi menţinem în alarmă imediată o pereche de *Spit*-uri *V* şi două avioane stratosferice.

O săptămână foarte monotonă îşi deapănă zilele. Un *Junkers 88* mult prea îndrăzneţ, se lasă doborât prosteşte de către o baterie de tunuri Bofors, sub nasul lui Carpentier şi al lui Ken Charney care se înapoiază furioşi.

Colac peste pupăză, Secţiunea B este detaşată în insulele Shetland, aflate la 100 kilometri nord de Orcade. Ia cu ea mecanici şi patru *Spit V*. Îi plângem cu ipocrizie – atât pe ei cât şi pe noi…

•

Jacques şi cu mine inaugurăm „turneul ouălelor”. Folosind micul biplan *Tiger Moth* al bazei, facem de două ori pe săptămână un raid în arhipelag, aterizând pe lângă ferme şi furând toate ouăle.

După două săptămâni de ouă la gustarea de dimineaţă, la dejun, la ceai şi la cină, toată lumea este sătulă de ele până în gât. Ken chiar pretinde că i-ar creşte pene pe spinare.

Ninge, bate vântul, ninge iar… Ca să nu fie mereu la fel. Ne petrecem ziua prăjindu-ne alternativ pântecele şi spatele la faimoasele sobiţe ale R.A.F.-ului. Sărmanii noştri mecanici au mult de furcă cu motoarele care îngheaţă, astfel că cea mai mare parte din timp şi-o cheltuiesc degivrând aripile celor patru aparate aflate la alarmă.

• Luptă în stratosferă

21 februarie 1944

„Urmările neprevăzute ale unei partide de şah”: cam aşa cred că ar intitula contesa de Ségur[1] cele întâmplate în această zi.

[1] Cea mai însemnată parte a flotei britanice.

Jan Blair şi Kelly se află în alarmă între 10:30 şi 14. Timpul se vesteşte minunat, deşi s-a lăsat un ger de crapă pietrele.

Neavând altă treabă, Jacques şi cu mine jucăm şah…

La prânz toată lumea se duce la masă, dar noi suntem hotărâţi să isprăvim partida începută.

Kelly îi priveşte cu invidie pe ceilalţi cum pleacă – frigul ăsta îţi face poftă de mâncare şi, ca de obicei, foamea îl înnebuneşte.

Până în cele din urmă ni se face milă şi ne oferim să le luăm locul. Ei acceptă bucuroşi, căci trebuie să mărturisim: aceste alarme la mare înălţime sunt destul de plicticoase.

Ceilalţi pleacă. Noi îmbrăcăm vesta de salvare, apoi ne instalăm paraşutele şi căştile în cele două *Spitfire VIII* „strato”. Jacques, care nu a pilotat încă asemenea avion, întreabă ce aduce nou ampenajul ascuţit. Cedez, după ce îl blagoslovesc cu câteva vorbuliţe, apoi ne reluăm partida.

Ora 12:22. „Şah la damă”, îmi spune Jacques.

Dama mea se află la mare strâmtoare, dar în clipa în care el întinde mâna să o ia, se aude şuierul sirenei de alarmă.

În marea agitaţie de pregătire pentru luptă, care se iscă atunci, dama, pionii, nebunii, totul se rostogoleşte pe jos. Mecanicii se îmbulzesc pe culoar, în tropot de ghete cu ţinte. Ies pe uşă, răcnind: „*Scramble, scramble*”.[2]

Jacques sare pe fereastră.

În mai puţin de cincizeci de secunde m-am şi instalat – legat în centuri, cu oxigenul reglat, cu motorul pornit, în timp ce mecanicii zăvorăsc, deasupra mea, cupola cabinei.

Trei rachete albe pleacă din turnul de control, pentru a ne da de ştire că pista e liberă. Suprafaţa aerodromului este într-atât de îngheţată, încât putem să ne tăiem fără teamă drum prin iarbă, pentru a ajunge pe pistă.

•

La 12:23:35 fix decolăm cu motoarele în plin, iar controlorul de zbor ne şi transmite prin radio primele instrucţiuni:

— *Hullo Dalmat Red one, Pandor Calling, bandit approaching B for Baker at angels for Zebra, climb flat Out on vector zero, nine, five… Out*![3]

Scotocesc în cizmă, ca să dau de tabela de coduri ce a alunecat printre hărţi. Mă enervez, iar când o găsesc, trebuie să-l rog pe Pandor să repete cele spuse.

Ei, da, un neamţ se apropie de Scapa Flow, la înălţimea Z – consult harta – Drace! Z înseamnă 40 000 picioare adică mai mult cu 13 000 metri înălţime.

Îmi iau direcţie de zbor, urcând într-una, cu gazele în plin.

Văd *Spit*-ul lui Jacques legănându-se la câţiva metri doar şi-i ghicesc ochii aţintiţi asupra mea, zâmbitori pe după ochelarii de soare.

E o zi minunată de iarnă – pe cer nici măcar umbra unui nor – iar soarele arctic ne străpunge dureros retina.

Îmi pun în funcţiune încălzirea şi reglez, în cabina mea etanşă, presiunea.

— *Hullo Dalmat Red one, Pandor Calling, bandit now over B for Baker. Hurry up.*[4]

— *Hullo Pandor, Dalmat Answering, am climbing flat-out on vector 095 am angels R for Robert.*[1]

---

[1] Scriitoare franceză (1799-1874), autoare de lucrări pentru tineret.

[2] Decolare de alarmă!

[3] Alo, Dalmat roşu 1, te cheamă Pandor, se apropie de B de la Baker un bombardier inamic, la înălţimea Z de la zebră. Ia altitudine cu motoarele în plin, cu cap compas zero, nouă, cinci. Terminat!

[4] Alo, Dalmat roşu 1, te cheamă Pandor, avionul duşman este acum deasupra lui B. Grăbeşte-te!

Oare ce îşi închipuie controlorul ăsta că suntem? Rachete? Iată-ne în cinci minute la 7 000 metri: nu-i chiar atât de rău.

Între timp, cuget cam aşa: neamţul ăsta trebuie să fie vreun aparat de recunoaştere. Pe o vreme ca asta poate lua, desigur, fotografii perfecte. A.A.-ul din Scapa Flow se vede în situaţia de a nu trage din pricina noastră, fireşte, iar marina probabil că tună şi fulgeră. Trebuie, cu orice preţ, să interceptăm avionul ăsta. De nu punem laba pe el, o vor pune-o amiralii pe noi, la întoarcere…

•

Trecem de Scapa şi continuăm cu capul 095.

Neîndoios ăsta-i animalul nostru. Arunc o privire în urmă şi văd dâra albă ce descrie un cerc larg deasupra bazei navale, la aproape 3 000 metri mai sus de noi.

Mă întreb ce tip de aparat poate fi – unul din noile *Junkers 286*? Oricum, pare că nu se sinchiseşte de nimic, şi că-şi face liniştit fotografiile…

— *Hullo Pierre, Red two here, smoke trail at six o'clock above*:[2]

Iată-ne acum la 10 000 metri, între neamţ şi Norvegia.

Dacă mai putem urca 2 000 metri, fără să fim văzuţi, îi tăiem retragerea.

Deschid complet gazele, urmat îndeaproape de Jacques al cărui *Spit* este superior *Spit*-ului meu. Neamţul, tot calm, fiindcă se socoate de neatins la asemenea înălţime, îşi începe cel de al doilea tur. Antiaeriana grea a flotei intervine, dar vălătucii negri de fum se învârtejesc cu mult sub dâra albă…

13 000 metri! Frigul este într-adevăr cumplit; deschid complet oxigenul. Mulţumită cabinei etanş, cârceii ce mă încearcă nu sunt prea dureroşi.

Condensarea gazelor de eşapament scuipate de motoarele noastre lasă de acum înainte o dâră albă, groasă şi stăruitoare, care se alungeşte şi înfloreşte în spatele avioanelor noastre, asemenea siajului unei nave.

Soarele este în spate.

Neamţul se îndreaptă acum spre noi – fie că ne-a zărit şi încearcă să ne depăşească înainte de a fi în măsură să-l interceptăm, fie că pur şi simplu şi-a încheiat misiunea.

Motoarele noastre speciale merg minunat, iar aripile prelungi ne poartă, fără prea multe vibraţii, prin văzduhul rarefiat.

Jacques s-a aliniat la 800 metri lateral de mine şi am câştigat aproape 600 metri, ceea ce ne face să ajungem cam la 300 metri peste altitudinea vânatului nostru, care se află la 3 kilometri de noi şi se apropie cu repeziciune.

Neîndoios, neamţul ăsta trebuie să fie orb.

— *Tallyoo Jacques, ready to attack*?[3]

— O.K.[4]

•

Ne-a văzut, dar prea târziu; îl luăm în târbacă. Mare ne este uimirea, căci avem de-a face cu un *Messerschmitt 109 G,* prevăzut cu două mari rezervoare suplimentare pe sub aripi. Sclipitor ca un bănuţ nou, este camuflat cu vopsea de un cenuşiu deschis deasupra şi de un albastru pal dedesubt. Nu are niciun însemn care să-i indice naţionalitatea.

Întâi o ia spre stânga. Dar Jacques are grijă şi virează spre el. Neamţul execută un viraj răsturnat, mă zăreşte şi, deodată, printr-o mişcare continuă, foarte graţioasă, se înclină puţin mai tare şi trece uşurel pe spate, picând pe verticală, în nădejdea că ne va lăsa în urmă.

---

[1] Alo, Pandor, răspunde Dalmat roşu 1. Urc cu toată viteza; cam compas 095 – am şi ajuns la înălţimea R de ala Robert!
[2] Alo, Pierre, te cheamă Roşu 2. Dâră de condensare la ora 6 deasupra.
[3] Şo pe el, Jacques! Gata de atac?
[4] În ordine.

Fără să mai stăm pe gânduri, ne luăm după el.

Neamţul pică de-a dreptul spre marea sură, a cărei faţă netedă pare încremenită.

Neamţul se afla la 800 metri în faţa noastră, cu rezervoarele încă prinse de aripi.

Viteza creşte vertiginos. La asemenea înălţimi trebuie să fii prudent, căci poţi atinge foarte repede viteza sunetului şi atunci, păzea! Rişti să te trezeşti agăţat de paraşută, în izmene, în mai puţin timp decât îţi trebuie pentru a scrie lucrul acesta.

Neamţul se foloseşte, din plin de dispozitivul său de forţare GM-1 şi continuă să-şi menţină avansul.

La 8 000 metri, vitezometrul meu indică 850 kilometri pe oră, adică o viteză reală de 1 200!

Apăs manşa cu amândouă mâinile şi mă las eu toată greutatea pe comenzi, spre a menţine avionul pe o traiectorie rectilinie. Cea mai mică deviere ar face ca aripile să sară de la locul lor. Simt că *Spit*-ul meu deviază totuşi şi văd cum pe aripi vopseaua începe să plesnească, în timp ce motorul se ambalează. Comenzile sunt blocate…

Coborâm într-una.

15 000 picioare. Jacques mă depăşeşte…

10 000: Jacques are 200 metri avans asupra mea şi se află la 600 metri de neamţ. Deschide focul – doar o rafală scurtă…

Messerschmitt-ul *109* se sfâşie dintr-odată de parcă ar fi o hârtie de mătase – şi explodează ca o grenadă. O aripă zboară într-o parte, motorul şi jumătate din fuzelaj continuă să cadă ca o torpilă, în timp ce ampenajele şi alte bucăţele se zburătăcesc în toate părţile. Unul din rezervoare coboară în spirală, lăsând în urmă o dâră de vapori de benzină aprinsă…

8 000 picioare. Trebuie să redresez.

Trag de profundor încet, dar cu hotărâre. În aerul acum mai dens, comenzile îşi revin şi văd cum orizontul începe să alerge pe sub botul avionului – dar, ia te uită, marea a şi apărut!

Ea nu mai arată ca blocul acela solid pe care îl vedeam de la 40 000 picioare – acum este o masă unduitoare, verzuie, cu creste de spumă, părând că se năpusteşte spre avionul meu.

Trag de manşă – nu-i nimic de făcut şi simt că nu voi putea redresa la timp.

Atunci merg la mare risc: dau un tur de manivelă compensatorului de la profundor.

Un văl sângeriu îmi acoperă pe dată ochii şi parcă simt cum mi se frâng oasele, coloana vertebrală… O sfâşiere în măruntaie, obrajii se trag în orbite, am senzaţia că nişte degete îmi smulg nervii optici…

Văd negru. Avionul pârâie!…

Când deschid ochii, vertiginosul elan m-a ridicat la 4 000 metri. Din nări mi se prelinge pe mănuşi ceva cald – sânge. Ameţesc. Aud nedesluşit în căşti glasul controlorului de zbor, dar forţa centrifugă a dereglat lămpile radioului şi nu-i pot distinge spusele…

Sunt singur în tot văzduhul. Pe Jacques nu-l mai văd nicăieri. Iar jos, o pată mare, irizată, de benzină şi ulei, un văl de fum pe care vântul îl ia cu sine marchează mormântul *Messerschmitt*-ului.

Iau direcţia de zbor spre insulele ce se zăresc la orizont şi curând desluşesc barajul cel mare de la Scapa Flow răzleţindu-şi baloanele strălucitoare, asemenea unui şirag de perle.

Mă încearcă amarnice greţuri şi dacă mai zbor o fac doar mulţumită instinctului. Gândul primirii ce ni se va face la aterizare îmi mai dă totuşi puţină viaţă. Când tocmai vreau să aterizez, mi se pare că aud în radio glasul lui Jacques. Slavă cerului, totul e în ordine.

VP MAGAZIN

Aterizez pe la celălalt capăt al pistei şi merg, aproape fără să-mi dau seama, până la *dispersal*; nu mai am nici măcar puterea să-i ajut pe mecanici să-mi deszăvorască în sfârşit cabina…

Sutherland, pus la curent de controlor, se afla acolo împreună cu ofiţerul cu informaţiile. Ei îmi dau imediat de ştire că Jacques este viu şi nevătămat şi că a aterizat pe burtă într-un câmp al insulei Stromsay, cu aparatul avariat din pricina sfărâmăturilor avionului german.

Aşadar totul merge bine şi sărbătorim copios victoria la popotă.

A doua zi ziarele londoneze povestesc pe larg toată istoria. S-ar zice că am salvat întreaga flotă britanică. Primim telegrame de felicitare – de la Mareşalul aerului, comandantul diviziei a 12-a aeriană, de la amiralul Ramsay, comandantul şef al Marinei regale etc.

Jacques este adus din insula aceea cu o şalupă cu motor; deşi îngheţat bocnă, e nebun de fericire.

• Aterizări agitate

7 martie 1944

Ce zi pentru întreaga escadrilă!

La 6:30, în zori, Oliver şi Danny Morgan pleacă o dată cu zorile, în patrulare deasupra bazei navale.

La 6:40, Oliver, reuşeşte, cu presiune zero la ulei, să ajungă la aerodrom şi să aterizeze fără multă zarvă. Schimbăm imediat avionul şi decolează din nou.

La 7:25 OPS[1] telefonează cuprinsă de panică, anunţând că Oli a aterizat forţat pe foarte mica insulă Chimpanzey.

Ca de obicei, eu cad victimă; sunt desemnat să-l aduc înapoi. Iau cu mine în avioneta *Tiger Moth* un armurier şi izbutesc să aterizez fără necazuri în singurul câmp cu putinţă, unde zăpada şi noroiul erau groase de douăzeci centimetri, iar vântul bătea dintr-o latură. Oli se aşezase acolo, cu trenul de aterizare nescos.

Îl iau pe Oli, în timp ce armurierul rămâne să descarce tunurile şi mitralierele şi să demonteze echipamentul special.

•

La 19:45 Jacques şi cu mine decolăm pentru patrularea de noapte. Cerul e golit de nori, luna se află la primul ei pătrar, dar la rasul solului dăinuie o ceaţă foarte densă.

Vreme de un sfert de ceas, la două mii metri, ne învârtim în jurul bazei Flotei principale, împresuraţi de un baraj de baloane.

— *Look, out! Dalmat Red One, bandit approaching H for Harry from East, thirty miles out, angels O for Orange.*[2]

— *Roger Novar, Red one out!*…[3]

Aşadar, iarăşi ne vom juca de-a v-aţi ascunselea. Stingem luminile noastre de poziţie.

Nu-mi pot da seama care anume este avionul lui Jacques; doar după licărul de la eşapamente.

Ajutându-mă de harta zilei, descifrez mesajul, la lumina slabă a unui bec roşu fixat într-o parte a cabinei.

[1] Abreviere pentru „Operaţii” (secţia de).
[2] Atenţie, Dalmat Roşu unu, un avion inamic se apropie de H spre est, 80 mile pe mare, înălţime 0 de la Orange.
[3] Mulţumesc Novar, am înţeles, execut. Terminat.

După informaţiile ce mi s-au transmis, neamţul este pe punctul de a se apropia de postul radar din Fair-Isle, la mai puţin de o mie picioare altitudine.

— *Hullo Dalmat Red One, steer zero, six, zero – open up if you can, bandit very fast.*[1]

Acţionăm din plin asupra manetei de gaze şi, odată trecuţi de munţii litoralului, coborâm la nivelul mării. Într-adevăr, când vizibilitatea este proastă, mai uşor desluşeşti un avion de jos în sus decât de sus în jos – mai cu seamă deasupra apei…

În seara aceasta controlorul de zbor nu prea pare să fie în apele lui şi, după ce ne-a făcut să urmăm vreo duzină şi mai bine de capuri compas contradictorii printre insuliţe, în urmărirea unui vag *Junkers 88,* ne ordonă să venim acasă.

Este ora 20:30.

•

Vizibilitatea e tot mai proastă, iar Jacques se vede silit să vină în formaţie strânsă, spre a nu mă pierde din vedere.

Mă concentrez asupra instrumentelor de bord, iar la intervale regulate chem staţia mea de radio, spre a goniometra poziţia în care mă aflu.

Sfârşim prin a ne regăsi deasupra bazei, pe care mai mult o ghicim decât o vedem, datorită pâlpâitoarelor luminiţe roşii ale balizajului.

— *Hullo Control, Dalmat Red One calling, over base, about to pancake.*[2]

Drept răspuns, şeful pistei aprinde rampele de aterizare, ale căror lumini, cu grijă camuflate, clipesc în ceaţă – nu prea limpede, dar reconfortant.

Pâcla se îngroaşă, dar câtă vreme voi vedea luminile acestea, nu mă voi pierde… Gândul mă înveseleşte, astfel că mă hotărăsc să adaug un sfert de oră la totalul zborului meu de noapte şi îl las pe Jacques să aterizeze primul.

Cam la zece minute după aceea încep să iau panta de aterizare şi deschid cupola cabinei în care năvăleşte o ceaţă umedă, cu iz de saramură.

Execut ultimul meu viraj de 90, viraj care mă aduce pe direcţia de aterizare, şi apăs pe maneta de scoatere a trenului. Reduc gazele şi, pe loc, îmi răsună în ureche, strident soneria de bord. Instinctiv, fără să pierd din ochi pista care se apropie, verific pe bâjbâite poziţia manetei şi o împing cu putere înainte. Mica rezistenţă pe care mi-o opune îmi dezvăluie pe dată situaţia – a sărit probabil comanda transmisiei pneumatice, iar roţile nu sunt zăvorâte.

Soiul acesta destul de rar de accident este neplăcut ziua. Noaptea însă el capătă proporţii mult mai grave.

Imediat îl pun pe controlorul de zbor la curent cu situaţia şi, împingând complet maneta de gaze, iau din nou înălţime, ceea ce îmi va îngădui să scot roţile, executând o manevră violentă.

La sol se iscă panică. Sunt preveniţi, prin difuzor, comandantul meu, comandantul bazei, ambulanţa, doctorul, pompierii etc…

Eforturile mele se dovedesc zadarnice: drept ultim mijloc, folosesc butelia de oxid de carbon sub presiune, dar fără rezultat.

Hotărât lucru, în seara asta nu am noroc.

O privire aruncată asupra temperaturii îmi arată că termometrul radiatorului urcă într-un chip alarmant; apoi, presiunea uleiului care începe să coboare vertiginos: 110, 115 grade – 80 livre, 70 livre, 60 livre…

Drace!

---

[1] Alo, Dalmat Roşu unu, urmaţi cap compas zero, şase, zero; zburaţi mai repede dacă se poate, inamic foarte rapid!

[2] Alo, controlul, Dalmat roşu unu te cheamă. Mă aflu deasupra bazei, gata de aterizare!

VP MAGAZIN

Într-adevăr, în *Split*-urile de tip V nu există decât un radiator, montat asimetric sub aripa dreaptă, iar jamba oleopneumatică a trenului de aterizare pe jumătate scos îi astupă priza de aer.

120 de grade Fahrenheit – limita maximă a temperaturii; sunt nevoit să iau grabnic o hotărâre.

— *Hullo Belltop Control, Dalmat Red One calling, will you put the floodlight on the patch of grass in front of the watch office – out.*[1]

— *Roger Red One*![2]

Nevoit să mă resemnez la o aterizare fără roţi, înainte ca motorul să explodeze, îmi dau seama că nu pot să o fac pe pista de ciment, căci cu scânteile şi cu încălzirea produsă de frecarea a patru tone de metal la 160 kilometri pe oră, avionul meu ar lua foc imediat.

Cele 30 000 lumini ale proiectorului de aterizare îmi dezvăluie un triunghi mare de iarbă în faţa turnului de control, unde voi încerca să-mi aşez Spit-ul pe burtă.

Sudoarea începe să-mi curgă şiroaie pe spinare, iar maioul mi se lipeşte de piele ca un şervet muiat în apă rece.

Mă pregătesc cât pot mai bine, spre a rezista formidabilei încetiniri – de la 160 km pe oră, la o imobilitate absolută, în spaţiul a treizeci de metri şi a unei jumătăţi de secundă… Strâng chingile care mă fixează de umeri şi mijloc în scaun. Cobor scaunul, pentru a feri capul în caz de capotare şi fac să lunece spre spate cupola transparentă a carlingii pe care o zăvorăsc cu putere; în felul acesta nu risc să mă văd întemniţat într-un taxi cuprins de flăcări.

Desprind paraşuta, desfac tubul de oxigen şi, înainte de a scoate radioul din priză, chem controlul:

— *Hullo Belltop, Dalmat Red One calling. Coming in now. Switching off to you now. Off.*[3]

E timpul. O jerbă de scântei şuvoinde ţâşneşte din radiator, iar vaporii glicolului iritant şi toxic încep să năvălească în postul de pilotaj.

Trag în piept o gură bună de aer; apoi, cu o mână puţin tremurătoare, opresc motorul, pun elicea pe pas mic, scot flapsurile şi iau priza de aterizare…

Luminile balizajului defilează ca nişte săgeţi de foc, iar triunghiul luminos se năpusteşte spre mine. Îndulcesc panta de aterizare la trei, patru metri, încă în beznă…

Deodată, avionul meu ţâşneşte în valul scânteietor de lumină albastră. Tai, pe bâjbâite, contactele, şi închid robinetele de benzină. Vălătuci negri de fum se înfuiorează la dreapta şi la stânga capotei.

Îmi ţin răsuflarea şi îmi aţintesc privirile asupra covorului de iarbă care se desfăşoară pe sub aripi. Mi se pare că zăresc ambulanţa care goneşte după mine, urmată de maşina pompierilor.

Trag încet de manşă, iarăşi şi iarăşi, reducând viteza la minimum – 145 kilometri pe oră. Acum, elicea mea atinge probabil pământul, avionul începe să se cutremure şi trag tare, cu amândouă mâinile, manşa spre scaun…

Nemaifiind susţinut, avionul se striveşte de pământ într-un zgomot asurzitor. Bucăţi din palele elicei zboară în iarbă, o trâmbă de pământ, de bulgări ierboşi se ridică smulşi de motorul meu care ară solul. Tunul din stânga se răsuceşte ca un şomoiog de paie, sfâşiind aripa.

Şocul mă zvârle înainte cu o putere uluitoare, iar centurile de siguranţă mi se înfig adânc în carne, sfâşiindu-mi umerii. Cerule, numai de ar fi destul de solide! Altfel o să-mi

[1] Alo, Belltop, control, te cheamă Dalmat. Te rog îndreaptă proiectorul pe iarbă, în faţa turnului de control. Aştept.
[2] Înţeles, Dalmat! Execut!
[3] Alo, Belltop, te cheamă Dalmat roşu unu, vin acum la aterizare. Îmi decuplez radioul. Terminat.

strivesc faţa de colimator. Simt o durere ascuţită în genunchiul drept: desprinzându-se, cablurile eleroanelor mi-au proiectat cu forţă manşa în genunchi.

Târât de formidabila inerţie, avionul se înfige cu botul în pământ, se ridică într-o aripă şi, vreme de o chinuitoare fracţiune de secundă, mă simt suspendat în spaţiu, cramponat cu disperare de parbriz, cu un picior pe tabloul de bord, cu pământul ridicat vertical în faţa ochilor, ca un perete…

Oare aparatul se va răsturna pe spate?

Avionul cade din nou pe burtă, cu un zgomot de tunet care răsună în cutia de aluminiu a fuzelajului…

Încă o smucitură, apoi linişte… O linişte care îmi sfâşie timpanele. Un bob de sudoare mi se prelinge pe obraz…

Apoi, deodată, ţârâitul glicolului şi al benzinei pulverizate pe pereţii înroşiţi ai motorului. Un fum gros începe să ţâşnească prin toate interstiţiile capotei…

Sirena ambulanţei mă readuce la realitate. Împing cu cotul şi deschid uşa, arunc casca afară, sar pe aripa acoperită de pământ, smulg paraşuta din scaun şi, uitând de ascuţita durere care îmi săgetează genunchiul, mă depărtez cât mai iute de avion…

Fac câţiva metri, mă clatin şi cad în braţele lui Jacques care a alergat spre mine, străbătând într-un suflet cei cinci sute de metri dintre *dispersal* şi locul accidentului.

Bunul meu Jacques!

Acum, în afară de orice pericol şi sprijinit de umărul lui Jacques, şchiopătez până la spectatorii ale căror siluete se conturează la o distanţă nu prea mică, în şuvoiul de lumină al balizajului. Pompierii s-au şi apucat să stropească avionul cu zăpadă carbonică.

Mă aşez pe iarbă. Cineva îmi oferă o ţigară gata aprinsă, iar infirmierii şi doctorul se învârt în juru-mi îngrijoraţi…

Un scrâşnet de frâne şi, comandantul meu de escadrilă ţâşneşte din maşină, cu părul învâlvorat… Ieşise în mare grabă din cinematograf, de îndată ce auzise la megafon că un avion se află într-o situaţie dificilă.

— *Hullo Closter old boy*! *Are you OK*?[1]

Sunt împins în ambulanţă, în ciuda protestelor mele, şi dus la infirmerie unde mă aşteaptă o ceaşcă de ceai bine îndulcit şi cu mult rom. Genunchiul mi s-a inflamat şi albăstrit de tot, dar doctorul spune că nu e grav. Îmi examinează apoi umerii în care centurile au săpat două dâre purpurii şi dureroase.

La urma urmei, am scăpat ieftin!

8 martie 1944.

Imediat după micul dejun mă duc să examinez urmele aterizajului meu frământat. Avionul zace în fundul şanţului adânc pe care capota l-a săpat ca un brăzdar de plug în pământul gras, pierzând pe drum radiatoarele de ulei şi glicol. Palele elicei din material plastic s-au sfărâmat la nivelul butucului elicei, spărgându-se în mii de bucăţele risipite în toate părţile.

După aceea sunt nevoit să umplu vreo duzină de crash-reports[2] şi, ca de obicei, ofiţerul mecanic încearcă să-mi dovedească prin A plus B că vina este de fapt a mea. Discutăm cu aprindere până în clipa în care, demontând pompa cu lichidul hidraulic, observă că axul ei este rupt. Şi fiindcă nu-l puteam rupe cu dinţii, este silit să admită, în sfârşit, că am făcut tot ce s-a putut. La rândul lor, Sutherland şi Oliver scotocesc prin sertare şi scot acele

[1] Ei, bătrâne Closter, cum te simţi?
[2] Rapoarte privind accidentele.

„note către piloţi”, spre a dovedi că am acţionat corect în împrejurările date şi mă apără energic.

După un interviu aprins cu comandantul Bazei, căruia îi prezint o lungă disertaţie tehnică (fără să priceapă de altfel ceva), mă retrag la popotă, pe deplin absolvit.

• Bombardament în picaj

Problema *Noball*-urilor sâcâie în continuare foarte mult R.A.F.-ul, astfel că la înapoierea noastră din insulele Orcade se ia hotărârea ca *Spit*-urile să fie echipate cu bombe de 250 kilograme şi să fie puse să bombardeze în picaj amplasamentele de bombe zburătoare. Escadrilele 602 şi 132 devin cele două unităţi cobai ale acestor acţiuni.

La 13 martie plecăm cu *Spitfire*-le noastre *IX-B*, pe care le-am recuperat, spre Llambeder, în nordul Ţării Galilor, de-a lungul mării, pentru a face primele încercări.

Tehnica bombardamentului în picaj cu *Spitfire*-le este cu totul deosebită, căci bomba este agăţată sub burta avionului în locul rezervorului suplimentar. Dacă bombardezi la verticală, elicea este smulsă de bombă. Dacă bombardezi la 45°, devine grea ochirea. După câteva încercări, mai mult sau mai puţin jalnice, Maxie pune la punct o metodă:

Cele douăsprezece avioane ale formaţiei ajung la 3 500 metri deasupra obiectivului, eşalonate foarte strâns. De îndată ce conducătorul formaţiei vede ţinta apărând pe sub aripi, el pendulează, urmat de echipierii săi şi pică la 75°. Luăm individual obiectivul în colimator şi coborâm cu motoarele în plin până la o mie de metri. Acolo începem să redresăm, numărăm până la trei şi dăm drumul bombei.

Treaba este destul de rudimentară, dar după cincisprezece zile escadrila îşi plasează cele douăsprezece bombe într-un cerc cu diametrul de cincizeci de metri.

În timpul celor trei săptămâni petrecute la Llambeder, suntem animalele ciudate pe care toate personalităţile de vază ale Cartierului General interaliat vin să le vadă. De fiecare dată le oferim câte o demonstraţie; au ce vedea. La cea dintâi vizită, bietul Fox primeşte în plin, la o viteză de 700 km, pe oră, bomba lui Dumbrell şi, silit de împrejurare, sare cu paraşuta. La o doua vizită, o bombă, cea a lui Maconachie, nu vrea să se desprindă. El hotărăşte să aterizeze cu ea şi mai întâi execută, preventiv, un tur de pistă.

În timpul acestui tur bomba se desprinde şi explodează chiar în mijlocul aerodromului, spre marea emoţie a vizitatorilor noştri care se pomenesc împroşcaţi cu noroi şi pământ…

La drept vorbind, în afară de Max şi de Remlinger, care sunt nişte entuziaşti de nelecuit şi care nu visează decât răni şi cucuie, nimeni nu se dă în vânt pentru soiul acesta de sport; preferăm să aşteptam primele rezultate asupra unui obiectiv bine apărat de antiaeriană, spre a ne putea face o părere.

Între timp ni se organizează întruna şedinţe de instrucţie cu privire la *Noball*-uri.

De la primele bombardamente masive – în cursul cărora fuseseră aruncate asupra posturilor de lansare în patru luni 16 432 tone de bombe – nemţii studiaseră un nou tip de instalaţie, mult simplificată, din care construiau peste cincizeci pe lună, nespus de bine camuflate şi greu de reperat. Dispozitivul german cuprindea nouă sectoare, dintre care patru îndreptate împotriva Londrei şi alte cinci vizând succesiv porturile: Southampton, Portsmouth, Plymouth, Brighton, Douvres şi Newhaven.

După ultimele informaţii, bomba zburătoare sau V-1 este un aparat de aproximativ 680 kilometri pe oră – o tonă de exploziv la o distanţă de 400 kilometri, cu o foarte mare precizie, de ordinul a 1 000 metri.

•

Ne înapoiem la Detling la 8 aprilie şi aşteptăm, fără prea multă nerăbdare, prima noastră misiune de bombardament în picaj.

Ieri, pentru prima oară, *Spitfire*-le au bombardat în picaj continentul.

Escadrilele 602 şi 132 au atacat baza de lansare de torpile zburătoare de la Bouillancourt, la douăzeci de kilometri sud de Tréport.

Deşi obiectivul nostru se află într-o regiune împănată de apărare antiaeriană uşoară, germanii au fost atât de surprinşi când au văzut coborând douăzeci şi patru de *Spitfire,* fiecare purtând câte o bombă de 250 kilograme, încât antiaeriana nu a deschis focul decât după ce nu mai puteam fi atinşi.

14 Aprilie 1944.

Astăzi repetăm gluma în stil mare. Trebuie să bombardăm Ligescourt-ul situat lângă pădurea Crécy. Nu-i chiar foarte nostim, căci pe o rază de 2 000 metri în jurul obiectivului se află nouă tunuri de 88 mm şi douăzeci şi patru guri de foc de 20 şi 37 mm, fără să mai punem la socoteală faptul că ne găsim în bătaia formidabilei apărări de la Abbeville.

Decolăm la 12:25. Trebuie să atacăm primii, urmaţi de escadrila australiană (453), în timp ce escadrila 132 ne va acoperi împotriva unei posibile reacţii a aviaţiei de vânătoare inamice.

Trecem deasupra coastei franceze la trei mii de metri, iar Sutherland ne aliniază în poziţie de atac:

— *Max aircraft, echelon port Go*!…[1]

Cele douăsprezece avioane se eşalonează în formaţie strânsă, pe stânga. Sunt al zecelea şi nu mă simt deloc viteaz.

— *Max aircraft, target two o'clock below*![2]

Zăresc pădurea din Ligescourt chiar sub aripa mea şi recunosc obiectivul – încă o bază de torpile zburătoare, cu iscusinţă camuflate printre copaci – după fotografiile ce ne-au fost arătate în sala de instructaj.

— *Max, Going Down*![3]

Asemenea unui evantai desfăşurat, *Spitfire*-le se întorc toate pe spate, unul după altul, picând pe verticală…

De data aceasta antiaeriana deschide imediat focul. Mătăniile trasoarelor încep a urca spre noi. Proiectilele explodează la dreapta şi la stânga, iar deasupra capetelor noastre se şi alcătuieşte o cunună din ghemotoace, fine şi albe de proiectile cu autodistrugere de 37 mm, abia vizibilă pe lângă norii cirrus care brăzdează cerul…

Cu bomba noastră grea, acceleraţia devine uluitoare: în câteva secunde atingem mai mult de 700 kilometri pe oră.

Abia încep să prind obiectivul în colimator, că primele bombe au şi început să explodeze la sol – câte un licăr fugar urmat de un nor de praf şi ţăndări.

Avioanele secţiilor lui Max şi Skittles urcă de-acum vertical, zigzagând prin tot văzduhul, urmăriţi cu îndârjire de apărarea antiaeriană.

Altimetrul meu indică 1 000 metri; mă concentrez asupra acţiunii de ochire, trag încet de manşă, astfel încât să las ţinta să lunece pe sub *Spitfire* şi încep ieşirea în picaj – brutală la înălţimea aceasta – număr cu glas tare „un, doi… trei", apoi apăs pe butonul lansatorului de bombe…

În timpul celor câteva secunde care urmează, sub acţiunea puternicei forţe centrifuge, pierd puţin noţiunea lucrurilor.

---

[1] Avioanele lui Max, eşalon spre stânga! (*Go* înseamnă comanda de execuţie imediată).
[2] Avioanele lui Max, obiectiv la ora două, dedesubt.
[3] Max, la atac!

VP MAGAZIN

Mă regăsesc agăţat de elice, cu motoarele în plin, la două mii cinci sute metri. Apărarea antiaeriană pare să ne fi părăsit. Un viraj la stânga îmi aduce iute explicaţia. Escadrila 453 îşi începe picajul. Avioanele se aruncă în cascadă spre pământ şi nu mai sunt, curând, decât nişte pete minuscule care se pierd în peisaj…

Acţiunea antiaerianei se înteţeşte. Deodată, un fulger – unul din *Spitfire* trece pe spate, lăsând în urmă o dâră de glicol aprins şi prăbuşindu-se în chiar inima ţintei; un spectacol înfiorător cu care nu mă pot obişnui…

— Grea lovitură, îmi explică la înapoiere unul dintre camarazii pilotului ucis; Bob Yarra era fratele faimosului „Slim" Yarra din Malta, şi el doborât de către A.A., anul trecut…

Bob fusese atins în plin de un proiectil de 37 mm, chiar între radiatoare, în timp ce venea într-un picaj cu 700 kilometri pe oră.

Cele două aripi ale *Spit*-ului se îndoiseră pe loc din pricina şocului şi se desprinseseră, făcând să sară în trecere ampenajul, împroşcând cu ţăndări avioanele ce veneau după el şi care fuseseră nevoite să se îndepărteze mult… Peste trei secunde avionul se izbea de pământ şi exploda. Nicio urmă de speranţă în ce priveşte ieşirea din impas.

Hotărât lucru, *Noball*-urile încep să ne coste scump.

- Va urma -

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

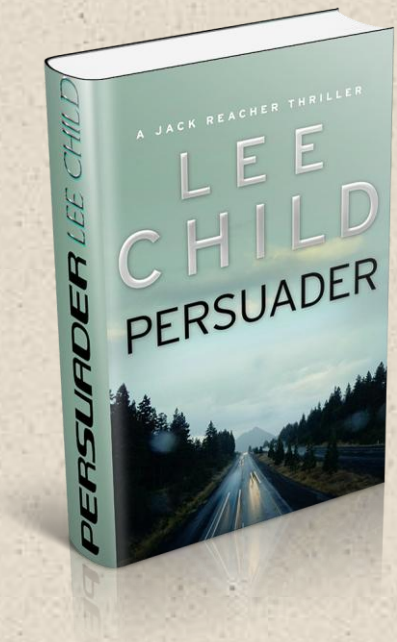

Foileton
Traducerea: Dewlight

Nu iartă şi nu uită. Asta e procedura standard de operare a lui Jack Reacher. Iar Francis Xavier Quinn este cel mai rău individ pe care l-a întâlnit vreodată. Unul care a făcut lucruri cu adevărat de neiertat. Atât de rău... Reacher era bucuros să îl ştie mort. Asta, până în ziua în care l-a văzut, în viață şi sănătos, urcându-se într-o limuzină la Boston Symphony Hall.

Fără regrete. Fără explicații. Reacher, martor la o încercare brutală de răpire a unui tânăr elev îngrozit dintr-un campus din New England, ia legea în propriile mâini. În felul lui. Numai că un polițist moare şi Reacher nu rămâne să explice ce s-a întâmplat. Oare şi-a pierdut simțul dreptății, nu mai ştie să facă diferența între bine şi rău? Doar pentru că, de data asta, e ceva personal?

Aşa începe al şaptelea roman a lui Lee Child. Un roman care se citeşte pe nerăsuflate şi în care eroul lui, Jack Reacher, se întoarce mai pragmatic şi mai decis ca niciodată.

CAPITOLUL 12

Încă auzeam Cadillac-ul. Auzeam duduitul discret al motorului V8 şoptind şi lichidul scurgându-se uşor din țeava de eşapament. Auzeam curelele de transmisie mişcându-se încet sub capotă. Auzeam ticăitul tobei de eşapament, care se răcea.

— Regulă, a zis Paulie. Dacă treci de mine, poți lua armele.

N-am spus nimic.

— Dacă le iei, le poți folosi.

N-am spus nimic. El a continuat să zâmbească.

— Ai înțeles?

Am dat din cap. L-am privit fix în ochii.

— Bine. Nu mă ating de arme, dacă nu fugi. Dacă fugi, le iau şi te împuşc în spate. Este corect, nu-i aşa? Tot ce trebuie să faci este să stai şi să lupți.

N-am spus nimic.

— Ca un bărbat.

N-am spus nimic. Îmi era frig. N-aveam nici haină, nici sacou.

— Ca un ofițer şi un gentleman, a spus.

M-am uitat în ochii lui.

— Ne-am înțeles cu privire la reguli?

N-am spus nimic. Vântul îmi bătea în spate.

— Ne-am înțeles cu privire la reguli?

— Perfect.

— Ai de gând să fugi?

N-am spus nimic.

— Cred că da, a spus el. Pentru că eşti o păsărică.

Nu am reacționat.

— Ofițerul păsărică. O curvă. Un laş.

Am stat pe loc. Nimic din ceea ce spunea nu mă rănea. Mă îndoiam că ştia vreun cuvânt pe care nu l-am auzit de o sută de mii de ori înainte. Polițişti militari nu sunt foarte populari. Nu l-am mai ascultat. În schimb m-am uitat la ochii, mâinile şi picioarele lui. M-am gândit profund. Ştiam o mulțime de lucruri despre el. Nimic favorabil. Era enorm şi era nebun şi era rapid.

— Lua-te-ar naiba de spion ATF.

Nu chiar, m-am gândit.

— Vin, a zis.

Dar nu s-a mişcat. Nici eu. Am stat fix pe locul meu. Era plin de amfetamină şi steroizi. Ochii i s-au aprins.

— Vin la tine, a cântat.

Dar nu s-a mişcat. Era greu. Greu şi puternic. Foarte puternic. Dacă mă lovea, mă punea la pământ. Şi dacă mă punea jos, nu mă mai ridicam. L-am urmărit. S-a mişcat, rapid. A fandat în stânga şi s-a oprit. Am rămas nemişcat. Înțepenit pe locul meu. Îl priveam. M-am gândit. Era mai greu decât prevedea natura, cu cincizeci sau şaizeci de kilograme. Poate chiar mai mult. Era rapid, dar nu putea fi rapid mereu.

Am respirat adânc.

— Elizabeth mi-a spus că nu ți se scoală, i-am spus.

S-a uitat la mine. Încă puteam să aud Cadillac-ul. Încă puteam să aud valurile. Se spărgeau, în spatele casei.

— Eşti mare, am spus. Dar nu peste tot.

Nicio reacție.

— Pun pariu că nu mai mare ca degetul meu mic de la mâna stângă.

L-am ținut în afară, pe jumătate îndoit.

— Care e şi mai rigid.

Fața i s-a întunecat. Părea să se umfle. A explodat spre mine. S-a lansat în față, cu brațul drept încercând să mă secere printr-o rotație gigantică. M-am deplasat în lateral, m-am aplecă pe sub braț lui, m-am ridicat şi m-am răsucit cu fața la el. S-a oprit brusc în picioare şi a zvâcnit înapoi spre mine. Acum aveam locurile schimbate. Eram mai aproape de arme decât el. A intrat în panică şi s-a apropiat din nou de mine. Aceeaşi mişcare. Brațul drept aruncat înainte. L-am evitat, m-am aplecat şi ne-am întors de unde am plecat. Dar el respira un pic mai greu decât mine.

— Eşti o cârpă de fată mare, am spus.

Era o vorbă de ocară pe care o auzisem undeva. În Anglia, poate. N-aveam nicio idee ce înseamnă. Dar funcționa bine, cu un anumit tip de oameni. A funcționat foarte bine şi cu Paulie. El a venit din nou spre mine, fără ezitare. Aceeaşi mişcare. De data aceasta i-am plasat un cot în coaste şi m-am întors pe sub brațul lui. S-a oprit cu genunchi blocați şi a venit imediat către mine. L-am evitat din nou şi am simțit pumnul uriaş trecând la un centimetru deasupra capului meu.

Stătea acolo, gâfâind. Eu mă încălzisem bine. Am început să cred că am o oarecare şansă. Era un luptător foarte slab. Majoritatea tipilor foarte mari sunt aşa. Fie dimensiunea lor este atât de intimidantă încât lupta nu mai începe de loc, fie câştigă de cum lovesc cu pumnul. Oricum, nu se antrenează pentru luptă. Nu îşi cizelează loviturile. Şi îşi ies rapid din formă. Băncile cu greutăți şi benzile de alergare nu înlocuiesc starea plină de adrenalină, cu răsuflarea tăiată, anxioasă, pulsul rapid de

care ai nevoie pentru o luptă de stradă. M-am gândit că Paulie este un exemplu elocvent. I-am aruncat un sărut prin aer.

S-a aruncat spre mine. Venea ca un buldozer. Am evitat spre stânga şi i-am plasat un cot în față, dar el m-a apucat cu mâna stângă şi m-a aruncat în lateral ca şi cum n-aş fi cântărit nimic. Am aterizat pe genunchi şi m-am răsucit la timp pentru a evita fandarea lui nebunească. Pumnul mi-a ratat stomacul milimetric, iar în inerția lui sălbatică a alunecat pe lângă mine şi un pic în jos, ceea ce mi-a lăsat o parte a capului său descoperită pentru un croşeu de stânga. Am lovit cu tot elanul de care am fost în stare. Pumnul meu l-a lovit în ureche, făcându-l să se clătine, apoi i-am plasat o dreaptă colosală în falcă. M-am ridicat, am respirat adânc şi m-am uitat ce daune i-am făcut.

Niciuna.

Îl lovisem de patru ori dar părea că nu l-am lovit deloc. Cele două lovituri cu cotul îl izbiseră năprasnic, iar cei două pumni erau cei mai puternici pe care îi dădusem în viața mea. Avea sânge pe buza de sus de la al doilea cot, dar nu era absolut nimic în neregulă cu el. Teoretic, ar fi trebuit să fie în stare de inconştiență. Sau în comă. Trecuseră, probabil, treizeci ani de când nu mai lovisem un tip de mai mult de patru ori. Dar el nu părea să simtă vreo durere. Niciun motiv de îngrijorare. Nu era stare de inconştiență. Nu era în comă. S-a scuturat şi a zâmbit din nou. Părea relaxat. Se mişca uşor. Era imens. Inexpugnabil. Nicio modalitate să-l răneşti. M-am uitat la el şi am ştiut cu siguranță că nu aveam nicio şansă. S-a uitat şi el la mine şi a ştiut exact la ce mă gândeam. A zâmbit larg. S-a echilibrat pe ambele picioare, şi-a aplecat umeri în jos şi a ținut mâinile în față ca pe nişte gheare. A tropăit pe picioare, stângul, dreptul, stângul, dreptul. Ca şi cum bătătorea pământul. Ca şi cum avea de gând să vină şi să mă rupă în bucăți. Zâmbetul i s-a schimbat într-un rânjet larg de plăcere.

A venit direct la mine şi am eschivat spre stânga. Dar era pregătit pentru manevră şi m-a lovit în mijlocul pieptului. M-am simțit exact ca atunci când te loveşte un stivuitor de o sută optzeci de kilograme, care se deplasează cu zece kilometri pe oră. Sternul părea că îmi crapă şi am crezut că inima mi se va opri din cauza şocului. M-am desprins de pe picioare şi am căzut pe spate. Apoi, a trebuit să aleg dacă să trăiesc sau să mor. Am ales să trăiesc. M-am rostogolit de două ori şi m-am împins cu mâinile în poziție verticală. Am sărit înapoi şi în lateral ca să evit o directă care m-ar fi ucis.

Apoi, n-a mai fost vorba decât de a rămâne în viață şi de a vedea ce-mi aduce următoarea jumătate de secundă. Pieptul mă durea rău şi mobilitatea îmi scăzuse cu sută la sută, dar am reuşit să evit tot ceea ce a aruncat spre mine, timp de aproximativ un minut. Era rapid, dar nu era talentat. I-am dat un cot în față. Acesta i-a spart nasul. Ar fi trebuit să iasă prin partea din spate a capului. În schimb a început să sângereze. A deschis gura ca să poată respira. L-am evitat, dansând pe picioare şi am aşteptat. Mi-a azvârlit o lovitură largă în umărul stâng, care aproape mi-a paralizat brațul. A ratat, de puțin, un croşeu de dreapta şi, pentru o fracțiune de secundă, a rămas descoperit. Gura îi era deschisă din cauza sângelui care îi curgea din nas. M-am încordat şi am lansat o specialitate: pumnul țigară. Este un truc din luptele de bar, pe care l-am învățat cu mult timp în urmă. Îi oferi omului tău o țigară, el o ia şi o ridică spre buze, deschizându-le o jumătate de centimetru. Acesta este momentul potrivit pentru a-l fixa cu un upercut puternic sub bărbie. Îi închizi gura cu forță, îi rupi falca şi-i fisurezi dinții şi, poate, îşi muşcă şi limba. Mulțumesc şi noapte bună. Nu trebuia să-i ofer lui Paulie o țigară, pentru că avea gura deja deschisă. Aşa că am decis să trec direct la upercut. Am dat tot ce am putut. A fost o lovitură perfectă. Eram bine echilibrat pe picioare şi deşi eram mic în comparație cu el, în comparație cu alții sunt un tip foarte mare, cu o mulțime de pregătire şi experiență. Pumnul l-a lovit în locul în care falca se îngustează în bărbie. Contact solid pe os. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi am lovit cu tot elanul. Ar fi trebuit să-i rupt atât gâtul cât şi falca. Capul ar fi trebuit să i se desprindă şi să se rostogolească în noroi.

Dar lovitura nu a făcut nimic din toate astea. Absolut nimic. Doar l-a împins în spate

un centimetru. A clătinat din cap o dată şi m-a lovit în față. Am văzut lovitura venind şi am făcut ce trebuia. Am tras capul pe spate şi am deschis gura larg, ca să nu-mi rupă dinții pe ambele părți ale maxilarului. Pentru că îmi deplasam capul înspre înapoi, lovitura lui şi-a mai pierdut din forță, însă oricum impactul a fost extraordinar. Ca o lovitură de tren. Ca un accident de maşină. Luminile mi s-au stins şi am căzut, pierzându-mi simțul orientării, încât asfaltul m-a lovit ca un al doilea pumn imens în spate. Aerul a ieşit cu zgomot din plămâni şi am văzut stropi de sânge ieşind din gura mea. Partea din spate a craniului meu s-a lovit cu putere de alee. Cerul s-a estompat deasupra mea.

Am încercat să mă mişc, dar eram ca o maşina care nu porneşte la cheie. Clic şi… nimic. Am pierdut o jumătate de secundă. Brațul meu stâng era slăbit, aşa că l-am folosit pe cel drept. M-am ridicat pe jumătate de la pământ. Mi-am strâns picioarele sub mine şi m-am ridicat, clătinându-mă în poziție verticală. Eram amețit. Parcă eram împrăştiat peste tot. Dar Paulie era nemişcat în picioare şi cu ochii pe mine. Zâmbind.

Mi-am dat seama că se distrează cu mine. Mi-am dat seama că avea de gând să se distreze şi mai bine.

M-am uitat după arme. Erau încă în spatele lui. Nu puteam ajunge la ele. L-am lovit de şase ori şi el râdea de mine. El m-a lovit de trei ori şi eram aproape de dezastru. Eram zdruncinat. Urma să mor. Am ştiut-o, brusc, cu claritate. Urma să mor în Abbot, Maine, într-o plictisitoare sâmbătă dimineața, la sfârşitul lunii aprilie. Şi o jumătate din mine spunea: *Hei, cu toți o să murim. Ce contează exact unde sau când?* Dar cealaltă jumătate a mea striga cu acea furie şi aroganță, care m-a alimentat atât de mult în viață: *Ai de gând să-l laşi pe tipul ăsta să te doboare?* M-am concentrat pe ultima întrebare, apoi am făcut o alegere. Am scuipat sânge, am respirat adânc şi m-am concentrat pentru ultima dată. Gura mă durea. Capul mă durea. Umărul mă durea. Pieptul mă durea. Eram avariat şi amețit. Am scuipat din nou. Mi-am trecut limba peste dinți. M-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi zâmbit. Trebuia să văd partea bună a lucrurilor. Nu aveam leziuni mortale. Încă nu am fost împuşcat. Aşa că am zâmbit pe bune, am scuipat pentru a treia oară şi mi-am spus *OK, hai să murim în luptă.*

Paulie încă zâmbea, de asemenea. Avea sânge pe față, dar altfel părea complet normal. Cravata lui era încă curată. Încă avea haina de la costum pe el. Încă arata de parcă avea mingi de baschet îndesate la umeri. M-a privit cum mă ridic, a zâmbit larg şi-a aplecat din nou umerii şi a făcut din nou chestia cu mâinile ca nişte gheare, începând să bătătorească din nou solul. M-am gândit că aş putea să mai eschivez o dată, poate de două ori, poate chiar de trei ori dacă eram foarte norocos şi apoi asta ar fi tot. Mort, în Maine. Într-o sâmbătă din aprilie. Mi-am gândit la imaginea lui Dominique Kohl şi i-am spus: *Am încercat, Dom, am încercat cu adevărat.* M-am întors cu fața. L-am văzut Paulie respirând. Apoi l-am văzut mişcându-se. S-a întors. A mers trei metri. S-a întors. Apoi, a venit direct la mine, rapid. L-am evitat. Haina lui m-a lovit în timp ce mă depăşea. Cu coada ochiului i-am văzut pe Richard şi Elizabeth, în depărtare. Gurile lor erau deschise, parcă spunând: *Voi cei care veți muri, vă salutăm.* Paulie şi-a schimbat direcția rapid şi a venit spre mine, alergând.

Dar apoi a încercat ceva ciudat şi mi-am dat seama că o să câştig, până la urmă.

A încercat să mă lovească cu piciorul, în stil de arte marțiale, care este cel mai stupid lucru care-l poți face într-o luptă de stradă, unul la unul. De îndată ce ai ridicat un picior de pe sol nu mai ai echilibru şi eşti vulnerabil. E ca şi cum ceri să pierzi. S-a apropiat rapid mine, cu corpul rotit într-o parte ca un luptător idiot de kung-fu de la televizor. Piciorul lui era mult ridicat în aer, cu tocul în față şi cu pantoful lui enorm paralel cu solul. Dacă m-ar fi lovit, m-ar fi ucis, fără discuții. Dar nu m-a lovit. M-am dat înapoi şi i-am prins piciorul cu ambele mâini, şi l-am împins în sus. Oare pot să ridic o sută optzeci de kilograme? Ei bine, hai să aflăm, dobitocule. Am pus fiecare gram de putere pe care o mai aveam, l-am ridicat de la sol, împingându-i piciorul mult în aer, apoi l-am aruncat în cap. S-a prăbuşit într-un morman uimit, cu fața întoarsă spre

mine. Prima regulă într-o luptă de stradă este că atunci când îți pui adversarul la pământ îl termini, fără nicio ezitare, fără nicio pauză, fără nicio inhibiție, fără maniere. Îl termini. Paulie a ignorat această regulă. Eu nu am făcut. L-am lovit cât am putut de puternic în față. Sângele a țâşnit, el s-a rostogolit, apoi l-am izbit pe mâna dreaptă cu călcâiul, zdrobind toate carpienele, metacarpienele şi falangele pe care le avea acolo. Apoi am făcut-o din nou, o sută douăzeci de kilograme strivind oasele rupte. Apoi încheietura mâinii. Apoi antebrațul.

Dar era supranatural. S-a rostogolit şi s-a împins în sus cu mana stângă. S-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat. M-am apropiat de el şi a aruncat un cârlig mare cu stânga, pe care am parat-o apoi i-am plasat un croşeu scurt în nasul spart. S-a zguduit şi l-am izbit în abdomen. Capul i-a zvâcnit în față şi l-am lovit cu pumnul țigară. Capul i-a zvâcnit în spate şi i-am aruncat cotul stâng în gât. L-am lovit în gleznă, o dată, de două ori şi apoi i-am înfipt degetele în ochii. S-a învârtit pe loc şi i-am lovit genunchiul drept, din spate, piciorul i s-a îndoit şi a căzut din nou. I-am pus piciorul stâng pe încheietura mâinii stângi. Brațul drept era complet inutil. Atârna inert. Era imobilizat, doar dacă nu putea ridica o sută douăzeci de kilograme pe verticală, doar cu brațul stâng. Şi nu a putut. Am presupus că steroizii nu-l mai puteau ajuta. Aşa că i-am zdrobit mâna stângă cu piciorul drept până când i-am putut vedea oasele sfărâmate ieşind prin piele. Apoi m-am răsucit, am sărit şi a aterizat direct pe plexul lui solar. M-am ridicat şi l-am lovit puternic în creştetul capului, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, din nou, pentru a patra oară, atât de puternic încât pantoful mi s-a rupt şi dispozitivul de e-mail a ieşit şi alunecat departe, pe asfalt. S-a oprit exact acolo unde a aterizat pagerul lui Elizabeth Beck când l-am aruncat din Cadillac. Paulie l-a urmărit cu privirea şi s-a holbat la el. L-am lovit în cap din nou.

S-a ridicat. S-a ridicat în poziție verticală folosindu-şi forța abdomenului său masiv. Ambele brațe îi atârnau inutil pe lângă corp. L-am apucat de încheietura stângă, i-am întors cotul pe dos şi l-am forțat până l-am dislocat, apoi l-am rupt. Şi-a fluturat încheietura mâinii drepte rupte către mine şi m-a pălmuit cu mâna zdrobită. L-am prins cu stânga şi am strâns degetele rupte. M-am uitat în ochii lui şi i-am zdrobit oasele rupte. Nu a făcut niciun sunet. L-am ținut de mâna lipicioasă de sânge, i-am răsucit cotul şi am căzut pe ea cu genunchii, auzind-o cum se rupe. Mi-am şters palmele pe părul lui şi m-am îndepărtat. M-am dus la poartă şi am luat Colt-urile.

S-a ridicat în picioare. Dar era o mişcare stângace. Brațele îi erau inutile. Îşi târa picioarele, încercând să-şi păstreze echilibrul. Nasul îi era zdrobit şi însângerat. Ochii îi erau roşii şi furioşi.

— Mergi, am spus. Aveam respirația tăiată. Spre stânci.

Stătea acolo ca un bou uimit. Aveam sânge în gură. Aveam dinți sparți. Nu simțeam nicio satisfacție. Deloc. Nu-l bătusem eu. Se bătuse singur. Cu prostia de kung-fu. Dacă ar fi venit la mine, aş fi fost mort într-un minut şi amândoi o ştiam.

— Mergi. Sau te împuşc.

Bărbia i s-a ridicat, ca o întrebare.

— Intri la apă, i-am spus.

Stătea acolo. Nu am vrut să-l împuşc. Nu voiam să târăsc un corp de o sută optzeci de kilograme, nouăzeci de metri, până la mare. Dar stătea nemişcat şi mintea mea a început să lucreze la această problemă. Îi puteam înfăşura lanțul în jurul gleznelor. Avea Cadillac-ul cârlig de remorcare? Nu eram sigur.

— Mergi, i-am spus din nou.

I-am văzut pe Richard şi Elizabeth venind spre mine. Veneau făcând un ocol larg. Voiau să ajungă în spatele meu, fără a trece prea aproape de Paulie. Li se părea încă periculos. Încă era capabil de orice. Ştiam cum se simt. Avea ambele brațe rupte, dar eram cu ochii pe el ca şi cum viața mea depindea de asta. Şi chiar aşa era. Dacă venea în goană la mine şi mă lovea, putea să mă zdrobească cu genunchii. Am început să mă îndoiesc de faptul că Colturile l-ar putea răni. Mi l-am imaginat venind spre mine, pe

mine trăgând cele douăsprezece gloanțe în el, apoi privind cum îl lovesc fără să-l încetinească.

— Mergi.

A pornit. S-a întors şi a pornit, pe alee. L-am urmat, la zece paşi în spate. Richard şi Elizabeth s-au mutat mai departe, pe iarbă. Am trecut de ei şi au ajuns în spatele meu. La început m-am gândit să le spun să rămână acolo unde erau. Dar apoi mi-am dat seama că şi-au câştigat dreptul să vadă.

A luat-o pe aleea circulară. Părea să ştie unde voiam să ajung. Şi nu părea să-şi facă griji. A trecut pe lângă garaj şi s-a îndreptat spre spatele casei, către stânci. L-am urmat, la zece paşi în spate. Şchiopătam, deoarece îmi căzuse tocul de la pantoful drept. Vântul îmi bătea în față. Marea era zgomotoasă în jurul nostru. Brutală şi furioasă. S-a dus pe marginea fisurii lui Harley. S-a oprit acolo, nemişcat, apoi s-a întors spre mine.

— Nu ştiu să înot, a spus el.

Articula cu greutate. Îi spărsesem o parte din dinți şi îl lovisem cu putere în gât. Vântul urla în jurul lui. I-a ridicat părul şi a mai adăugat un alt centimetru la înălțimea lui. Stropi săraţi au suflat peste el, ajungând până la mine.

— Nu trebuie să înoți, i-am răspuns.

L-am împuşcat de douăsprezece ori în piept. Toate cele douăsprezece gloanțe au trecut direct prin el. Bucăți mari de carne şi de muşchi au țâşnit în ocean. Un individ, două arme, doisprezece explozii puternice, muniție de unsprezece dolari şi patruzeci de cenți. A căzut în apă. S-a auzit o plescăitură puternică. Marea era violentă, dar mareea era scăzută. Nu l-a tras. A rămas plutind în apa care fierbea. Oceanul a devenit roz în jurul lui. Plutea, fără să se deplaseze. Apoi a început să plutească în derivă. Hula îl mişca violent în sus şi în jos. A plutit aşa un minut. Apoi două. A plutit în derivă trei metri. Apoi încă zece. S-a rostogolit cu fața în sus, cu un sunet de sucțiune puternic, apoi a început să se rotească încet în curent. Din ce în ce mai rapid. Plutea imediat sub suprafața apei. Sacoul era îmbibat cu apă şi aerul îl umfla ieşind prin douăsprezece găuri de glonț. Oceanul îl clătina în sus şi în jos ca şi cum nu cântărea nimic. Am pus armele descărcate pe stânci, m-am lăsat pe vine şi le-am aruncat în ocean. Am rămas aplecat, respirând din greu, privindu-l cum pluteşte. Privindu-l cum se roteşte. Privindu-l cum se îndepărtează. Richard şi Elizabeth erau la şase metri de mine. Am luat apă în mâna făcută cupă şi m-am clătit pe față cu apa rece şi sărată. Am închis ochii. I-am ținut închişi pentru o lungă perioadă de timp. Când i-am deschis din nou, m-am uitat pe suprafața agitată a mării şi am văzut că el nu mai era acolo. Se scufundase, în cele din urmă.

Am rămas aplecat şi am răsuflat uşurat. M-am uitat la ceas. Era doar ora unsprezece. Un timp, m-am uitat la ocean. Acesta creştea şi scădea. Valurile se spărgeau şi stropii de apă mă udau. Am văzut din nou pescăruşul polar. Era din nou în căutarea unui loc pentru cuib. Mintea îmi era goală. Apoi am început să mă gândesc. Am început să-mi clarific întâmplările. Am început să evaluez circumstanțele care se modificaseră. M-am gândit timp de cinci minute şi în cele din urmă am realizat că lucrurile sunt destul de optimiste. Cu Paulie scos din joc atât de devreme, m-am gândit, sfârşitul va fi mai uşor şi mai rapid.

Dar m-am înşelat şi de data asta.

Primul lucru care nu a mers bine a fost că Elizabeth Beck nu a vrut să plece. I-am spus să îl ia pe Richard şi să plece cu Cadillac-ul. Dar ea nu voia să plece. Doar stătea acolo, pe stânci, cu părul în vânt şi hainele fluturând.

— Aceasta este casa mea, a spus ea.

— În curând o să fie zonă de război.

— Eu rămân.

— Şi eu nu te pot lăsa să rămâi.

— Nu plec. Nu fără soțul meu.

Nu ştiam ce să-i spun. Am stat acolo, făcându-mi-se tot mai frig. Richard a trecut pe

lângă mine, s-a uitat la mare, apoi înapoi la mine.

— A fost grozav. L-ai bătut.

— Nu, s-a bătut singur.

Pescăruşi erau zgomotoşi, plutind în aer. Se luptau cu vântul, învârtindu-se în jurul unui loc, deasupra oceanului, la patruzeci de metri distanță. Se scufundau şi ciuguleau ceva de pe crestele valurilor. Se hrăneau cu fragmente plutitoare din Paulie. Richard îi privea cu ochii goi.

— Vorbeşte cu mama ta. Convinge-o să plece.

— Nu plec, a spus Elizabeth din nou.

— Nici eu, a spus Richard. Aici locuim. Suntem o familie.

Erau încă în stare de şoc. Nu puteam să mă cert cu ei. Aşa că am încercat să-i pun la muncă. Ne-am deplasat în sus pe alee, lent şi în tăcere. Vântul ne flutura hainele. Şchiopătam, din cauza pantofului. M-am oprit acolo unde începeau petele de sânge şi am luat dispozitivul de pe jos. Era spart. Ecranul de plastic era fisurat şi nu mai funcționa. L-am pus în buzunar. Apoi am găsit tocul de cauciuc, m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe pământ şi l-am pus la loc. Mi-a fost mult mai uşor să merg. Am ajuns la poartă, am descuiat-o şi am deschis-o, mi-am luat jacheta şi haina şi m-am îmbrăcat cu ele. Mi-am încheiat nasturii şi am ridicat gulerul. Apoi am condus Cadillac-ul prin poartă şi l-am parcat lângă uşa gheretei. Richard a legat din nou poarta. M-am dus înăuntru, am deschis carcasa enormei mitralierei ruseşti şi am scos banda cu muniție. Apoi am ridicat arma de pe lanțul ei. Am cărat-o afară în vânt şi am pus-o pe bancheta din spate a Cadillacului. M-am dus înapoi, am introdus banda de muniție înapoi în cutie, am scos lanțul de pe cârligul din tavan şi am deşurubat cârligul din grindă. Am cărat cutia, lanțul şi cârligul afară şi le-am pus în portbagaj Cadillacului.

— Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat Elizabeth.

— Mai sunt douăzeci de cutii de muniție. Le vreau pe toate.

— Nu mai intru acolo. Niciodată.

— Atunci nu cred că mă poți ajuta cu nimic.

Am cărat câte două cutii o dată, aşa că mi-a luat zece drumuri. Încă îmi era frig şi mă durea tot corpul. Aveam încă sânge în gură. Am stivuit cutiile în portbagaj, pe podeaua din spate şi în zona picioarelor pasagerului din față. Apoi m-am urcat în scaunul şoferului şi am îndreptat oglinda. Buzele îmi erau sparte şi gingiile pline de sânge. Dinții din față, sus, se mişcau. Asta m-a deranjat. Au fost întotdeauna puțin descentrați şi ciobiți, dar îi aveam de la opt ani, mă obişnuisem cu ei şi erau singurii pe care îi aveam.

— Eşti bine? a întrebat Elizabeth.

Mă durea ceafa. Era un loc dureros acolo unde mă lovisem de asfalt. Aveam o vânătaie serioasă pe umărul stâng. Pieptul mă durea iar respirația era dureroasă. Dar, în general eram bine. Eram într-o formă mai bună decât Paulie şi asta era tot ce conta. Mi-am împins dinții în sus, în gingii, şi i-am ținut acolo.

— Niciodată nu m-am simțit mai bine, am spus.

— Ai buza umflată.

— Voi trăi.

— Ar trebui să sărbătorim.

Am coborât din maşină.

— Ar trebui să vorbim despre cum plecați de aici, am spus.

N-a spus nimic. Telefonul cu linia exterioară din gheretă a început să sune. Avea un sunet demodat, de clopoțel, jos şi relaxant. Suna slab şi îndepărtat, înăbuşit de zgomotul vântului şi al mării. A sunat o dată, apoi de două ori. Am ocolit capota Cadillacului, am intrat în casă şi am răspuns. Am spus numele lui Paulie, am aşteptat o secundă şi am auzit o voce pe care n-o auzisem de zece ani.

— A apărut? a spus.

M-am oprit.

— Acum zece minute. Mi-am ținut mâna pe difuzor şi am făcut ca vocea să-mi sune

mai joasă şi mai groasă.

— A murit?

— Acum cinci minute.

— OK, fii pregătit. Va fi o zi lungă.

Ai dreptate, m-am gândit. Apoi, telefonul s-a închis, l-am pus în furcă şi am ieşit afară.

— Cine a fost? a întrebat Elizabeth.

— Quinn.

Prima dată când am auzit vocea lui Quinn a fost cu zece ani în urmă, pe o casetă. Kohl îi pusese telefonul sub ascultare. Era o operaţiune neautorizată, dar, pe atunci legile militare erau mult mai permisive decât procedurile civile. Caseta era o chestie de plastic transparentă care arăta două mici bobine de bandă în interior. Kohl avea cu ea un casetofon de mărimea unei cutii de pantofi, a băgat caseta înăuntru şi a apăsat un buton. Biroul meu s-a umplut cu vocea lui Quinn. Vorbea cu o bancă din străinătate, făcând aranjamente financiare. Părea relaxat. Vorbea clar şi lent, cu tonul neutru pe care îl obţii după o viaţă în armată. Citea numere de conturi, dădea parole şi instrucţiuni cu privire la un total de o jumătate de milion de dolari. Voia ca cea mai mare parte din sumă să se mute în Bahamas.

— Îşi trimite banii prin poştă, a spus Kohl. În Grand Cayman.

— Este sigur?

A dat din cap.

— Suficient de sigur. Singurul risc ar fi ca lucrătorii poştali să-i fure. Dar adresa de destinaţie este o căsuţă poştală şi el trimite pachete la preţ de cărţi şi nimeni nu fura cărţi la poştă. Deci, nu are probleme.

— O jumătate de milion de dolari reprezintă o mulţime de bani.

— Este o armă de valoare.

— Serios? Atât de valoroasă?

— Nu crezi că este?

Am ridicat din umeri.

— Mie mi se pare mult. Pentru o săgeată mare?

A arătat spre casetofon. Mi-a atras atenţia la vocea lui Quinn care umplea biroul.

— Ei bine, asta este ceea ce i-au plătit, evident. Adică, cum altfel a ajuns la o jumătate de milion de dolari? Nu i-a economisit din salariul său, asta e sigur.

— Când vei acţiona?

— Mâine. Trebui s-o fac. Are planul final. Gorowski spune că planul este cheia la toată tărăşenia.

— Cum îl înfundaţi?

— Frasconi se ocupă de sirian. Va marca banii, cu acordul unui judecător. Apoi vom asista la schimb. Vom deschide servieta pe care Quinn i-o dă sirianului, imediat, în faţa aceluiaşi judecător. Vom verifica conţinutul, adică planul cheie. Apoi mergem să-l săltăm pe Quinn. Îl arestăm şi sechestrăm servieta pe care i-a dat-o sirianul. Judecătorul ne va asista când o deschidem. Vom găsi banii marcaţi înăuntru, şi, prin urmare, vom avea un caz solid şi acoperit de probe, şi, prin urmare, Quinn se va prăbuşi şi va rămâne acolo.

— Fără cusur. Bună treabă.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Frasconi se descurcă?

— Va trebui. Nu pot să mă ocup eu de sirian. Tipii ăştia sunt ciudaţi în ceea ce priveşte femeile. Ei nu ne pot atinge, nu se pot uita la noi şi, uneori, nici nu pot vorbi cu noi. Deci, Frasconi va trebui să o facă.

— Vrei să-l ajut eu?

— Partea lui este secundară. Nu prea are cum s-o dea în bară.

— Cred că o să merg cu el, oricum.

— Mulțumesc, a spus ea din nou.

— Dar el va merge cu tine să faceți arestarea.

N-a spus nimic.

— Nu pot să te trimit singură. Ştii asta.

A dat din cap.

— Oricum, o să-i spun că tu eşti investigatorul principal. O să mă asigur că înțelege că e cazul tău.

— Bine.

A apăsat butonul de oprire al casetofonului. Vocea lui Quinn s-a oprit, la jumătatea unui cuvânt. Kohl a ejectat caseta. Şi-a strecurat-o în buzunar. Apoi, mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit din birou.

— Cine e Quinn? m-a întrebat Elizabeth Beck, zece ani mai târziu.

— Frank Xavier. Se numea şi Quinn. Numele lui complet este Francis Xavier Quinn.

— Îl cunoşti?

— Altfel de ce aş fi aici?

— Cine eşti?

— Sunt un tip care îl ştia pe Frank Xavier atunci când se numea Francis Xavier Quinn.

— Lucrezi pentru guvern.

Am clătinat din cap.

— Este strict personal.

— Ce se va întâmpla cu soțul meu?

— N-am idee. Şi oricum nu-mi pasă.

M-am dus înapoi la căsuța lui Paulie şi am încuiat uşa din față. Apoi am încuiat şi uşa din spate. Am verificat lanțul de la poartă. Era strâns legat. M-am gândit că avea să reziste suficient pentru a-i ține pe intruşi afară pentru un minut, poate un minut şi jumătate, ceea ce era suficient. Am pus cheia de la lacăt în buzunarul pantalonilor.

— Înapoi la casa mare acum, am spus. Mă tem că va trebui să mergeți pe jos.

Am condus Cadillac în jos, pe alee, cu cutiile de muniție stivuite în spate şi lângă mine. I-am văzut pe Elizabeth şi Richard în oglindă, grăbindu-se, unul lângă celălalt. Nu voiau să plece, dar nici nu erau prea dornici să fie lăsați în pace. Am oprit maşina la uşa din față şi am dat cu spatele, gata de descărcare. Am deschis portbagajul, am luat cârligul şi lanțul şi m-am grăbit la etaj, în camera lui Duke. Fereastra avea vizibilitate de-a lungul întregii lungimi a aleii. Era un cuib de mitralieră ideal. Mi-am scos Beretta din buzunarul hainei, am ridicat siguranța şi am tras o dată în tavan. I-am văzut pe Elizabeth şi Richard, la patruzeci de metri, oprindu-se brusc, apoi luând-o la fugă spre casă. Poate au crezut că am împuşcat bucătăreasa. Sau pe mine. M-am urcat pe un scaun şi am lărgit gaura de glonț până când am dat de o grindă de lemn. Apoi am țintit cu atenție şi am tras din nou, producând o gaură curată de nouă milimetri, în lemn. Am înşurubat cârligul în ea, am fixat lanțul pe el şi l-am testat cu propria greutate. Ținea.

Am coborât şi am deschis uşile din spate ale Cadillacului. Elizabeth şi Richard au sosit şi le-am spus să mă ajute să transport cutiile de muniție. Eu am cărat mitraliera cea mare. Detectorul de metale de la uşa din față a țipat la ea, tare şi ascuțit. Am dus-o la etaj. Am agățat-o pe lanț şi am încărcat capătul primei benzi de muniție în ea. Am întors-o cu țeava la perete şi am deschis canatul de jos al ferestrei. Am întors țeava către alee şi am deplasat-o în toate direcțiile. Acopeream întreaga lățime a zidului îndepărtat şi întreaga lungime a aleii, până la drumul circular din față. Richard stătea şi mă privea.

— Continuați să aduceți cutiile, am spus.

Apoi am păşit spre noptieră şi am ridicat telefonul exterior. Am sunat la motelul lui Duffy.

— Tot mai vrei să mă ajuți? am întrebat-o.

— Da, a spus ea.

— Atunci am nevoie de voi trei la casă. Cât de repede puteți.

După aceea n-a mai fost nimic de făcut, până să ajungă. Am aşteptat lângă fereastră şi mi-am presat dinții în gingii cu degetul mare, în timp ce priveam drumul. I-am urmărit pe Richard şi Elizabeth cum se luptă cu cutiile grele. Am privit cerul. Era amiază, dar era întunecat. Vremea se strica şi mai rău. Vântul era proaspăt. Coasta Atlanticului de Nord, la sfârşitul lunii aprilie. Imprevizibil. Elizabeth Beck a intrat şi a mai aşezat o cutie. Respira cu greutate. S-a oprit.

— Ce se va întâmpla? a întrebat.

— Nu ştiu.

— Pentru ce este arma?

— Este o măsură de precauție.

— Împotriva cui?

— Oamenii lui Quinn. Suntem cu spatele la mare. S-ar putea să fiu nevoit să-i opresc pe alee.

— Vrei să tragi în ei?

— În cazul în care este necesar.

— Şi soțul meu? a întrebat ea.

— Chiar îți pasă?

A dat din cap.

— Da, îmi pasă.

— Am de gând să trag şi în el.

N-a spus nimic.

— E un infractor. A avut şansele lui.

— Legile care fac din el un criminal sunt neconstituționale.

— Crezi?

A dat încă o dată din cap.

— Al Doilea Amendament este clar.

— Păstreaz-o pentru Curtea Supremă de Justiție. Nu te consuma cu mine.

— Oamenii au dreptul să poarte arme.

— Traficanții de droguri nu, am spus. Nu am văzut niciun amendament care să spună că e în regulă să tragi cu arme de foc automate în mijlocul unui cartier aglomerat. Folosind gloanțe care trec prin ziduri de cărămidă, unul după altul. Şi prin trecătorii nevinovați, unul după altul. Bebeluşi şi copii.

N-a spus nimic.

— Ai văzut vreodată un glonț care loveşte un copil? Nu aluneca prin corp, precum un ac hipodermic. Îşi croieşte drum ca un ciomag. Striveşte şi rupe.

N-a spus nimic.

— Să nu-i spui niciodată unui soldat că armele sunt distractive.

— Legea este clară, a spus ea.

— Atunci înscrie-te în Asociația Națională a Puşcaşilor. Eu sunt fericit aici, în lumea reală.

— E soțul meu.

— Ai spus că merită să meargă la închisoare.

— Da. Dar nu merită să moară.

— Crezi?

— E soțul meu, a spus ea din nou.

— Cum face vânzările? am întrebat-o.

— Se foloseşte de I-95. Taie mijlocul covoarelor şi rulează armele în ele. Ca în tuburi, sau cilindri. Le transportă la Boston sau New Haven. Are întâlniri acolo.

Am dat din cap. Mi-am amintit fibrele de covoare pe care le-am văzut.

— E soțul meu.

Am dat din cap din nou.

— Dacă are suficientă minte să nu stea chiar lângă Quinn ar putea fi bine.
— Promite-mi că va fi bine. Apoi voi pleca. Cu Richard.
— Nu îți pot promite, i-am spus.
— Atunci vom rămâne.
Nu i-am spus nimic.
— Nu a fost niciodată o asociere voluntară, să ştii, a spus ea. Cu Xavier, vreau să spun. Trebuie să înțelegi asta.
Ea s-a mutat la fereastră şi s-a uitat în jos la Richard. Se opintea să scoată ultima cutie de muniție din Cadillac.
— A fost coerciție, a spus ea.
— Da, m-am gândit la asta.
— El l-a răpit pe fiul meu.
— Ştiu.
Apoi, ea s-a mutat din nou şi s-a uitat direct la mine.
— Ce ți-a făcut? m-a întrebat.

Am văzut-o pe Kohl de încă două ori în acea zi, în timp ce se pregătea pentru a finaliza misiunea. Făcuse totul perfect. Ca un jucător de şah. Nu făcea niciodată nimic fără să analizeze două mutări înainte. Ştia că judecătorul căruia îi ceruse să monitorizeze operațiunea ar trebui să se auto-recuze de la viitoarea Curte Marțială, aşa că a ales unul pe care ştia că procurorii nu-l agreează. Un obstacol mai puțin, mai târziu. Avea un fotograf pregătit să înregistreze totul. Cronometrase timpul necesar de a ajunge, cu maşina, la casa din Virginia a lui Quinn. Dosarul pe care i-l dădusem inițial umplea acum două cutii de carton. A doua oară când am văzut-o le căra. Erau aşezate una peste alta şi bicepşii ei erau încordați ca să le susțină greutatea.
— Cum se descurcă Gorowski? am întrebat-o.
— Nu prea bine. Dar mâine totul iese la lumină.
— Vei fi faimoasă.
— Sper că nu. Operațiunea asta trebui să rămână secretă pentru totdeauna.
— Faimoasă în lume operațiunilor secrete, am spus. O mulțime de oameni ştiu de operațiune.
— Deci, cred că ar trebui să cer revizuirea evaluării mele de performanță. Poimâine, poate.
— Ar trebui să luăm cina în seara asta, am spus. Ar trebui să ieşim. Să celebrăm. În cel mai bun local. Plătesc eu.
— Credeam că foloseşti doar bonuri de masă.
— Am nişte economii.
— Ai avut o mulțime de oportunități. A fost un caz lung.
— Lentă ca un melc, i-am spus. Asta e singura ta problemă, Kohl. Eşti minuțioasă, dar eşti lentă.
Ea a zâmbit din nou şi a ridicat iarăşi cutiile cele mari.
— Ar fi trebuit să accepți întâlnirea cu mine, a spus ea. Atunci ți-aş fi putut arăta cum să fii lent poate fie mai bine decât să fii rapid.
A plecat cu cutiile şi am întâlnit-o două ore mai târziu, la un restaurant din oraş. Era un local de lux, aşa că mi-am făcut un duş şi mi-am pus o uniformă curată. Ea a apărut purtând o rochie neagră. Nu acelaşi ca mai înainte. Nu avea puncte pe ea. Doar negru. Era foarte dulce, nu că ar fi avut nevoie. Arăta de optsprezece ani.
— Excelent, am spus. Vor crede că cinezi cu tatăl tău.
— Unchiul meu, poate. Fratele mai mic al tatălui meu.
A fost una dintre acele mese unde mâncarea nu a contat. Îmi amintesc absolut totul despre acea seara, dar nu-mi amintesc ce am comandat. Friptură, poate. Sau ravioli. Ceva. Ştiu sigur că am mâncat. Am vorbit foarte mult, despre genul de lucruri pe care nu le împărtăşeşti cu oricine. Eram gata să cedez şi s-o întreb dacă vrea să mergem la

un motel. Dar nu am făcut-o. Am băut câte un pahar de vin fiecare şi apoi am trecut la apă. Era un acord tacit să rămânem în formă pentru a doua zi. Am plătit masa şi am plecat la miezul nopții, separat. Ea era strălucitoare, chiar dacă era târziu. Era plină de viață, de energie şi foarte concentrată. Era nerăbdătoare, aşteptând ziua de mâine. Ochii îi străluceau. Am rămas pe stradă privind-o cum se îndepărta cu maşina.

— Vine cineva, a spus Elizabeth Beck, zece ani mai târziu.

M-am uitat pe fereastră şi am văzut un Taurus gri în depărtare. Culoarea i se confunda cu cea a stâncilor şi era greu de distins. Era la trei kilometri depărtare, venind cu viteză prin curbe. Maşina lui Villanueva. I-am spus lui Elizabeth să stea pe loc şi să aibă grijă de Richard şi am coborât la parter, la uşa din spate. Am recuperat cheile lui Angel Doll din pachet meu ascuns. L-am pus în buzunarul sacoului. Am luat Glock-ul lui Duffy şi încărcătoarele de rezervă. Voiam să i le dau înapoi intacte. Era important pentru mine. Avea deja destule probleme. Le-am pus în buzunarul hainei, laolaltă cu Beretta mea, am ocolit casa până în partea din față şi m-am urcat în Cadillac. Am condus până la poartă, am ieşit afară şi am aşteptat, ascuns vizibilității dinspre drumul de acces.

Taurus-ul s-a oprit lângă poartă şi l-am văzut pe Villanueva la volan, cu Duffy lângă el şi Eliot în spate. Am ieşit la vedere, am scos lanțul de pe poartă şi am deschis-o. Villanueva a intrat şi s-a oprit bară la bară cu Cadillac-ul. Apoi, s-au deschis trei uşi şi au ieşit cu toți afară, în frig, uitându-se la mine.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine? a spus Villanueva.

Mi-am atins gura. O simțeam umflată şi dureroasă.

— Am intrat într-o uşă, i-am spus.

Villanueva s-a uitat la gheretă.

— Sau într-un portar, a spus el. Am dreptate?

— Eşti bine? a întrebat Duffy.

— Sunt într-o formă mai bună decât portarul.

— De ce suntem aici?

— Planul B, am spus. Mergem la Portland, dar dacă nu găsim ceea ce ne trebuie acolo va trebui să ne întoarcem aici şi să aşteptăm. Deci, doi dintre voi mergeți cu mine, chiar acum, iar celălalt rămâne aici pentru a păzi cetatea.

M-am întors şi am arătat spre casă.

— Fereastra de la etajul al doilea, din mijloc, are o mitralieră masivă montată, gata să acopere toată zona. Am nevoie de unul dintre voi să o manevreze.

Nimeni nu s-a oferit voluntar. M-am uitat direct la Villanueva. Era destul de bătrân ca să se priceapă la lucruri de genul ăsta. Posibil să-şi fi petrecut ceva timp, în trecutul său, în preajma unor mitraliere mari.

— Tu rămâi, Terry, am spus.

— Nu eu. Vin cu tine s-o găsim pe Teresa.

A spus-o pe un ton care nu admitea un refuz.

— Bine, rămân eu, a zis Eliot.

— Mulțumesc. Ai văzut vreodată un film cu războiul din Vietnam? Ai văzut un mitralior din uşa unui elicopter Huey? Acesta eşti tu. Dacă vor veni, nu vor încerca să intre pe poartă. Vor intra prin fereastra din față a gheretei şi vor ieşi pe uşa sau pe fereastra din spate. Deci, trebuie să fii gata să-i seceri când ies afară.

— Şi dacă se întunecă?

— Ne vom întoarce înainte să se întunece.

— Bine. Cine-i în casă?

— Familia lui Beck. Şi bucătăreasa. Sunt necombatanți, dar nu vor pleca.

— Şi Beck?

— Se va întoarce cu ceilalți. Dacă e de partea lor, nu o să mi se rupă inima. Dar şi dacă nu e de partea lor, nu o să mi se rupă inima.

— OK.

— Dar, probabil, că nu vor veni. Au treabă. Oricum e bine să fim precauți.

— OK, a spus el din nou.

— Tu ții Cadillac-ul. Noi luăm Taurus-ul.

Villanueva s-a dus la Ford şi a ieşit pe poartă. Am mers cu Duffy şi am închis poarta din exterior, am legat-o, am încuiat-o şi i-am aruncat cheia lacătului lui Eliot.

— Ne vedem mai târziu, am spus.

A întors Cadillac-ul şi l-am privit conducându-l în jos, spre casă. Apoi m-am urcat în Taurus, cu Duffy şi Villanueva. Ea s-a aşezat pe scaunul din față. Eu în spate. Am luat Glock-ul ei şi încărcătoarele de rezervă din buzunar şi i le-am dat, puțin ceremonios.

— Mulțumesc pentru că mi le-ai împrumut.

Şi-a pus Glock-ul în tocul de umăr şi încărcătoarele în poşetă.

— N-ai pentru ce.

— Teresa, în primul rând, a spus Villanueva. Quinn, în al doilea. Bine?

— De acord, am spus.

A întors pe drum şi a luat-o spre vest.

— Deci, unde căutăm? a spus el.

— Avem trei opțiuni, am spus. Depozitul, biroul din centrul oraşului şi parcul de afaceri din apropierea aeroportului. Nu poți să ții un prizonier într-o clădire de birouri din centrul oraşului peste week-end. Şi depozitul este prea aglomerat. Tocmai au avut un transport mare. Deci, eu votez pentru parcul de afaceri.

— I-95 sau Route One?

— Route One, am spus.

Am condus în tăcere, douăzeci şi cinci de kilometri, şi am luat-o spre nord, pe Route One, către Portland.

-Va urma-

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de țări.

EXPEDIȚII ŞI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

EXPEDIȚIA IASON

În căutarea lânii de aur

Traducere de MARCEL D. GHIBERNEA

EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1989

TIM SEVERIN The Jason Voyage 1985

3

REGATUL LUI IASON

În ziua impresionantei lansări la apă a galerei *Argo,* Mark Richards, maestrul canotor, a sosit la Spetses cu primul contingent de vâslaşi voluntari, pe care i-a adus pentru a testa noua-nouța barcă. Îndată după ce feribotul care făcea cursa zilnică de la Pireu a tras la mal, de-a lungul cheiului Vechiului Port au apărut vreo zece tineri care păşeau sigur, având aerul unor oameni cu un scop precis. În frunte era Mark, cu capul lui golaş ascuns sub o pălărie de paie, asemenea celei pe care o purtau preoții englezi la ceremoniile din timpul verii. Era îmbrăcat cu un tricou decolorat, pantaloni scurți de canotaj de un albastru închis, cârpiți în fund cu un material de prosop ce purta numele unei binecunoscute beri, în picioare cu nişte pantofi de tenis rupți, în fiecare mână ducea câte un enorm pachet. Pentru a nu plăti prea mult transportul cu avionul, am rugat echipa de încercare să aducă o mare cantitate de accesorii necesare bărcii. Mark înainta repede, cu paşi mari, sportivi, ca într-un exercițiu de antrenament la atletism care le-ar fi cerut să care în viteză obiecte grele la distanțe mari. Îl urmau vâslaşii, toți arătând a fi în mare formă şi cărând pachete, toți în pantaloni scurți de canotaj. Cele 12 perechi de picioare

albe, nebronzate, trădau sosirea lor recentă. Îi asemuiai cu un mic pluton de furnici-ostaşi mărşăluind.

Toți erau membri sau foşti membri ai Clubului nautic al Colegiului Keble din Oxford, care se oferiseră să-şi petreacă vacanța de primăvară în Grecia pentru a încerca galera *Argo.* A doua zi, li s-a alăturat o a doua serie de canotori ai colegiului, printre care erau şi două fete. La Clubul nautic Keble, entuziasmul era atât de mare, încât cârmaciul colegiului - al cărui nume era Iason - a venit în cârje. Îşi rupsese de curând piciorul într-un accident de motocicletă, dar era hotărât să nu-i scape acest moment plăcut. Era un grup minunat, plin de bună dispoziție şi vigoare. În momentul în care părăseau insula Spetses, două săptămâni mai târziu, se putea spune că găsiseră cea mai bună metodă de a vâsli barca, reuşind să o aducă la foarte respectabila viteză de 6 noduri. În penultima zi a şederii lor, înainte de prânz, au vâslit împrejurul întregii insule. După ce au plecat, am găsit o micuță copie a emblemei colegiului brodată de una din fete şi cusută în colțul pânzei noi a galerei noastre *Argo.*

În timpul ultimelor zile de vâslit pentru încercarea bărcii, s-a format un echipaj special pentru predarea bărcii. Din acesta făceau parte oamenii care urmau să o ducă pe *Argo* de la Spetses,spre nord în portul Volos, punctul de plecare pentru călătoria principală pe urmele lui Iason şi ale argonauților. Şi acest echipaj era alcătuit tot din voluntari. Unii dintre ei, cum erau, de exemplu,Tim Readman şi Peter Moran, făceau parte din echipajul de bază; alții, însă, îşi luaseră doar două săptămâni de concediu de la treburile lor obişnuite pentru a ajuta la efectuarea drumului la capătul căruia trebuia predată *Argo.* Îi aşteptau două săptămâni extenuante, neplăcute, deoarece primăvara vremea mai era încă rece şi furtunoasă, dar *Argo* trebuia să ajungă la Volos chiar la începutul adevăratului sezon pentru navigația vaselor cu pânze, mai având şi un oarecare timp la îndemână pentru eventuale modificări de ultim moment, înainte do a porni la un drum de 1500 de mile până în Uniunea Sovietică.

Locuitorii din Spetses au organizat o petrecere de adio. A avut loc în piața principală din Noul Port, acelaşi loc care părea atât de trist şi pustiu când am ajuns pentru orima dată aici cu doi ani în urmă. Acum piața era înțesată de locuitori ai insulei. Tineri şi tinere de la şcoala secundară, îmbrăcați în costume greceşti vechi, au luat parte la dansuri tradiționale. Primarul a ținut un discurs şi toți îl aclamau pe Vasilis, care părea stingherit în costumul lui albastru cu guler şi cravată, deşi Evghenia, fiica sa, era încântată că tatăl ei devenise un asemenea erou. Când s-a lăsat seara, tinerii s-au înşiruit pe treptele de piatra de portului ținând în mâini făclii aprinse, în timp ce *Argo,* cu steagul insulei Spetses arborat la prova, plutea pe mare.

Din mulțime şi-a luat zborul un porumbel al păcii. Pasărea s-a rotit deasupra capetelor vâslaşilor, a plonjat prin fumul făcliilor, s-a ridicat apoi în aer şi a dispărut.

Dimineața următoare a fost ultima pe care am petrecut-o în insulă, iar Vasilis şi-a luat un emoționant rămas bun de la noi. A venit pe scuterul său direct la atelier, unde *Argo* îşi încărca ultimele provizii. Ca întotdeauna, pisicile i-au ieşit în cale, să-l salute, dar de această dată Vasilis nu le-a mai luat în seamă. A coborât direct la micul debarcader de lemn unde *Argo* era legată la mal. Într-o mână avea un mic buchet de flori pe care le

culesese în dimineața aceea, iar în cealaltă ținea barda sa, *skipani.* Urcându-se în barcă fără să scoată o vorbă, a bătut două cuie în prova curbată, de care a agățat *skipani*-ul său şi buchetul de flori.

— Păstrați shipani-ul pe *Argo,* îmi spuse el. Este unealta care a construit barca şi îi va aduce noroc. Nu uitați că este o barcă făcută la Spetses şi dacă pentru ea veți mai avea nevoie de ceva, vă rog să veniți la mine. Este barca cea mai bună pe care am făcut-o până acum.

Împreună cu Evghenia, care îl ținea de mână, Vasilis a rămas pe debarcader fluturând din mână, în timp ce noi am început să vâslim din Vechiul Port pentru a o duce pe *Argo* la Volos, de unde trebuia să înceapă căutarea lânii de aur.

Ruinele de la Micene se află la patru ore de drum de la Spetses spre nord-vest. Locurile acestea au dat numele celei mai spectaculoase civilizații a Greciei din epoca bronzului, iar fortăreața de aici este încă vrednică de alegerea sa ca simbol al culturii miceniene. Ea împodobeşte dealul cu un impunător cortegiu de ziduri masive; şiruri de trepte duc sus la marele palat şi un ring de pietre verticale împrejmuieşte mormintele cu puț, în care au fost înmormântați şase din regii din Micene, cu atâta aur printre celelalte bunuri, încât arheologii sunt tentați să accepte felul în care Homer a supranumit capitala Argolidei - „Micene cea bogată în aur". Este puțin probabil ca reputația ținutului Micene să scadă. Vestita „Poartă a Leului", considerată ca prima operă de sculptură monumentală din Europa, este, poate, subiectul cel mai mult fotografiat din Grecia. Versurile lui Homer au țesut o pânză de păianjen de imortalitate în jurul regelui Agamemnon. Masca de aur a unui conducător din Micene, despre care, atunci când a scos-o din mormânt, arheologul Schliemann a crezut că este a lui Agamemnon însuşi, te priveşte prin orbitele ei goale la fiecare pas - de pe afişele de pe pereți, de pe ilustrate, de pe coperta catalogului Muzeului Național. Mai puțin cunoscută este povestea potrivit căreia Hercule era în piața din Micene în momentul în care a aflat pentru prima oară ştirea că Iason recruta oameni care să-l însoțească în căutarea lânii de aur. Aşa cum spune legenda, Hercule şi-a întrerupt imediat seria muncilor sale, pentru a face parte şi el din echipaj. Tocmai îşi încheiase cea de-a cincea muncă, prinderea mistrețului din Erymanthos, şi stătea, cu animalul viu, care spumega, pe umeri. De îndată ce a auzit ştirea, a aruncat pe lespezi, în văzul cetățenilor uimiți, fiara turbată şi a pornit spre Volos, unde se adunau argonauții.

De la Homer încoace, grecii considerau epoca micenian ă ca o perioadă plină de asemenea fapte mari, această virtute a vitejiei din timpul civilizației miceniene rămânând trăsătura cea mai îndrăgită. Într-adevăr, viața trebuie să fi fost plină de pompă şi plăcută pentru „regişorii" şi soțiile lor care domneau în palatele şi fortărețele împrăştiate pe tot cuprinsul Greciei. Picturile murale făcute de artiştii lor de curte îi înfățişau la vânătoare, defilând în care triumfale cu câini ce arătau ca nişte ogari lustruiți. Uneori ei sunt înfățişați plecând la treburi mai primejdioase, cum sunt războaiele, în timp ce soțiile (sau poate preotesele lor) îşi iau rămas bun de la ei, urându-le noroc. În muzeele noastre se găsesc cu zecile inele de aur miceniene cu sigiliu, splendide pumnale de bronz pe care sunt incrustate scene de vânătoare de mistreți, pocale elegante cu picior înalt şi bijuterii. Desigur, izvorul acestui lux şi al etichetei îl constituia truda unei enorme mase de sclavi, sau şerbi, sau iobagi, care formau temelia acestei structuri. Dar între ei şi conducători se afla o întreagă rețea de meseriaşi şi artizani, care contribuiau la prosperitatea crescândă a aristocrației. Erau excelenți olari, şlefuitori de pietre scumpe, croitori şi armurieri iscusiți, nemaipunând la socoteală mulțimea de ocupații care dădeau de lucru la atâția oameni - intendenți, hăitaşi pentru vânători, bucătari, grădinari, servitori etc. Fiecare palat avea de asemenea - şi pentru confirmare avem tăblițele aparținind ceramicii liniare B - grupul său de scribi şi funcționari, care includeau pe cei care făceau socotelile, efectuau controalele, țineau registrele contabile, plăteau drepturile muncitorilor în cereale şi ulei. Era o societate mai puțin importantă şi mai puțin imperială ca cea a Egiptului sau a marilor regi

hitiți din Anatolia, dar era, fără îndoială, cultivată, viguroasă şi cu un pronunțat simț artistic.

În această lume a crescut prințul Iason, După cum se spune în toate versiunile legendei, el făcea parte dintr-o familie conducătoare din Iolcos, un oraş bogat din nord-est, azi purtând numele de Volos. Iolcos nu era la fel de mare ca Micene; şi nici cu renume de războinic precum mohorâtul Tirins, cu imensul său castel de granit care stătea cu privirea ațintită deasupra câmpiei de pe coasta mării, asemenea unui luptător suspicios ce aştepta provocarea unui inamic mai slab. Iolcos pare să fi fost un oraş în care domina mai mult simțul negoțului, mai prosper şi mai spiritual. Orașul care îi semăna cel mai mult era Pylos, unde îşi avea curtea regele Nestor. Niciunul din cele două oraşe n-a crezut necesar să-şi construiască un mare zid de apărare, deşi amândouă ar fi fost o pradă bogată pentru orice invadator.

Astăzi ştim că secolul al XIII-lea î.e.n. perioada epopeii argonauților, avea să se încheie cu rapidul declin al gloriei miceniene. Aceasta nu a fost însă o perioadă de apus. Dimpotrivă, societatea micenianã pare să fi fost mai activă, mai plină de fast decât oricare alta, şi foarte influentă. Descoperiri recente au scos la iveală faptul că micenienii s-au avântat peste mări, întemeind noi aşezări în golfurile de pe coasta egeeană a Anatoliei, până la hotarul de vest al marelui imperiu hitit. Tăblițe din lut alt arhivei oficiale hitite vorbesc despre un popor străin care trebuie să fi fost micenienii de peste mare. Ei sunt prezentați ca o rasă de oameni atrăgători, înclinați spre manifestări războinice, alergând încoace şi încolo în care triumfale şi chemând la lupte individuale. Unii micenieni întreprinzători, cu mai puține înclinații ostăşeşti, îşi trimiteau produsele în Egipt, în Italia şi în alte țări până pe Dunăre în sus. Şi, în cele din urmă, ambițioşii şefi militari din toate acele mici regate şi feude risipite au avut desigur destulă fantezie pentru a lansa prima mare operațiune de debarcare din istorie: o mie de corăbii, aşa s-a spus, s-au năpustit asupra Troiei.

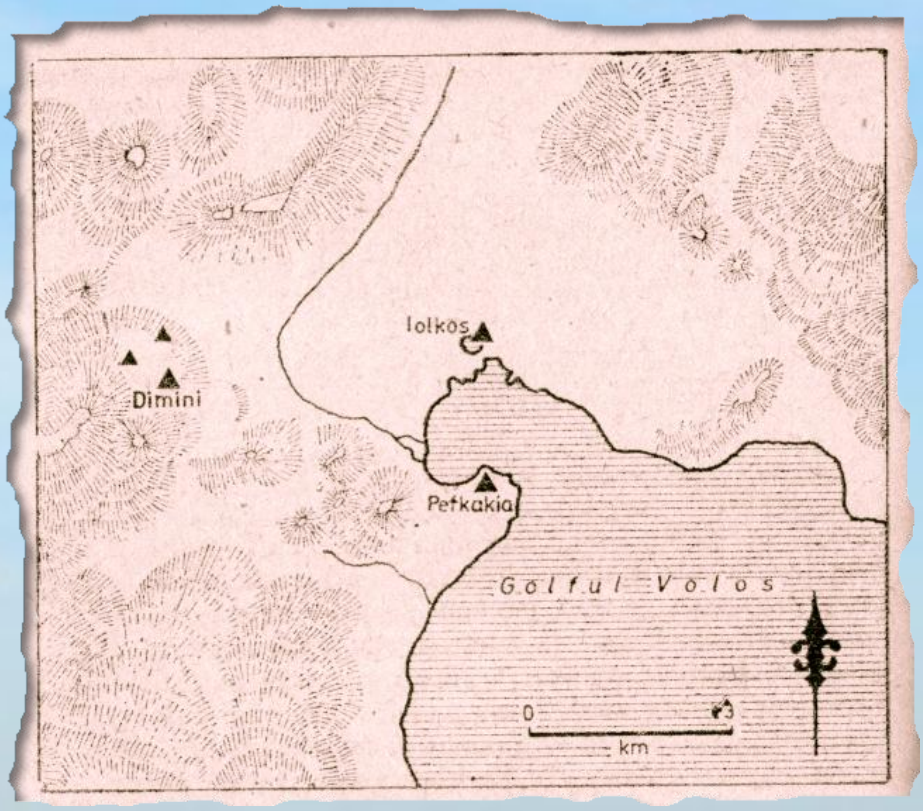

Ruinele îngrămădite în dezordine şi obiecte ale oamenilor primitivi dezgropate de arheologi au completat informațiile: palatul tipic micenian avea o curte centrală în care se afla sala tronului, în jurul ei erau apartamente cu băi şi instalații de apă, magazii de provizii şi camere de oaspeți. Doamnele de la curte aveau cutii pentru păstrarea bijuteriilor, coafuri la modă, piepteni de fildeş din Africa, preparate cosmetice şi parfumuri. Dar ştim mult mai puțin despre ceea ce gândeau şi în ce credeau ci. Conceptele lor religioase, atât de importante pentru povestea lui Iason, au rămas ascunse sub panteonul grec de mai târziu. Apollonius scrie despre Hera, Poseidon, Apollo, Cupidon şi despre alți zei din Olimp care au avut partea lor de contribuție în întâmplările lui Iason. Dar, după cum putem afirma, aceşti zei nu existau în secolul al XIII-lea î.e.n., sau cel

puțin nu în forma aceea. Putem bănui că micenienii credeau în viața de apoi, deoarece şi-au înmormântat mulți dintre conducători în somptuoase morminte în formă de stup de albine.

Este posibil ca şi regii, conducătorii şi clanurile să fi avut totemurile lor, pentru că vedem bărbați mascați caraghios şi femeile dansând într-un ritual sacru, după toate aparențele venerând pe vechii zei, mai ales pe cei animişti. Ei considerau sfinte spiritele unor locuri sacre - îndeosebi izvoarele de apă şi dumbrăvile - şi se pare că aveau un respect deosebit pentru marea zeiță a pământului. Întruchiparea ei ca femeie apare în unele figurine de ritual din argilă, atotprezentă şi atotputernică. Grecii de mai târziu aveau s-o identifice cu Rhea, mama lui Zeus, şi ea avea să reapară sub alte înfățişări ca Dindimena, Demetra şi Cibele, toate zeițe asociate cu pământul, cu ciclul natural al vieții, cu anotimpurile şi natura. Ea va juca un rol important şi în călătoria lui Iason.

Când am ajuns la Volos pentru a porni în expediția noastră, Vasiliki Adrimi, custodele muzeului din oraş, mi-a arătat ceva foarte important. Vasiliki era arheologă. Ea m-a dus 4 kilometri la vest de Volos, spre vârful unui deal nu prea înalt, împrejmuit de chiparoşi. În vârful dealului se întretăiau ziduri joase din piatră datând din ultima parte a epocii de piatră, când Dimini, numele locurilor respective, fusese unul dintre primele oraşe sistematizate din istoria Europei. Dar nu aceasta vroia să-mi arate Vasiliki. Tăiat într-una din pantele dealului se afla un culoar, construit din piatră şlefuită, care ducea direct la un arc masiv, tot din piatră, a cărui parte superioară era formată dintr-un singur bloc, lat de 1,80 m şi înalt de 1,20 m. Oricine a văzut vreodată Poarta Leului de la Micene a putut recunoaşte imediat arcul acela: era intrarea într-o cameră mortuară miceniană. În arc era mormântul propriu-zis, o scobitură de forma unui stup de albine săpată în inima dealului, având pe margini blocuri de piatră frumos tăiate. Vasiliki mi-a explicat că mormântul fusese descoperit în momentul în care acoperişul s-a prăbuşit şi prin gaura făcută a căzut o vacă. Arheologii l-au recunoscut imediat ca a fi un mormânt micenian şi, deşi s-a furat tot ce era înăuntru, cu excepția câtorva piese neînsemnate de ceramică, ei nu au ezitat să afirme că era vorba despre locul în care a fost înmormântat un rege din Micene, care murise spre sfârşitul epocii de bronz.

— Ciudat, continuă Vasiliki. Dacă acesta era un mormânt al unui rege, de ce acesta nu a fost înmormântat în oraşul regal Iolcos, unde am mai găsit morminte de regi? De ce a fost înmormântat aici, la depărtare, în interiorul acestui deal? Acum trei ani un fermier din partea locului a cerut aprobarea autorităților responsabile cu problemele arheologice să are un câmp de la poalele acestui deal. El trebuia să aibă permisiunea noastră, deoarece suprafața din jurul dealului fusese declarată zonă arheologică protejată. Aşa se face că, pentru a fi mai siguri, am excavat noi mai întâi câmpul, pentru a ne convinge că nu era nimic important înmormântat acolo. Credeam că, poate, vom mai găsi unele vestigii din epoca de piatră, legate de aşezarea din vârful dealului. Imaginați-vă uimirea noastră când am descoperit urmele unui mic oraş micenian, bine sistematizat! Nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Pentru ce a trebuit ca un alt orăşel micenian să fie construit atât de aproape de un oraş mare ca Iolcos? Nu exista niciun precedent de acest gen. Şi în acest caz. era greu de găsit explicația.

Vasiliki a mers cu mine prin dumbrăvile de migdali pentru a vedea zidurile acestui oraş micenian pe care ea şi colegii ei l-au descoperit. Încă nu terminaseră investigațiile, dar un lucru era clar: acesta era un oraş foarte bine gândit. Se putea vedea pe unde trecea strada principală şi cum se aliniau pe marginea ei casele oraşului. Fiecare casă era făcută după un plan specific micenian, având trei încăperi, camera de zi, dormitorul şi magazia pentru provizii. În podeaua unei case, proprietarul săpase o gaură prin care cobora un vas mare de pământ, care reprezenta cămara de merinde. Vasiliki mi-a explicat că aşezarea avea toate semnele că a fost creată, în mod conştient, ca un fel de satelit al oraşului Iolcos şi era

probabil legată de oraşul principal. Apărea clar, însă, că era o aşezare mult mai puţin prosperă decât metropola. Tot ce au găsit arheologii ca bunuri gospodăreşti, şi acestea au fost foarte puține, erau modeste şi de strictă folosință.

— Şi-apoi, am mai observat două lucruri, şi ele ciudate, îmi spuse Vasiliki. Mai întâi că oraşul fusese locuit pentru o perioadă foarte scurtă, un secol sau mai puțin. A fost construit, s-a trăit în el, pentru ca apoi să fie părăsit. Şi aceasta ne-a condus la al doilea semn de întrebare - de ce oamenii l-au părăsit? N-au fost alungați nici de o invazie străină, nici de un cutremur, nici de vreun incendiu. Nu s-au găsit urme ale unor astfel de catastrofe, în schimb, se părea chiar că oamenii şi-au aranjat casele cu grijă, plecând într-o ordine deplină. Ce i-a făcut să plece? Încotro s-au dus?

Vasiliki se uita la mine şi am putut sesiza fascinația arheologului pentru munca de investigare a istoriei, căutând să explice evenimente din trecut pornind doar de la câteva indicii.

— Ați bănuit probabil explicația cea mai plauzibilă. Aceste locuri pot fi legate de legenda lui Iason şi de căutarea lânii de aur. Perioada în care acest oraş a fost construit, ocupat şi părăsit este perioada în care se crede că ar fi avut loc expediția argonauților. Legenda ne spune că tatălui lui Iason i-a fost uzurpat tronul oraşului Iolcos de către fratele vitreg, regele Pelias. Probabil că Aeson, tatăl lui Iason, s-a instalat aici cu cei ce i-au rămas credincioşi, întemeind această aşezare dincolo de zidurile oraşului Iolcos. Aici este posibil ca Iason să-şi fi petrecut copilăria. Legenda susține că Iason, odată reîntors din călătoria pentru căutarea lânii de aur, ducând la bun sfârşit greaua misiune, a recâştigat de la regele Pelias tronul oraşului Iolcos. Şi se poate ca atunci populația acestei aşezări să fi părăsit oraşul, să-şi fi împachetat toate lucrurile şi să se fi mutat înapoi la Iolcos, urmând pe noul rege. Aşa ne explicăm că aceste case miceniene au fost lăsate într-o asemenea ordine de către proprietarii lor. Şi dacă într-adevăr aşa s-au petrecut lucrurile, atunci este foarte posibil ca mormântul din deal pe care l-am vizitat să fi fost al regelui Aeson, tatăl lui Iason.

Acesta a fost un admirabil ajutor în căutarea adevărului care stătea la baza legendei lui Iason. Aici, într-un deal al propriei sale țări, datele arheologice par să sugereze că începutul şi sfârşitul vechii legende erau reale.

După cum spune legenda, Iason plecase în călătoria aceea pentru a aduce lâna de aur şi a-şi recâştiga tronul oraşului Iolcos, care îi revenea de drept, dar pe care îl uzurpase unchiul său vitreg, regele Pelias. Acesta trebuie să fi fost un om îngrozitor. Se spunea că fusese abandonat după naştere de către mama sa, o prințesă din Micene persecutată de o mamă vitregă geloasă. Ea l-a lăsat pe un câmp, unde a fost găsit de nişte paznici de cai, când unul din animalele lor s-a împiedicat de copil. Copita calului l-a rănit la față, astfel că Pelias a rămas pe obraz cu o cicatrice vizibilă. După ce şi-a aflat adevărata obârşie, Pelias a descoperit-o pe dezgustătoarea mamă vitregă, a urmărit-o până în templul Herei şi a ucis-o când aceasta s-a ghemuit lângă altar. Crima a violat în mod grosolan sanctuarul templului şi, potrivit conceptelor greceşti, pedeapsa divină a fost cauza propriei sale morți violente, pusă la cale de soția lui Iason la instigarea răzbunătoarei Hera.

Între timp, mama lui Pelias se căsătorise cu regele din Iolcos, iar Pelias a reuşit să-i uzurpe tronul lui Aeson, moştenitorul de drept. El l-a lăsat pe Aeson să trăiască, dar ca simplu cetățean. Când s-a născut Iason, părinții lui s-au temut că Pelias va vedea în acest copil de origine regească o amenințare şi îl va omorî. De aceea au anunțat că pruncul s-a născut mort şi l-au dus pe furiş la țară, unde a fost crescut, ca şi alți eroi din antichitate, de înțeleptul centaur Chiron, pe povârnişurile Muntelui Pelion. În ziua în care el s-a făcut

suficient de mare pentru a putea cere tronul, tânărul a pornit-o spre Iolcos. În drum, a ajuns la vadul unui râuleț numit Anaurus. Acolo a dat de o bătrână care aştepta să treacă râuleţul care se revărsase pe neaşteptate. Deşi era grăbit, Iason s-a oprit pentru a o ajuta. El o luă în braţe pe bătrână, care nu era alta decât zeiţa Hera deghizată, şi o trecu pe malul celălalt. Atunci şi-a pierdut Iason o sandală, care a rămas înfiptă în mâlul din albia râuleţului. Aşa că, atunci când a apărut în piaţa din Iolcos, el purta o singură sandală. Iar când regele Pelias şi-a aruncat privirea spre tânărul străin şi-a amintit imediat că un oracol i-a prezis că va fi distrus de un om care va apărea în faţa lui „încălţat numai la un picior".

Legenda spune că regele Pelias, căutând să scape de destin, îi puse lui Iason o întrebare capcană, ce ar face dacă s-ar întâlni faţă în faţă cu un om care, după profeţia unui oracol, l-ar distruge?

— L-aş trimite să aducă lâna de aur, răspunse tânărul naiv.

— Aşa să fie, declară regele Pelias.

O altă versiune a poveştii spune pur şi simplu că Iason şi-a dezvăluit în faţa regelui identitatea şi a cerut tronul oraşului Iolcos care-i revenea de drept şi că regele Pelias, fără să ezite, s-a învoit să-i predea coroana cu condiţia ca Iason să-şi dovedească virtuţile faţă de Iolcos, aducând înapoi lâna de aur. În ambele variante misiunea era considerată ca sinucidere.

Lâna aceasta avea o semnificaţie deosebită pentru familia lui Iason, eolizii a căror emblemă de clan era un berbec. Într-adevăr, se pare că lâna constituia un fel de obiect de cult sacru, pe care ei îl venerau. Istoria sa ne duce în urmă cu două generaţii, când se înregistraseră o serie de recolte slabe în oraşul beoţian Orhomenos, condus de regele Alhamas, un alt eolid. Athamas credea că zeii erau supăraţi pe oraş şi trebuiau împăcaţi. Adevărata cauză era că noua soţie a lui Athamas, Ino, a ticluit un complot să scape de copiii săi vitregi, prinţul Phrixus şi prinţesa Helle. Ino a convins-o în taină pe o vrăjitoare din Orhomenos să prăjească seminţele de grâu înainte de a le semăna, luând astfel toată puterea grâului şi distrugând orice posibilitate de recoltă. Apoi, a făcut în aşa fel încât oracolul de la Delfi, atunci când va fi consultat, să sfătuiască pe regele Athamas să-şi jertfească cei doi copii mai mari pentru a anihila blestemul. Prinţul Phrixus şi prinţesa Helle au fost duşi la altarul de jertfă, când deodată a apărut un berbec cu lâna de aur, care le-a spus copiilor să urce repede pe spatele lui. Apoi berbecul a zburat spre răsărit. Când a trecut pe deasupra strâmtorii care desparte Asia de Europa, prinţesa Helle n-a mai avut putere să se ţină de lână, a alunecat şi a căzut în apă şi s-a înecat. În memoria ei strâmtoarea a luat numele de Helespont[1]. După un popas pe coasta anatoliană a Mării Negre, Phrixus a fost dus spre celălalt capăt al Mării Negre, în regatul Colhidei, unde a fost bine primit de regele Aetes. A rămas acolo, s-a însurat cu una din cele două fete ale regelui, murind în cele din urmă în Colhida. La cererea sa, berbecul a fost sacrificat, iar lâna a fost agăţată într-un stejar sacru.

Este posibil ca povestea cu berbecul zburător să fi fost o repovestire a felului în care au scăpat copiii de rege într-un alt mod, poate la bordul unei corăbii miceniene care făcea negoţ cu ţările din răsărit; Dar aceasta este numai supoziţie în ceea ce priveşte legenda argonaută, lucrul cel mai important este că poporul din Iolcos a ştiut imediat ce era lâna de aur şi unde trebuia să alerge Iason pentru a o aduce.

[1] Strâmtoarea Dardanele de azi.

Toți cei ce-au asistat la întâlnirea dintre regele Pelias şi Iason dar mai ales Pelias, nu se aşteptau să-l mai revadă pe Iason viu.

Vasiliki mai avea să-mi dea un indiciu.

— Când am început să studiem implicațiile acestui oraş, micenian, îmi spuse ea, ne-am amintit că la sfârşitul secolului trecut, când s-au efectuat primele săpături în vârful dealului Dimini, arheologii - care erau interesați într-adevăr de epoca de piatră - au notat în caietele lor de lucru că au trecut prin nişte ziduri vechi rămase deasupra oraşului care data din epoca de piatră. Acum credem că aceste ziduri reprezentau ruinele unui mic palat micenian sau ale unei locuințe domneşti plasate pe vârful dealului, care putea fi casa lui Iason. Acum, având această mărturie care vine să sprijine teoria, consiliului municipal al oraşului Volos i s-a cerut să schimbe numele râulețului care curge între Dimini şi Volos. Aceasta ar putea fi apa pe care Iason ar fi trecut-o în drumul care îl ducea la prima întâlnire cu regele Pelias, apa în mâlul căreia, şi-a pierdut sandala. S-a sugerat ca râulețului să i se dea din nou numele de Anaurus.

De pe virful acestui deluşor se putea vedea spre sud marea întindere de apă a golfului Volos, de un albastru metalic, în care se oglindeau razele soarelui de primăvară.

Spre dreapta, un şir de dealuri descreşteau treptat până într-un mic promontoriu. Un mănunchi de pini dădea numele locului - Pefkakia, dumbrava cu pini. Aici aştepta acum *Argo,* trasă pe plajă pentru a i se face ultimele pregătiri înaintea plecării în călătoria spre Colhida. Pefkakia era, cred eu, cel mai potrivit loc în care putea Argos să construiască prima *Argo,* şi ar fi fost şi portul pentru galere al oraşului Iolcos din zilele lui Iason. Condițiile erau perfecte - un loc adăpostit pentru ancorare, un izvor cu apă potabilă bună în apropiere şi o plajă lină, cu pantă uşoară, foarte potrivită pentru a scoate galerele din mare. Chiar cu o zi înainte am fost martorul unei furtuni venite din nord care s-a abătut, asupra golfului, ca un derviş, pe pantele Muntelui Pelion. Furtuna a izbit navele în portul nou, a împroşcat cu apă de pe suprafața mării, a făcut ca navele mari să se clatine, iar vasele mai mici pescăreşti să caute repede un adăpost. Au alergat atunci cu toții spre Pefkakia, liniştitul adăpost împotriva vântului şi locul bun pentru ancorat. Ceea ce se potrivea unei mici bărci azi s-ar fi potrivit şi acum 3 000 de ani. Iar pe plaja de la Pefkakia, la mai puțin de 50 de metri de noua *Argo,* se ridica o altă colină. Aici, arheologi germani, săpând în urmă cu zece ani, au înlăturat nisipul argilos scoțând la iveală zidurile şi fundația unei a treia aşezări miceniene.

Pe plaja de la Pefkakia, Pcter Wheeler era ocupat să adapteze vârful pintenului galerei noastre. În timpul călătoriei de la Spetses până aici ne-am dat seama că pintenul era o platformă ideală pentru tot felul de funcții. Dacă cineva se arunca în apă să înoate, era locul prin care putea cel mai uşor să revină în barcă. Pentru spălare sau alte nevoi, ea constituia o platformă peste care trecea, pe ambele părți ale ei, apa mării. Aceasta explica şi ciudatul şir de cuie care ieşeau în afară din, scândurile de la prova şi care apăreau în unele desene ale vechilor bărci greceşti. Scopul acestor cuie, asemănătoare unor mici coarne, a pus în încurcătură pe specialişti. I-am cerut totuşi lui Tom să le bată cu ciocanul, bănuind că, mai devreme sau mai târziu, vom afla ce funcție îndeplineau ele. De fapt, Vasilis, din momentul în care le-a văzut, şi-a dat seama ce erau. Le-a denumit *scalita,* mica scară, şi este exact întrebuințarea pe care i-am dat-o: un şir de puncte de reazem, atât pentru mâini, cât şi pentru picioare, pentru cel care se urca din nou în barcă pe la vârful pintenului. Cu toate acestea, cățărarea din apă pe vârful pintenului nu era o treabă uşoară, şi de aceea Peter s-a decis să monteze în vârful lui un mâner solid de care un înotător să se poată prinde şi pe care să-l folosească pentru a se sălta în barcă. Când Peter a terminat, s-a putut imediat vedea ce realizase el. Noul său mâner de sprijin a ridicat în sus vârful nasului bărcii, semănând cu botul unui porc mistreț, şi acesta era exact felul îji care mulți artişti din vechea Grecie îşi desenau bărcile.

Trondur, care ni s-a alăturat în călătoria pentru aducerea bărcii la Volos, a ajuns la

concluzia că mai era timp să înfrumusețeze „ochii” lui *Argo.* Deocamdată, ei arătau prea inocenți şi naivi, şi în plus mai erau şi puțin saşii. El i-a redesenat, adăugându-le un aer amenințător şi dându-le un fel de privire agresivă, care se potrivea mai bine unui vas de război gata să plece într-o expediție pentru a aduce lâna de aur dintr-un regat ostil.

Noii argonauți soseau de-acum la Volos. Nick, doctorul nostru, a apărut şi el, imperturbabil ca întotdeauna, ca şi solidul Peter Dobbs, cei doi veterani din Expediția Sindbad. Cel care îl concura la mărime, pe Peter era Miles Clark, care îşi luase concediu din armata britanică şi care repede s-a dovedit a fi un talent desăvârşit ca mim şi umorist, cu un sac de glume care ne menținea pe toți într-o permanentă bună dispoziție. Peter Moran, bucătarul, i-a explicat lui Tom că avea nevoie de un set de scânduri demontabile pentru un spațiu suplimentar de depozitarea hranei din coşurile şi cutiile sale. Edilii oraşului Volos ne oferiseră un generos dar - un vin căruia îi dăduseră numele de „Argo” şi pentru care abia s-a mai găsit loc în barcă.

Oraşul Volos de azi a cinstit memoria epopeii argonauților. Strada principală a oraşului se numeşte strada Argonauților, în apropierea cheiului modern se află barca *Argo* a lui Iason în miniatură făcută dintr-un bronz fin; mai multe bodegi au luat numele faimoasei nave din Iolcos. Acum Volos a dat echipajului un voluntar - Elias, un arhitect din partea locului, care ținea foarte mult să ni se alăture, chiar dacă era pentru prima dată că se afla într-o barcă mică. Ideea mea era că de îndată ce *Argo* era în apele greceşti, să am în echipaj cât mai mulți greci, aşa după cum aş fi încercat să am la bord turci atunci când mă voi afla în apele turceşti şi aşa cum speram ca, odată ajunşi în Gruzia, să găsesc sovietici care să intre în echipaj. Mi se părea că ar fi fost important pentru proiectul meu ca fiecare țară să aibă reprezentanții săi în barcă şi să participe direct la aventura noastră.

Elias se adăuga celor doi compatrioți ai săi - solidul Theodore, de profesie inginer electrotehnic, şi Costas, scund şi cu părul alb. În aprilie Costas îmi telefonase să mă întrebe dacă îl pot avea în vedere şi pe el pentru expediție. Era, după cum spunea el, un experimentat navigator cu vele, având el însuşi un iaht. Locuia în Atena şi navigase mult prin Marea Egee. Părea tipul ideal, iar engleza lui era superbă. Eram tocmai pe cale să-l invit imediat, fără niciun test, să facă parte din echipaj, când, după o pauză, prudent, îmi spuse: „Ar fi însă o problemă - vârsta mea. Am 60 de ani.” Mi s-a pus un nod în gât. Vâslaş la galeră un om de 60 de ani? Nu vream ca cineva să-mi facă un atac de cord vâslind ore în şir în soare, aşa că i-am propus să ne însoțească în călătoria de predare a bărcii, de la Spetses la Volos. Dacă drumul i s-ar fi părut prea greu, putea, fără nicio supărare, să se retragă. Aşa cum a decurs totul, Costas s-a dovedit a fi o comoară. Era bsolut decis să nu renunțe. În primele zile, era total epuizat de oboseală, iar seara îl puteai vedea cum tremura din cauza extenuării. Dar entuziasmul său nu putea fi stăpânit. Era un individ atât de vesel, atât de inimos, încât îl îndrăgiseră cu toții.

— Aş vrea să mă vadă acum cei de la compania mea, îmi spuse fericit. Până anul trecut am fost pilot comandant de aeronavă la compania Olympic Airways, şi a trebuit să ies la pensie deoarece vârsta maximă pentru pilotat este de 60 de ani!

Cei doi cineaşti ai noştri ni s-au alăturat şi ei la Pefkakia. Urmau să facă un film documentar al expediției şi au venit pe jumătate înecați în inevitabila grămadă de cutii de aluminiu strălucitor, materiale necesare filmărilor, aparate de filmat, trepiede şi toate accesoriile profesiunii lor. Dick Hill era operatorul, un tip civilizat, singurul din toată echipa care avea talentul să-şi mențină curate hainele, chiar şi sub banca de vâslaş a unei aglomerate galere miceniene. Ori de câte ori Dick mergea pe mal, reuşea să apară imaculat, în pantaloni de culoare deschisă bine călcați, fără nicio pată pe ei şi cu o cămaşă de mătase pe care se mai puteau vedea cutele de la călcat. Colegul său, Dave Brinicombe, era la extrema cealaltă. El se ocupa de înregistrarea sonoră, iar spațiul de sub banca sa era o uimitoare harababură de aparatură electronică în care scormonea ca un viezure. Nu-l interesa niciodată cum era îmbrăcat şi-i plăcea să umble în picioarele goale. Barba lui

nepieptănată, stufoasă, împodobea o față veselă, cu nasul cârn; şi cum umbla fericit încoace şi încolo pe culoarul din mijloc al bărcii, călcând în afară, cu degetele de la picioare încârligate, Miles îl asemui cu un om din epoca de piatră, supranumindu-l Dave Cavernă, o poreclă ce avea să prindă şi pe care inginerul de sunet o acceptă râzând vesel, cu gura până la urechi.

Ziua plecării a fost fixată pentru 3 mai. Dis-de-dimineață, la Pefkakia mulțimea începuse să se adune lângă barcă. În dimineața aceea, copiilor li s-a dat liber de la şcoală, pentru a asista la plecarea galerei şi mulți dintre ei se şi plasaseră într-un punct de pe deal de unde se vedea bine galera. *„Kalo taxidi! Kalo taxidi!* Drum bun!" scandau într-un glas şi le făceau cu mâna argonauților, care îşi îndesau sub bănci sacii cu obiecte personale, ungeau curelele care țineau vâslele în furcă şi făceau glume despre expediție.

— Am calculat că fiecare din noi va trebui să vâslească de un milion şi jumătate de ori până la sfârşitul călătoriei, spuse Mark Richards echipajului, fiind evident că-i plăcea rolul de şef al vâslaşilor.

— Oh, nu, sper că nu. Să ne rugăm să avem vânt, mormăi Tim Readman, trezorierul echipajului. Nu prea sunt în formă.

— Fii fără grijă. Când ne va fi foame şi ne va lipsi mâncarea, pe tine te vom mânca primul, îi replică Peter Dobbs.

Era o glumă veche, din timpul Expediției Sindbad, că Tim Readman ar constitui cea mai gustoasă mâncare.

— Mai avem zece minute! am strigat, bătând uşor clopotul de bronz al bărcii care stătea agățat de bara de la fusul cârmei.

Tom şi Wendy veniseră, să-şi ia rămas bun. În privirea lui Tom citeai regretul că nu poate rămâne pe *Argo;* era nevoit să se reîntoarcă la munca lui de constructor de nave. Vasiliki, arheologa, era şi ea acolo; ca şi Unchiul John, cu familia lui; Borgne, soția lui Trondur, l-a adus la debarcader pe Brandur, fiul lor cel mic, care era vizibil impresionat de aglomerația de acolo, să-şi ia la revedere.

A sosit apoi momentul libației, vinul adus în dar zeilor pentru a le cere vânt bun şi mare liniştită. Am scos o sticlă de vin „Argo". Numai o sticlă întreagă îl va mulțumi pe Poseidon în ziua aceea. Nimeni, după cât se părea, nu luase cu el un tirbuşon, aşa că am luat ciomagul cu care bătusem cuiele de la furca de vâslă care jucau. Ținând sticla deasupra pupei, i-am retezat gâtul. Vinul a țâşnit puternic şi mulțimea a izbucnit în urale. Încă două semnale ale clopotului bărcii şi cineva a molat parâma.

„Kalo taxidi! Kalo taxidi!" strigau copiii de pe faleză. Trondur era la prova, trăgând repede frânghia ancorei din care picura apa. Într-o clipă, ancora a fost în barcă.

— Funda ancora!

„În față!" am strigat apoi şi vâslaşii s-au aplecat înainte în poziția de pornire. „Presiune medie. Gata? Porniți !" Lamele lopeților s-au cufundat în apă, începând să se mişte sincronizat. Vâslaşii şi-au luat un ritm constant. *Argo* a început să alunece pe apă.

— Un milion, patru sute nouăzeci şi nouă de mii, nouă sute nouă zeci şi nouă de lopeți, murmură Miles.

Cu grijă, am pus-o pe *Argo* pe direcție. Cele două lopeți pentru cârmă acționau în direcții opuse. O lopată trebuia împinsă înainte, iar cealaltă trasă înapoi pentru a face ca barca să se învârtească. Ni se părea ciudat că *Argo* a răspuns cuminte comenzilor.

Era o zi frumoasă, numai bună pentru plecat într-o expediție - fără vânt şi cu un văl subțire de nori înalți care îmblânzea arşița soarelui. De jur împrejurul nostru erau zeci de mici bărci de pescari, motoarele lor pufăind la ralanti. În față era barca pilot din Volos gata să-i deschidă calea lui *Argo,* s-o conducă pe primele sute de metri. Bărci uşoare cu lopeți ale Clubului de canotaj din Volos se învârteau în jurul nostru ca nişte gândaci de apă. Scufundă, trage; sus lama; împinge înainte; scufundă şi trage din nou. Repetiția

constantă a mişcării vâslelor galerei dădea impresia a ceva greoi, față de bărcile de concurs din jur. În fața mea vedeam capătul modernului debarcader de beton din Volos. Acolo se puteau zări notabilitățile oraşului - primarul, comandantul garnizoanei, comandantul portului şi episcopul grec în anteriul său. Când *Argo* a trecut prin fața lor, primarul a ridicat o ramură de măslin şi a aruncat-o în apă.

„Mergeți în pace! *Kalo taxidi*, drum bun!"

Am înconjurat capul debarcaderului, îndreptând barca spre apele din fața oraşului, cât mai aproape de mal. Țărmul era înțesat de lume, cei mai mulți fiind copii aduşi în autocare să asiste la plecarea unei bărci din trecutul îndepărtat al țării lor. *„Kalo taxidi! Kalo taxidi! Kalo taxidi!"* Copiii scandau în ritm constant, cum fac la fotbal suporterii. Argonauții vâsleau cu o mână, iar cu cealaltă răspundeau. O barcă de concurs cu patru locuri a trecut alunecând pe lângă noi. La prova era un vâslaş cu o chelie tot atât de lucioasă ca a lui Mark.

— Trebuie că vă duceți amândoi la acelaşi frizer, remarcă Miles.

Aşa cum a descris Apollonius din Rodos plecarea argonauților acum 3000 de ani, aceasta nu a avut loc fără încurcături. Se spunea că regele Pelias l-a mituit pe Argos, constructorul de bărci, să saboteze nava nefixând bine cuiele, astfel ca în timpul călătoriei să se sfărâme şi să se scufunde. Dar probabil că Argos nu a vrut să comită un asemenea act de trădare, cu atât mai mult cu cât se hotărâse să facă şi el parte din echipajul lui Iason. În seara din ajunul plecării, voluntarii lui Iason s-au adunat la malul mării, după ce şi-au luat, cu lacrimi în ochi, rămas bun de la familiile lor. Iason a trimis să i se aducă doi boi din cireada sa, iar Hercule şi puternicul Anceu au ucis animalele, unul dintr-o singură lovitură cu legendarul său toiag, celălalt tăind gâtul boului cu o secure de bronz. Bucățile sacre din coapse au fost înfăşurate în grăsime şi arse, în cadrul unei ceremonii, în focul făcut cu lemn de măslin pe un altar din şindrilă. Jertfa era închinată lui Apollo, zeul plecărilor în călătorii. Idmon unul din cei doi profeți din echipaj, a privit atent în flăcările ce săltau ca într-un dans, urmărind spirala pe care o desena fumul ce se înălța spre cer. El a prezis semne bune, adăugând, însă, cu mâhnire, că el nu se aşteaptă să se mai întoarcă viu din această expediție. I s-a arătat destinul, şi va muri într-un loc singuratic pe țărmurile Asiei.

Restul serii nu a fost mai vesel. Idas, fanfaronul echipajului, a băut prea mult vin, s-a îmbătat şi a început să râdă de Iason, care sta deoparte, singur, chinuit de îndoieli de ultimă clipă privind oportunitatea expediției. Când Idmon l-a mustrat, Idas i-a aruncat şi lui vorbe de ocară. Cearta putea duce la bătaie dacă nu ar fi intervenit cu tact Orfeu, muzicantul, care a început să cânte din lira sa o melodie ce s-a transformat într-un lung cântec despre crearea zeilor. În noaptea aceea, membrii echipajului au dormit pe malul mării, iar dimineața Tiphys timonierul a fost acela care i-a trezit din somn pentru a pleca la timp. Toți îşi cunoşteau pozițiile pe băncile galerei, căci fiecare îşi trăsese locul la sorți cu o zi înainte. Numai pentru Hercule şi Anceu n-au hotărât sorții. Fiind cei mai solizi şi mai puternici de pe navă, locurile lor au fost fixate dinainte în centrul bărcii, unde puterea lor mare dădea cele mai bune rezultate.

Pe *Argo* a noastră am luat aceeaşi hotărâre: Mark şi Miles erau cei mai buni vâslaşi, fiecare dintre ei vâslise pentru universitatea lui şi era normal ca ei să ocupe pozițiile de comandă, ultima bancă de la pupa, acolo unde ceilalți membri ai echipajului puteau să-i vadă, să le imite stilul şi să se încadreze în ritm. Nu aveam un echipaj complet de 20 de lopătari, în ziua aceea erau numai 14; şi cum unul stătea la cârmă, iar altul gătea, ne mai rămâneau doar 12 vâslaşi la rame. Dar era destul. Totul era să menținem galera într-o mişcare permanentă pe apă pe orice vreme, parcurgând milă după milă cu o viteză de 3-3,5 noduri. Barca noastră avea rotunjimi atât de dulci, încât ea luneca cu aceeaşi viteză chiar dacă la vâsle se aflau numai zece oameni. Aceasta a permis ca mereu doi din echipă să se poată odihni câte cinci minute şi când repausul lor lua sfârşit, schimbau locurile cu

alti doi oameni cărora le venea rândul să se relaxeze. În felul acesta *Argo* nu şi-a pierdut viteza, ci a continuat să înainteze spre sud-sudest prin golful Volos spre micul orăşel Afissos.

Într-o variantă a legendei se spune că Iason şi tovarăşii săi ar fi făcut prima escală a călătoriei lor la Afissos.

Potrivii acestei versiuni, motivul a fost că *Argo* a refuzat să mai ducă greutatea masivului Hercule, Ramura magică vorbitoare a bărcii a gemut puternic când uriaşul a pus piciorul în barcă, cerându-i să părăsească nava, căci nu putea să-i ducă povara. De atunci, se spune, oamenii din Afissos sunt mai înalți decât cei din satele vecine, pentru că descind din puternicul Hercule.

A existat, în mod cert, o aşezare miceniană la Afissos spre sfârşitul epocii bronzului - bucăți de oale miceniene au fost găsite lângă malul mării - dar adevăratul motiv al opririi aici a bărcii *Argo* putea fi mai degrabă unul de natură omenească.

Clipocind în jos, spre țărmul din Afissos, curgea un frumos izvor, cu o minunată apă de băut. Astăzi, izvorul este captat şi canalizat, aprovizionând cu apă robinetele din piața centrală. Dar când ne-am umplut şi noi două amfore de pământ pentru noua *Argo,* am auzit apa cum curgea pe sub pavajul de piatră. Era absolut logic ca Iason să-şi fi oprit aici barca, înainte de a fi pornit la drum în primele etape ale lungii sale călătorii. Era, de asemenea, logic ca aici cei care ar fi dorit să se răzgândească în ceea ce privea participarea lor la expediție să aibă posibilitatea să revină pe uscat şi să plece acasă - inclusiv Hercule, deşi, aşa cum vom vedea, în cele mai multe din versiunile legendei el a rămas în barcă pâna când argonauții au ajuns la Marea Marmara.

Din echipajul noii *Argo* nu am avut niciun dezertor. Cele 15 mile de la Pefkakia la Afissos au constituit o primă zi de drum foarte plăcută - un drum destul de lung ca să-ți întindă bine muşchii, dar nu prea lung ca să extenueze pe vâslaşi. Când am coborât pe țărm, în fața noastră a apărut Unchiul John. Venise cu maşina împrejurul golfului să ne vadă şi, bineînțeles, avea un prieten şi prin partea locului. Un prieten cu o vie, căci Unchiul John ne flutura o canistră de plastic cu vin de casă. Lângă el se afla învățătorul din Afissos cu două fetițe care strângeau în mâini buchete de trandafiri - *„Kallo taxidini”* s-au adresat ele solemn, întinzându-ne florile.

Călătoria noastră începuse.

Va urma...

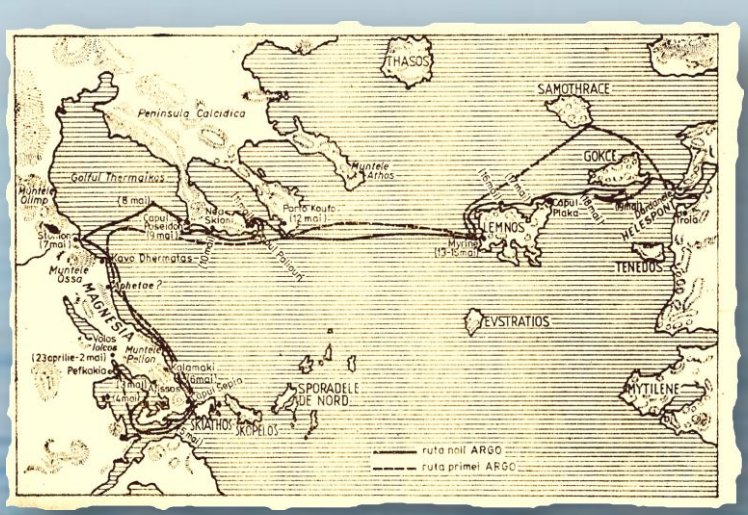

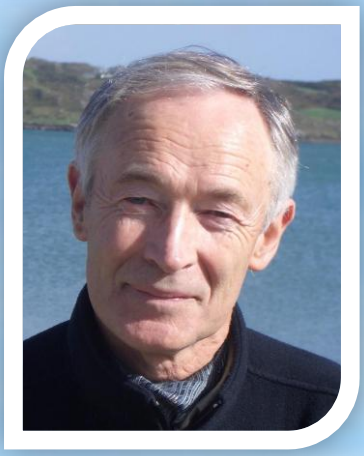

Tim(Timothy) Severin (n. 25 septembrie 1940, Assam, India) este un explorator, istoric şi scriitor britanic. Severin este cunoscut pentru încercările sale de a reface călătoriile legendare ale personalităților istorice. Severin a fost premiat cu Medalia de Aur a *Royal Geographical Society* şi cu Medalia Livingstone a *Royal Scottish Geographical Society*. El a primit *Thomas Cook Travel Book Award* pentru cartea *Expediția Sindbad* (1982).

Severin a învățat la *Tonbridge School* şi a studiat geografia şi istoria la *Keble College* din cadrul *Universității Oxford*. În 1960, pe când era student, Severin a încercat, împreună cu Stanley Johnson şi Michael de Larrabeiti, să refacă drumul lui Marco Polo pe motocicletă. Încercarea a eşuat din cauza problemelor legate de viză la granița cu China.

Ulterior, Severin a recreat o serie de călătorii în scopul de a determina în ce proporție se bazează legendele pe experiențe reale. Pentru a investiga *legenda lui Brendan*, Severin a cusut 49 de piei de bou, le-a întins pe un cadru de lemn, a făcut rost de un echipaj şi în mai 1976 a început să navigheze de pe coasta de vest a Irlandei. Nava, botezată *Brendan*, a ajuns în Insulele Feroe în iunie şi în Islanda în iulie. *Brendan* a rămas acolo până în mai 1977, când Severin şi echipajul său şi-au continuat drumul spre vest. În mai puțin de două luni, nava a atins țărmul insulei Terranova. Cartea sa *Expediția Brendan* (1978) detaliază refacerea călătoriei pe mare a unui călugăr irlandez din Irlanda către Terranova cu un mic currach din piele.

Pentru a investiga *legenda lui Sinbad*, Severin a construit o navă tradițională arabă cu velele cusute cu sfoară din nuci de cocos şi a navigat din Oman în China(1980-1981). Călătoria, finanțată de sultanul Omanului, Qaboos bin Said, este descrisă în cartea *Expediția Sindbad*.

Poemul epic *Argonautica* scris de Apollonius din Rhodos în Alexandria în secolul al 3-lea î.Hr., a devenit baza documentara pentru următoarea expediție Severin. Maestrul constructor de nave **Vasilis Delimitros** din Spetses a construit o replica a unei nave din epoca bronzului, bazat pe un model la scară al navei *Argo*. În 1984, cu douăzeci de vâslaşi voluntari, Severin a plecat din nordul Greciei, prin Dardanele, a traversat Marea Marmara şi a trecut prin Strâmtoarea Bosfor în Marea Neagră realizând o călătorie de 1500 de mile (2400 km)până în Georgia. De-a lungul expeditiei au identificat multe dintre reperele vizitate de Iason şi Argonauții lui, şi a găsit o explicație plauzibila pentru legenda lânii de aur. Severin a relatat expediția în volumul *Jason Voyage* (1985). Cu aceeaşi navă, *Argo*, în 1985 realizează un nou voiaj de la Troia la Ithaca, pe urmele lui Ulise, călătorie având ca

inspirație binecunoscutul poem antic *Odiseea. Calatoria a fost descrisă în volumul Ulysses Voyage(1987)*

Severin a scris şi ficțiune istorică. Seria *Viking*, publicată începând din 2005, se referă la un tânăr aventurier viking care călătoreşte în diferite părți ale lumii. În 2007 a publicat seria *Aventurile lui Hector Lynch* în care sunt relatate aventurile unui corsar de 17 ani de la sfârşitul secolului al XVII-lea.

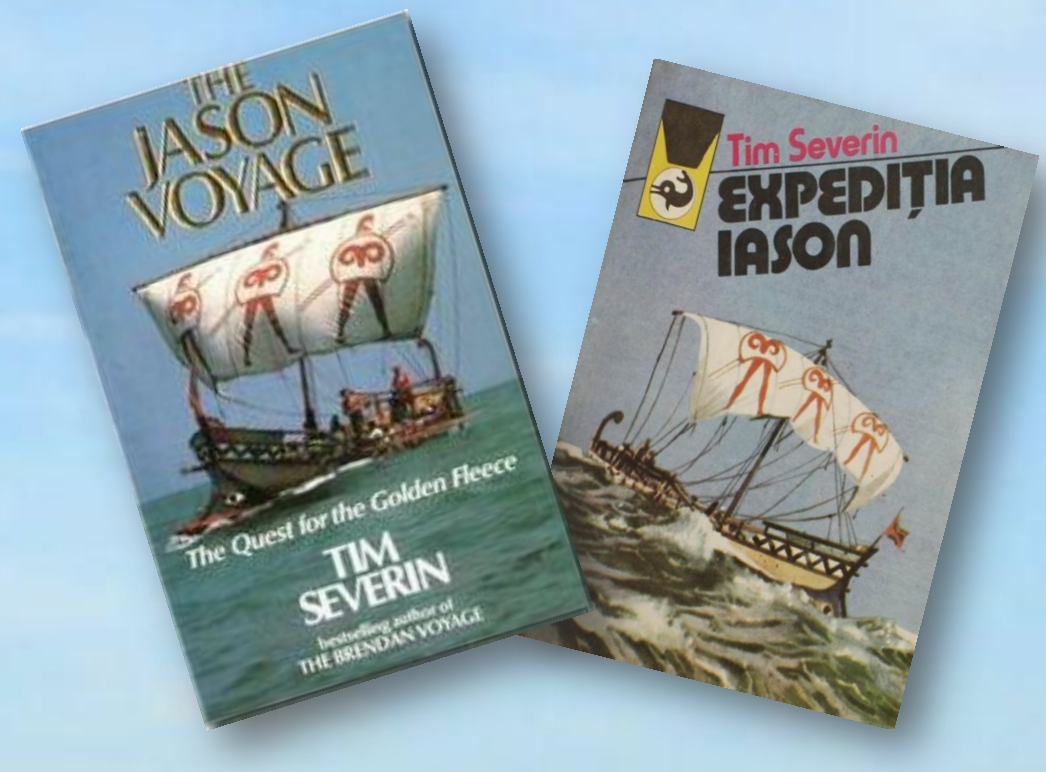

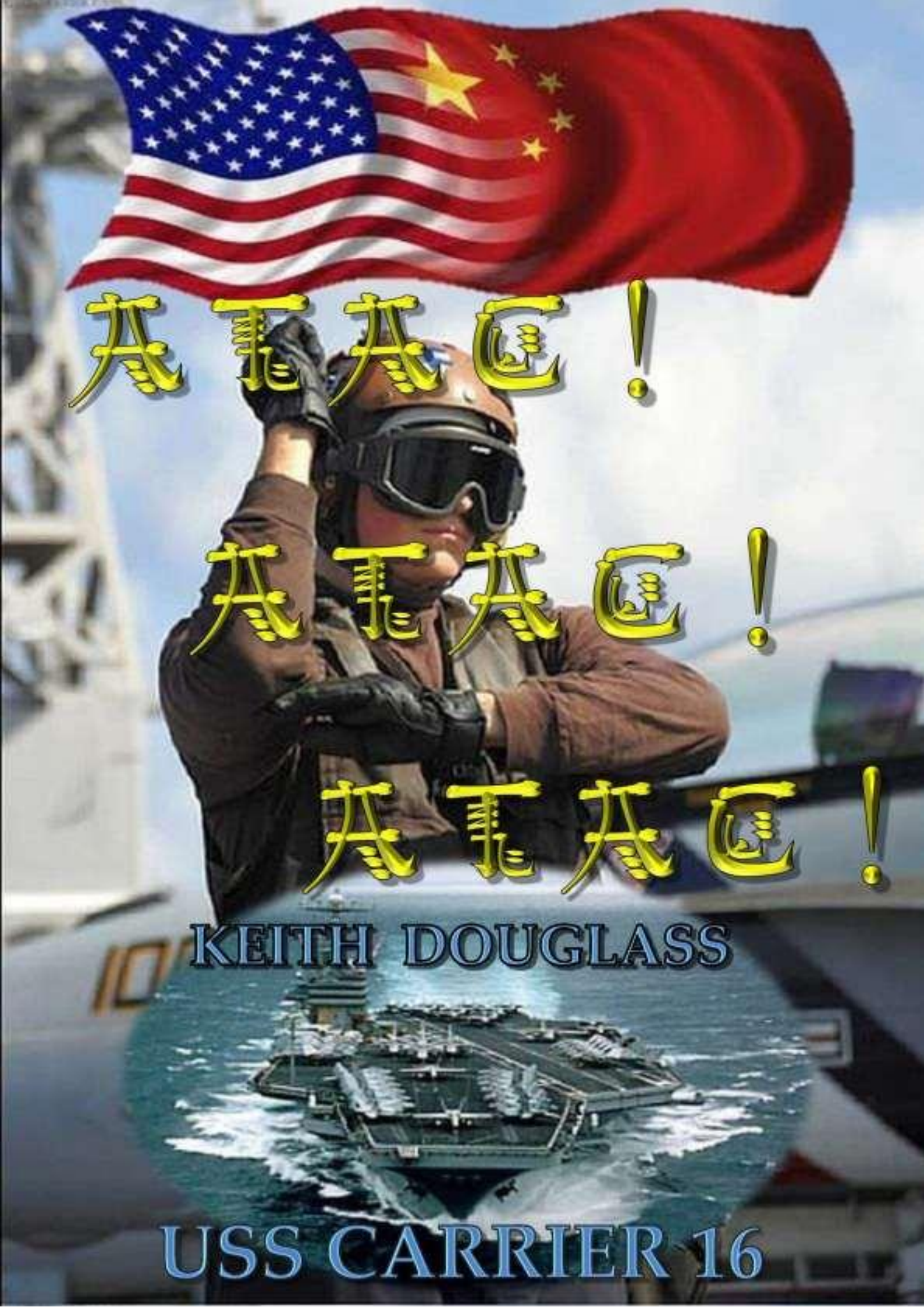
ATTACK!
ATTACK!
ATTACK!
KEITH DOUGLASS
USS CARRIER 16

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

KEITH DOUGLASS

ATAC ! ATAC ! ATAC !

USS CARRIER 16

Traducerea în limba română
Uncris

EPISODUL 6

16

Viking 709
1445 ora locală (Zulu -10)

Commander „Rabies”[1] Grill viră S-3 Viking larg spre dreapta. Spaţiul din zona radius a portavionului chinez era supra-aglomerată cu MiG-uri, care însă, nu păreau a se sinchisi de patrula de supraveghere aflată la distanţă. Nava era la vreo opt mile depărtare, cu structura perfect vizibilă, mai ales prin binoclu. Copilotul supraveghea concentrat activitatea de pe punte, configuraţia navei, mărimea şi direcţia către care era orientată pupa.

— Ce face „mama” asta? murmură Rabies. Fredonă câteva note din „Love me Tender”, după care întrebă iar. Ce face „mama” asta?

Fără să-şi ia binoclul de la ochi, copilotul a replicat:

[1] Rabies – Turbatu’/Furiosu’.

— Mai nimic. Dar dacă începi iar să cânți, arunc binoclul prin parbriz.

Rabies a chicotit pe tăcute. Preferința sa pentru muzica country era binecunoscută printre cei ce formau echipajele S-3B Viking. Aflat într-unul dintre momentele de absolută răutate, ofițerul cu planificarea operațiilor la VS-29 a desemnat drept coechipieri ai lui Rabies numai pe cei cu evidentă ureche muzicală. Și a fost deschisă o listă de pariuri pentru ceilalți din *squadron*, referitor la care dintre ceilalți trei membri ai echipajului va fi primul care se va târî în genunchi cu rugămintea să fie schimbat din avionul lui Rabies. Acesta pariase el însuși zece dolari pe copilot.

— Poți să mai faci un tur în jurul pupei? a întrebat copilotul.

S-a aplecat ușor în scaun, dar chingile l-au reținut.

— Pentru că… cred că văd… la naiba!

— Ce-i? Rabies a adus S-3B la viteza maximă de patru sute douăzeci de noduri, iar toate cele din carlingă au început să zbârnâie.

Copilotul a mârâit, pentru o clipă a lăsat jos binoclul și i-a aruncat o privire fioroasă.

— Avionul a fost proiectat pentru asemenea viteze acum douăzeci de ani. Nu trage norocul de mustăți, băi găoază.

Rabies a renunțat să mai repete figura.

— *Sir*, am ajuns la limita de bătaie pentru *sonobuoys*, a anunțat AW[2] din scaunul din spate. Aproape că am pierdut contactul – fir'ar…!

— Păi, oricum nu vei contacta nimic deocamdată, nu-i așa? a replicat Rabies, cu o notă glumeață în voce. Diesel-ul acela va sta scufundat, și nu-l vei putea vedea decât după lăsarea nopții.

— Nu se știe niciodată, a mormăit sec AW. Dacă încearcă o lovitură asupra lui *Jeff*, iar noi nu suntem pe față…

— Misiunea noastră prioritară este să stăm cu ochii pe progenitura asta de iad, nava chineză, a replicat Rabies. Iar dacă prea stimatul meu copilot vrea să se uite mai de aproape la curu' ei, asta o să facem.

— *Holy shit*! Nu-mi vine să cred, a strigat copilotul cu o consternare totală în voce. Nu portavionul, nava de lângă el. E un afurisit de transportor amfibiu.

— Cee? a întrebat Rabies.

— Pupa tocmai a coborât, transformată în rampă, iar apa inundă compartimentul. Știi prea bine ce-nsemnă asta.

Rabies a confirmat posomorât. Știa într-adevăr. Însemna că nava era echipată cu bazin interior în care se aflau un grup de mici ambarcațiuni capabile să transporte oameni și echipament de luptă pe țărm. Erau ținte ușoare datorită vitezei maxime mici, sub douăsprezece noduri – doar dacă nu erau *hovercraft*-uri. Nu era nevoie de rachete Harpoon, dacă se apropiau, puteau să le ciuruiască și cu tunul.

— Iese vreo ambarcațiune afară? a întrebat Rabies.

— Negativ. Durează ceva până se inundă puntea interioară, dacă au același sistem ca al nostru, a replicat copilotul.

Rabies a activat microfonul.

— *Homeplate*[3], aici *Dragon* 0-7.

Răspunsul lui *Jefferson* a fost instantaneu.

— *Roger*, *Jefferson*, am contact vizual cu cel de-al doilea inamic. Copilotul meu confirmă că e un transportor amfibiu. Puntea interioară este inundată – cred că imediat ce se va stabiliza, *găina* va face câteva *ouă*. Cum vrei să acționez?

— Dragon 0-7, așteptă.

---

[2] AW – prescurtare (*mania americanilor*!) de la ASW-anti-submarine warfare. Se referă la operatorul însărcinat cu manevrarea aparaturii de depistare și luptă împotriva submarinelor.

[3] Homeplate – codificat: portavionul *Jefferson*.

Rabies a oftat. Tipic pentru Navy modernă. Dacă ar fi avut mână libera, ştia ce ar fi făcut – s-ar apropia imediat şi ar începe să-i ciuruiască pe bastarzi imediat ce ar ieşi prin curul navei. Căcaţi plutitori, asta erau – trebuiau uciși înainte de a încerca măcar să debarce pe ţărm.

Privi scurt către spaţiul aerian de deasupra portavionului şi-şi revizui planul. Poate că nu era o idee chiar atât de bună să se bage în mijlocul unei grămezi de avioane de vânătoare, în timp ce el era dotat doar cu torpile şi rachete Harpoon. Se îndoia că vreunul dintre agilele MiG-uri ar fi stat destul timp fără să manevreze, aşa încât să le poată doborî cu tunul de bord. Totuşi, ar fi vrut să încerce, dacă *Jefferson* ar fi fost de acord. Nu a avut niciodată ocazia să utilizeze scaunul de catapultare din Viking, şi ar fi fost interesant să…

— *Dragon* 0-7, aici *Homeplate*. *Weapons tight* – repet, *weapons tight*. Menţineţi distanţa minimă şi continuaşi observarea. Vă mai trimitem nişte tovarăşi de joacă.

Au urmat nişte suspine de uşurare venite din scaunele din spatele carlingii, când a fost clar că nu i se va permite lui Rabies să intre în spaţiul aerian al portavionului chinez. Chiar şi copilotul părea uşurat. Tendinţa lui Rabies de a trage mai întâi şi să lase întrebările pentru mai târziu era bine cunoscută în comunitatea aviatorilor.

Rabies a oftat şi a tras de manetele de gaze.

— La dracu! Şi eu care speram să mă dau AS!

TFCC
1450 ora locală

Batman a ascultat raportul translatorului cu o expresie aspră pe chip.

— O întreagă divizie înghesuită în acele amfibii? E sigur? Şi un submarin în zonă?

Translatorul a aprobat.

— Este sigur, Admiral. În special, în legătură cu submarinul. El este echivalentul unui tehnician sonar de-al nostru, şi ştie că anticipaseră înfruntarea cu cel puţin un submarin american.

Batman a rămas câteva clipe tăcut, apoi a spus:

— Deci, de ce ne spune toate astea? Crede cumva că-l vom tortura?

— După câte mi-am dat eu seama, intenţionează să ceară azil politic.

Translatorul a reflectat un moment.

— Dar, sunt sigur că mai e ceva ce-l motivează. A tot menţionat un ofiţer superior-pilot pe nume Chan. Chan Li. Evident, amicul de faţă spune că Chan îi face mari probleme.

— Din partea mea, e OK, a răspuns Batman. Nu-mi pasă din ce cauză vorbeşte, atât timp cât o face.

Se întoarse către Bam-Bam. Trimite un mesaj către *Centurion*. Are contact intermitent cu ceva, iar dacă noi îi dăm o clasificare exactă, îl va ajuta să-l localizeze.

Lab Rat a intervenit:

— În apele astea, ASW e cam dificil, *sir*. Mai ales, în apropierea portului. Apa e apă, dar fundul e literalmente acoperit cu metal. Va fi dificil pentru echipamentul aeropurtat să se bazeze pe contactele MAD[4].

[4] MAD - Magnetic Anomaly Detector – aparatură de detectare a anomaliilor magnetice produse de prezența unui submarin.

Toți au devenit tăcuți, când Istoria i-a ajuns din urmă. Faptul că rămășițele impunătoarei flote scufundate le făcea viața mai grea acum, era de o cruzime ironică.

— Fundul apei este cartografiat, a adăugat Lab Rat. Nu mai există vreo zonă care să fie cercetată la fel de bine. Acest fapt ne va fi de ajutor.

A lăsat nerostit gândul – va fi de ajutor, dar s-ar putea să nu fie suficient.

17

Puntea de zbor
USS Jefferson
1500 ora locală (Zulu -10)

După două ore extenuante de cărat întinzătoare de lanțuri, supravegheat avioane și participare la FOD *walk-downs*[5], cei patru aviatori și-au format o opinie nouă asupra complexității muncii și a abilităților necesare subofițerilor-tehnicieni de pe puntea de zbor. Îi văzuseră de atâtea ori în acțiune încă din primele zile ale zborurilor de pregătire, dar niciodată nu au participat ei înșiși efectiv alături de ei la munca de rutină. Au descoperit repede cât de puțin știau despre ceea ce se petrecea în „culise".

Hoit Rock luase o pauză de la căratul de *sonobuoys* de la magazia de muniții, până sus, pe puntea de zbor, când a dat peste Lobo. S-a adăpostit împreună cu ea în spatele insulei și și-a șters sudoarea de pe față.

— Îi vedeam mereu pe băieții ăștia prăbușiți pe coridoare, cu căștile încă la urechi, în timpul operațiunilor *flex deck*[6]. Dom'le, cât de mult te obosește munca asta. Tu cum te simți?

— Bine.

Vocea lui Lobo suna liniștitor, dar Hot Rock a observat cum s-a înfiorat când s-a așezat pe treaptă, lângă el.

— Ai dreptate, totuși. E o muncă grea. Un *chief* tocmai mi-a ordonat să le duc celor de pe platforma LSO niște apă și pahare de plastic. Vrei să te duci tu?

Chiar atunci, instalația de amplificare a prins glas.

— Lansare pentru Tomcat din Alert-5, Hornet din Alert-5 și toate *sections* de rezervă. Pregătiți-vă pentru operațiuni *flex deck* totale. *Green deck, green deck.*

Hot Rock și Lobo au sprintat imediat. Apoi, Hot Rock s-a oprit brusc, iar Lobo s-a izbit de spatele lui.

— Ce dracu faci? a izbucnit ea furioasă.

— Ai uitat – suntem consemnați la sol.

Lobo putea auzi frustrarea din vocea lui.

— Au destule echipaje disponibile pentru toate avioanele – n-avem nici o șansă să ne strecurăm în planificare, nici măcar în caz de Alpha Strike[7].

---

[5] FOD walk-downs - Foreign object damage – acțiune prin care întreg personalul disponibil – indiferent de grad – participă la curățarea punții de zbor de eventuale obiecte străine.

[6] Operațiuni *flex deck* – operțiuni e lansare/aterizare simultană a avioanelor pe puntea de zbor. Necesită o coordonare deosebită. Intervalul dintre operațiuni este de 45 secunde.

— Da, dar…

Lobo a tăcut, dându-şi seama că nu putea găsi nici un motiv pentru care să le fie anulată sancţiunea. Gradele, pregătirea superioară, experienţa îi păstrau pe lista planificărilor pentru zbor de cele mai multe ori, dar nu tot timpul. Dacă ar fi fost mai multe avioane, poate că ar mai fi avut o şansă, dar existau mai mult decât suficiente echipaje care să piloteze toate avioanele de la bordul portavionului.

— Deci, rămânem aici, a concluzionat posomorâtă Lobo. Naşpa.

— Şi nu trebuie să le stăm în cale, a adăugat Hot Rock. Cred că trebuie să mergem pe platforma LSO.

După zece minute, timp în care au găsit o grămadă de scurtături, de care habar nu aveau, au păşit pe mica platformă aflată la babord, imediat sub nivelul punţii de zbor. Ambii piloţi au înaintat fără a se gândi să rămână lângă ofiţerul care ghida un avion ce venea pe panta de aterizare.

— Înapoi, a răbufnit o voce aspră. Doamne, oare ce vă învaţă în unităţile de instrucţie? Nu ştiţi nici măcar că nu trebuie să staţi în calea altora? s-a răstit LSO la ei.

— Ce…, a început să spună Hot Rock.

O mână puternică l-a apucat de guler şi l-a smucit înapoi.

— Ce dracu?

— Nu l-ai auzit pe *lieutenant*? L-a întrebat un *chief petty officer*. Mişcă-ţi curu' din loc – imediat!

— Ce se-ntâmplă? a întrebat Lobo, după ce s-au retras amândoi în spate.

— Fii atentă – treaba e nasoală, a spus *chief*, strigând ca să fie auzit prin zgomotul produs de Tomcat-ul ce se apropia. Începătorul care trebuie să aterizeze acum şi-a pierdut cumpătul – a făcut *bolter* de două ori, iar LSO încearcă să vorbească cu el. Are şi cam puţin combustibil, dar tremură atât de tare încât nici nu se poate apropia de tanker. Treaba începe să fie urâtă.

Privirea i s-a fixat pe plasele de protecţie de sub platformă, fixate de bordul portavionului.

— Dacă se va întâmpla ceva rău, săriţi în plase. Acolo, în bordaj, există o deschidere prin care vă puteţi întoarce în navă.

Lobo şi Hot Rock au schimbat priviri. Dacă un pilot de pe Tomcat avea necazuri, era unul dintre colegii lor. Ei nu-l recunoşteau pe LSO făcea parte din alt *squadron* de la bord – dar amândoi puteau vedea Tomcat-ul ce se apropia. În mod clar, pilotul avea probleme cu menţinerea altitudinii şi orientarea către punte. Tomcat se bântuia pe cer ca o gâscă rănită. Cobora şi urca, când sub, când deasupra traiectoriei optime, când devia mult lateral.

— O, Doamne – o *ramp strike*[8] e gata să se întâmple, a suspinat Lobo. Ia altitudine, prietene, haide, hai…

A tăcut imediat ce a observat că *chief* o priveşte cu multă curiozitate. La un metru în faţa lor, LSO, repeta practic aceleaşi cuvinte.

Toţi priveau Tomcat-ul, dorind să ajungă odată pe punte. Când botul acestuia a trecut peste pupa, au răsuflat uşuraţi. Cel puţin nu va fi o *ramp strike*, un impact în plin în pupa. Dar pe când se gândeau că va reuşi să agaţe al patrulea cablul, pupa navei s-a ridicat brusc. Asta a provocat ruperea trenului de aterizare, coada avionului a lovit puntea, apoi întregul avion a alunecat – începând să pivoteze – direct către ei.

---

[7] Alpha Strike – termen-cod ce desemnează un atac pe scară largă efectuat cu întreg efectivul de avioane din *wing*-ul de pe portavion.

[8] ramp strike – un avion care vine la aterizare sub panta optimă și lovește pupa (rampa) portavionului, sub nivelul punții de zbor.

— Jos! a răcnit *chief*, şi cu un placaj ca la rugby i-a trântit pe amândoi peste parapet, jos în plasa, dintr-o singură mişcare. Au simţit pe deasupra lor arsura fierbinte a avionului în flăcări ce se prăbuşea acum în ocean.

Căzând în plasă pe spate, l-au putut vedea pe *lieutenant* cum zbura prin aer direct peste ei. Rămăşiţele trenului de aterizare avariat l-au lovit peste picioare. Carnea sfâşiată a lăsat la vedere osul. Impactul l-a trimis grămadă în josul plasei unde a rămas neliniştitor de nemişcat. *Chief* s-a aruncat către el. Înainte chiar de a-i acorda primul ajutor, i-a smuls căştile, şi le-a pus pe cap, iar simultan raportând către Air Boss şi verificând dacă *lieutenant*-ul mai respiră, l-a informat asupra situaţiei.

Hot Rock a privit în jur şi a văzut că alte două Tomcat se aflau în poziţie de venire la aterizare. A păşit înainte, îl bătu pe umăr pe *chief* şi-i luă căştile. *Chief* l-a pocnit peste mână.

— Ce dracu faci, puştiule? s-a răstit.

— Sunt *Lieutenant Commander* Stone, a răspuns calm. Iar dânsa este *Lieutenant Commander* Hanson. Amândoi suntem piloţi de F-14. Şi LSO calificaţi. Cred că unul dintre noi poate fi de folos acum.

Chief s-a holbat la el o clipă, neîncrezător, apoi, dintr-odată l-a recunoscut.

— Ştiu cine sunteţi. Nu v-am recunoscut în… - *Sir*, ce dracu sunteţi… - nu contează.

I-a cedat căştile, apoi s-a întors către *lieutenant*.

— Air Boss cunoaşte situaţia, iar sanitarii vin imediat. Zice că partea din faţă a avionului a căzut peste bord şi că verifică chiar acum catapultele pentru eventuale avarii. Poate ca va dura vreo două minute până la lansare, dar avem două „păsări" care vin la aterizare.

Arătă spre pupa.

— Credeţi că le puteţi aduce acasă?

— Dacă nu sunt avariate cablurile arestoare, sigur că da, a confirmat Hot Rock.

— Aveţi în vedere că s-ar putea să fie uşor şocaţi de eveniment.

Şi, privindu-i pe amândoi, continuă:

— Ştiţi cum stă treaba. Când vezi că cel din faţa ta a avut ghinion, începi să te simţi niţel nesigur. Ca înlocuitori ai LSO cunoaşteţi acest fapt.

— Ştiu ce am de făcut, *Chief*.

Hot Rock a urcat înapoi pe o porţiune neavariată a platformei LSO. Lobo l-a urmat. Şi-a apropiat capul de al lui, trăgându-i la urechea ei una dintre căşti ca să asculte şi ea.

— Tomcat 2-0-1, cheamă *mingea*, a spus Hot Rock, intrînd cu uşurinţă în rolul de dirijare a avionului către punte.

— Ce naiba se-ntâmplă acolo jos, LSO? a întrebat pilotul cu vocea panicată. Doamne, a…

— Tomcat 2-0-1, cheamă mingea, a repetat Hot Rock, păstrându-şi vocea calmă şi profesională. Fii atent la „joc", domnule. Acum trebuie să ai grijă doar de un singur lucru, să-ţi pui curcanul[9] pe punte.

— Mda, dar…

— Tomcat 2-0-1, cere mingea, a repetat Hot Rock, lăsând ca replica repetată să readucă mintea pilotului la secvenţele-şablon pentru aterizare.

— *Roger*, LSO, 2-0-1 *mingea*.

Vocea pilotului era deja calmă pe măsură ce se concentra pe manevra imediat următoare.

— Două mii litri la bord.

[9] Curcan/gâscan – porecle *afectuoase* date avionului F-14 Tomcat.

— *Roger*, 2-0-1, ce spun *acele*? a întrebat Hot Rock, cerând pilotului să-i spună ce arată indicatoarele referitor la panta optimă de coborâre.

— *Roger*, *acele* arată *sus-dreapta*.

— 2-0-1, ignoră *acele*, te ghidez eu. Continuă pe pantă, vii direct pe cablul trei.

— Avem *green deck*? a întrebat pilotul, neliniştea răzbătându-i iar în voce.

— Roger, avem *green deck*, a confirmat Hot Rock. Green deck, green deck… e bine, 2-0-1, măreşte puţin puterea, încă puţin, aşa e bine, atenţie la altitudine, altitudine, aşa, aşa…, Hot Rock intra cu uşurinţă în psalmodierea monotonă specifică unui LSO care aduce un Tomcat pe linia invizibilă ce leagă ultima poziţie a avionului cu punctul aflat pe cablul trei de pe punte. Simţea pe gât răsuflarea fierbinte a lui Lobo care asculta, o auzea cum şopteşte aceleaşi cuvinte menite să-l menţină pe pilot neliniştit pe traiectoria optimă. E bine, bine – asta e! a strigat când Tomcat 2-0-1 a izbit puntea într-o prăbuşire controlată chiar pe cablul trei. Bună aterizare, 2-0-1!

— Ce dracu se-ntâmplă acolo jos? a întrebat o voce nouă pe circuit. Chief spune că LSO e indisponibil – Henry, ce faci?

— Air Boss, suntem Hot Rock şi Lobo, a răspuns pilotul, brusc nesigur de el.

Desigur, ştia ce face, dar ar fi trebuit să ceară mai întâi permisiunea lui Air Boss, nu să preia îndatoririle de LSO fără a-l informa. Totuşi, cu un *curcan* în aer şi un pilot agitat, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Air Boss sau chiar amiralul, ar fi fost să-l trimită înapoi la tribord, în *Marshal stack*, nu acum când se părea că în următoarea oră va fi nevoie ca fiecare avion disponibil să fie ridicat în aer.

— S-a întâmplat să fim p'aici, iar când LSO nu a mai… ăăă…

Au urmat câteva momente de linişte pe circuit, apoi Air Boss a spus:

— Urmează 2-0-5 pe pantă. Eşti avizat, în continuare avem *green deck*.

— *Roger*. 2-0-5, LSO, cheamă *mingea*.

În următoarea jumătate de oră, Lobo şi Hot Rock au condus cu eficienţă aducerea avioanelor pe punte. Când ultimul a aterizat, Air Boss i-a anunţat:

— Imediat ce ridicăm în aer patrulele, amiralul vrea să vă prezentaţi în biroul său.

Lobo s-a întors către Hot Rock zâmbind.

— Ori suntem în budă, ori…

— …ori reintrăm în planificarea pentru zbor, a întrerupt-o Hot Rock.

Cincisprezece minute mai târziu, se aflau iar în planificări şi se grăbeau către vestiare ca să se echipeze pentru lansare.

18

Tomcat 203
1510 ora locală (Zulu -10)

Jefferson a stabilit un nou record personal referitor la lansarea unui număr maxim de avioane într-un interval minim de timp. Pentru Bird Dog şi Gator, minutele păreau ore. Bird dog continua să-şi facă griji pentru noul său *wingman*, *Lieutenant j.g.*[10] Kelly Green şi RIO său, Tits[11].

[10] Lieutenant Junior Grade – grad militar în US Navy (cod NATO OF-1); echivalent *locotenent*.

[11] Tits – Ţâţe; porecla are un dublu sens:

1- un acronim derivat din numele personajului **T**heodore **I**rving **T**urner;

2- (pentru că e vorba de un bărbat) în argou este un acronim cu sensul *„Try It to See" – dacă vrei s-o vezi, trebuie să o încerci*.

Lieutenant Junior Grade Kelly Green – numele era al părinților, iar cei din *squadron* nu s-au mai obosit să-i caute altă poreclă-cod indicativ – era cea mai nouă *nugget*[12] din *squadron*. Pentru că era pilotul cu cea mai puțină experiență, a fost programată să facă pereche cu Bird Dog, conform teoriei că el va fi capabil să o învețe *ce* și *cum* și o va feri de probleme. El își exprimase tare și public opinia că – date fiind circumstanțele actuale – nu prea erau speranțe pentru mai târziu.

— O să fie bine, îl reasigură Gator prin ICS. La fel și cu Tits. Eu l-am instruit, iar tu o supraveghezi pe Kelly în acțiuni de vreo trei luni.

— Nu-mi mai aduce aminte.

Bird Dog a aruncat o privire în urmă, prin canopie, și a văzut-o imediat pe Kelly pe poziție, la două mii de metri în urmă și o mie mai sus. Bruneta înaltă și suplă – și chiar cu ochi verzi care să se potrivească cu numele-cod – a fost un subiect de discordie între el și Lobo încă de când noul pilot a venit în *squadron*.

Dar ce ar fi trebuit să facă? Doar să considere că ea cunoștea deja ceea ce ar fi trebuit să știe? Dacă va zbura cu el ca *wingman*, trebuia să fie al naibii de sigur că se poate baza pe ea. Acum era destul de sigur că nu va mai fi nevoit să verifice vizual dacă ea se află pe poziție, chiar dacă head-up display-ul îi furniza informația automat.

În ultimele trei luni, au petrecut nenumărate ore discutând despre tactici. Ea a început încet-încet să-l admire. Evident, zvonuri despre experiența sa de luptă pe diversele teatre din jurul lumii răzbătuseră deja în comunitatea celor de pe Tomcat, deci chiar avea de ce să fie admirat. Dar ea trecuse peste această admirație cam prea ușor pentru gustul său, însă așa procedează femeile, nu-i așa?

Și măcar ea zbura acum cu un tip care avea simțul umorului, Tits. Nu ca Gator, motanul ăsta acrit.

— Ok, așa cum ne-am antrenat, spuse el pe canalul tactic. Încă o tură cu AMRAAM – preiau eu conducerea, tu te ocupi de tipul din spatele lui.

— Roger. După tonul ei calm, reținut, nimeni n-ar fi ghicit că ea se pregătea să lanseze o rachetă pentru prima dată asupra unei ținte reale, în luptă.

— Apoi ne apropiem cu Sidewinder. Amintește-ți, ei sunt mai manevrabili decât noi. Trebuie să profităm de puterea noastră superioară și să-i atragem pe verticală, ții minte? a întrebat Bird Dog.

— Îmi amintesc, a răspuns Kelly.

— OK, la comanda mea – ACUM! a ordonat Bird Dog.

Tomcat a săltat ușor când masiva rachetă a țâșnit de sub aripă, cu o trenă de fum alb ce-i marca traiectoria spre avionul lider.

MiG-ul lui Bird Dog a degajat strâns dreapta și a trecut pe sub cele două Tomcat, cu intenția clară de a ajunge în spatele lor, mai jos, de unde să deschidă focul.

— Nu n-ai să reușești, a mormăit Bird Dog. Nu, dacă am și eu un cuvânt de spus în treaba asta.

Și-a lansat avionul într-un viraj strâns spre dreapta și în urcare, răsucindu-se în același timp, atrăgând MiG-ul într-un joc pe verticală. Îndată ce a câștigat vreo două mii de metri în altitudine, a ranversat, ajungând cu botul în jos, iar manevra i-a reușit exact cum o planificase – era pe linia perfectă de tragere asupra celuilalt MiG.

A acționat comutatorul selectorului de armament de la AMRAAM la Sidewinder și a lansat racheta cu auto-ghidaj în infraroșu. Fără a mai aștepta să vadă ce a făcut, a câștigat

[12] Nugget – bucată de aur nativ/neprelucrată, *pepită*. În argoul aviatorilor: o femeie foarte atrăgătoare, dar începătoare ca pilot.

din nou înălțime, așteptându-se ca în următoarele cel puțin zece secunde MiG-ul să fie preocupat cu manevrele de evitare a rachetei.

Pe heads-up display au apărut nenumărate semnale-ecou radar, ce indicau faptul că celălalt avion a lansat momeala de flăcări și pleavă[13]. Bird Dog s-a rotit ușor, departe de raza de acțiune a acestuia, a revenit în zbor orizontal la șase mii de metri, apoi s-a întors către prada sa.

MiG-ul era în cabraj, cu motorul forțat către cer, într-o urcare aproape la verticală. Câteva secunde încă și burta sa va ajunge direct în linia lui de tragere. Bird Dog a accelerat ușor Tomcat-ul cu un șpiț scurt de postcombustie, micșorând distanța. Pentru un scurt moment, s-a gândit să folosească tunurile, apoi a abandonat ideea. Nu era un unghi perfect pentru o lansare de Sidewinder, dar merita o încercare. Își păstră tunurile pentru când va avea cu adevărat nevoie de ele, când inamicul va fi aproape, într-o confruntare personală, în loc să tragă de la limita maximă.

— L-am ras, l-am ras, s-a auzit un strigăt de triumf pe canalul tactic.

— Bună lovitură, la auzit pe Tits răspunzând. Doborât din prima AMRAAM.

— Dom'le au unii un noroc…, mormăi Bird Dog. Probabil că i l-am dat pe cel prost, iar acu' Kelly o să mă ajute *pe mine* să-l dobor pe ăsta.

Într-adevăr, se părea că MiG-ul avea un pilot mult mai capabil decât crezuse el. Toate rapoartele de Informații indicau faptul că piloții de vânătoare chinezi erau mult mai puțin antrenați decât cei americani, iar echipamentul lor era adesea prost întreținut. Dar gagiul din fața sa, care dansa cu MiG-ul pe cer, evident nu citise aceleași rapoarte.

MiG0ul l-a depășit, cu soarele reflectându-se din fuselaj direct în ochii săi, orbindu-l o clipă. Simbolurile de pe head-up display au fost și ele acoperite de lumina puternică.

— Vin lângă tine, Bird Dog, a Kelly pe canalul tactic, cu un ton de adâncă satisfacție în vocea sa de alto, plină de senzualitate. Sunt la șasele[14] tău, mai sus.

— Poate să-l doboare, Bird Dog, a subliniat Gator. Până ce cabrăm ca să ne fixăm pe motoarele lui, ea va fi în poziție de tragere.

— E MiG-ul meu, a insistat Bird Dog. *Al meu.*

Și-a aruncat Tomcat-ul din nou într-un viraj strâns, simțind cum i se îngustează câmpul vizual. Prea mare forța G, mult prea mare – sigur, în alte dăți suportase și mai mult, dar totdeauna era riscant. În spate, a auzit mormăitul de protest al lui Gator, apoi liniște după ce RIO a leșinat. Tomcat răspundea prompt, virând mult mai strâns decât ar fi crezut el că este posibil. În timpul acestei manevre a pierdut ceva din viteză, și chiar mai mult, când a cabrat pentru a se alinia după MiG. A acționat postcombustia, simțind cum accelerația instantanee îl pironește în scaun, iar senzația de leșin se face simțită.

— Nu acum, fir'ar… Nu acum, a mormăit, luptând cu întunericul ce cobora peste el.

A slăbit maneta de gaze, și a simțit cum griul dispare. Dar MiG-ul ajunsese deja la altitudinea maximă a manevrei, iar acum ranversase direct spre el.

— *Fox Two*, *Fox Two*[15], a strigat Kelly. Bird Dog, degajează dreapta!

— *Fuck you*, Kelly! a urlat Bird Dog.

În același timp a degajat brutal spre dreapta așa cum i se indicase. Nici un pilot întreg la minte n-ar ignora comanda de degajare venită de la *wingman*. Dar inerția avionului său era prea mare. Dacă ar fi fost mai experimentată, Kelly ar fi știut. Și-ar fi dat seama că Bird Dog nu se poate feri la timp de pe linia de tragere.

---

[13] Pleavă (chaff) – fâșii scurte de folie de plastic metalizat care – odată lansate – reflectă semnalul radar.

[14] Poziția relativă se indică după cadranul ceasului: ora șase = în spate.

[15] Fox – Termen-cod/prescurtare de la *Foxtrot*, pentru litera **F** (*Fire*-Foc) din traficul radiofonic. Pilotul anunță lansarea rachetei și tipul acesteia pentru a se evita un eventual *friendly fire* (doborârea propriilor coechipieri):
- *Fox One* – racheta ghidată radar semi-activ (AIM-7 Sparrow);
- *Fox Two* – racheta autoghidată în infraroșu (AIM-9 Sidewinder);
- *Fox Three* – Rachetă autoghidată radar activ (AIM-120 AMRAAM și AIM-54 Phoenix);
- *Fox Four* – (uzual - *Guns! Guns! Guns!*) foc executat cu tunurile de bord.

Bird Dog vedea ce se întâmplă, parcă cu încetinitorul. AMRAAM părea că alunecă prin aer – un cilindru lung, alb, cu aripioare-stabilizatoare scurte – direct către el, aparent cu viteză de melc. MiG-ul își continua picajul, câștigând viteză, iar acum se afla aproape paralel cu el. Tomcat părea leneș și abia începea virajul spre dreapta, ca răspuns la comanda lui, când MiG-ul l-a depășit.

Racheta AMRAAM păru să mângâie gingaș MiG-ul, apoi a început să se dezintegreze. Bird Dog a urlat, conștient că sunt aproape, prea aproape, al dracului de aproape. Putu vedea prin canopie fața pilotului chinez, parțial acoperită de casca de zbor și masca de oxigen.

Chiar atunci când Mig-ul a explodat în flăcări, propria canopie a fost largată, iar el și cu Gator au fost ejectați afară, precum dopul dintr-o sticlă de șampanie. Un sentiment de frică pură, primară, l-a cuprins când a rămas suspendat în aer, cu paraşuta încă nedeschisă, scaunul de catapultare separându-se de el cu o încetineală de-a dreptul dureroasă. A încercat să-și întoarcă capul pentru a-l vedea pe Gator, dar nu-și putea opri mișcarea de rostogolire haotică prin aer.

Combinația de forță G excesivă, catapultare, se dovedea a fi prea mult. Simți cum i se strânge stomacul, lichidul cald, dezgustător i-a ajuns în gât și a vomat. Apoi a leșinat.

Tomcat 208
1515 ora locală (Zulu -10)

Kelly privea oripilată cum fuselajul în flăcări al MIG-ului se detașa din norul de flăcări și sfărâmături pentru a izbi Tomcat-ul. Șrapnelele au ciuruit avionul american grav avariat, iar jeturi de combustibil JP8 s-au răspândit prin aer cu o microsecundă mai înainte ca totul să se transforme într-o imensă minge de foc.

Rămase cu privirea pironită la apa de dedesubt, ignorând apelurile repetate de pe *Jefferson* ce o întrebau dacă vede vreo paraşută.

— Îi văd! a spus Tits. Acolo, drept înainte. Amândoi. Nu e ăsta cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Așa era. Cu excepția MiG-ului ce explodase în flăcări. În acea scurtă milisecundă când a fost doborât de *ea*, când victoria a fost doar a *ei*, înainte ca dezastrul să-l distrugă pe liderul ei.

Într-un târziu, apelurile repetate insistent de *Jefferson* n-au mai putut fi ignorate. Coborând la 3.500 m, cu ochii fixați pe paraşutele aflate dedesubt, a răspuns, în sfârșit.

— Tomcat 2-0-3 doborât. Văd două paraşute, repet, două paraşute. Am să mă rotesc deasupra lor, până vine helo SAR.

Apoi a acționat comutatorul balizei-transponder pentru a emite codul de urgență.

— Ce s-a întâmplat acolo, sus? a întrebat o voce nouă.

Kelly l-a recunoscut imediat pe Batman.

— Am tras asupra MiG-ului și l-am doborât, Admiral. Dar Bird Dog a fost prea aproape. S-au catapultat chiar înainte ca explozia să-i atingă.

— Sunt OK? a întrebat Batman.

Ea a dat din cap, conștientă că nu-i putea vedea gestul.

— Văd paraşute. Voi ști mai multe în curând.

— Și cum ai reușit să lansezi când era prea aproape?

— Nu ştiu sigur, *sir*. L-m avertizat să degajeze dreapta şi am lansat. Poate că am dat avertismentul prea târziu, poate că el nu a degajat suficient de rapid. Nu ştiu, *sir*.

După o lungă tăcere, Batman a spus:

— Cum stai cu gazul?

Ea a privit indicatorul de pe bord şi a făcut o grimasă.

— 2.500 l. Destul pentru întoarcerea la bord.

— Vrei să realimentezi înainte de a încerca să aterizezi pe punte? a întrebat-o.

Ceea ce voia el să spună de fapt, era că ea se afla în stare de şoc şi că va avea nevoie de câteva încercări până să reuşească aterizarea la bordul portavionului.

— Nu e nevoie, sunt bine.

— OK. Acum concentrează-te doar asupra aterizării pe punte. Ne vom ocupa de problemă mai târziu.

Vocea lui Batman era gravă, dar nu aspră. Controlorul de trafic aerian a intervenit imediat pe circuit, dându-i un vector care – fără a mai trebui să intre în Marshal Stack de la tribord – să o aducă direct pe panta de aterizare pe portavion. Ea a urmat instrucţiunile cu grijă, precis, forţându-şi mintea să se concentreze pe misiunea cotată de piloţii aeronavali ca numărul doi în ceea ce priveşte periculozitatea, imediat după realimentarea în zbor.

Tits, neobişnuit de tăcut în spatele ei, murmura doar nişte încurajări din când în când.

— E bine… Bine-aşa…

Ea a urmat perfect panta de coborâre şi a agăţat cu precizie cablul trei. A aşteptat, cu motoarele turate la maxim, până ce o vestă galbenă din faşa avionului a semnalat că poate reduce puterea. Atunci a ridicat cârligul din coadă lăsând cablul să cadă liber, după care a rulat pe punte până la locul de parcare. Împreună cu Tits au trecut rapid prin ritualul manevrelor de oprire a instalaţiilor şi aparatelor de pe avion, apoi au ridicat canopia, în timp ce căpitanul de avion monta siguranţele de la scaunele de catapultare şi-i ajuta să coboare.

În sfârşit, ea şi-a trecut un picior peste marginea cockpit-ului şi a început să coboare treptele prevăzute în fuselaj, pe laterala avionului. A sărit de pe ultima şi a simţit o uşoară durere în tot corpul când a aterizat dur cu picioarele pe puntea de zbor. Îl auzea pe Tits în urma ei.

Când s-a îndreptat spre insulă, a observat că o trapă s-a deschis şi o femeie zveltă a ieşit. Părul blond, tuns scurt îi încadra faţa ce semăna cu o mască de fier.

Lobo. Shit, n-am nevoie de aşa ceva acum. Tot ce s-a-ntâmplat în ultimele trei luni, toate mizeriile ce mi le-a făcut, iar acum eu i-am doborât iubitul.

Kelly s-a oprit în faţa lui Lobo, privind-o cu seriozitate. Aceasta stătea, cu faţa impenetrabilă şi braţele încrucişate la piept.

Într-un târziu, Lobo a vorbit.

— Ai văzut paraşute, nu-i aşa?

Kelly a aprobat, dând din cap. Lobo a micşorat distanţa dintre ele şi i-a pus o mână pe după umeri.

— Păi, atunci e OK. Îl are pe Gator care are grijă de el, ştii tu.

Kelly simţi cum o cuprinde un fior de slăbiciune, iar expresia feţei –- pilot de vânătoare – a început să cedeze. Încercă să spună ceva, dar vocea îi era prea gravă şi se opri.

Lobo a privit-o din nou drept în faţă.

— Nu face asta, a spus Lobo, cu voce joasă, ameninţătoare. Pentru tot ce am luptat noi – şi am luptat *eu* – …nu fă să se piardă totul acum. Jur pe Dumnezeu că te omor dacă începi să plângi.

Sângele rece s-a revărsat din nou în venele lui Kelly. Lacrimile ce-i apăruseră în ochi s-au uscat instantaneu, iar nodul din gât a dispărut. A dat scurt din cap şi a spus:

— Haidem.

Lobo a scuturat şi ea din cap.

— Nu, nu încă. Vreau să înţelegi un lucru – acolo sus se mai întâmplă şi câte un rahat, ştii asta? Eu ştiu, iar Bird Dog sigur ştie treaba asta. Fiecare dintre noi îşi încearcă şansa,

ştiind ce se poate întâmpla de fiecare dată când ne punem fundu' în carlinga unui Tomcat. Dar asta e aviaţia navală, iar tu ori înveţi să trăieşti cu această realitate, ori demisionezi. Asta trebuie să decizi, *doamnă*. O poţi duce? Dacă nu poţi, depuneţi frumoasele aripi de aur pe biroul amiralului imediat ce ajungi la cabina lui. Pentru că dacă nu poţi să reziști, n-ai de ce să te afli aici. M-ai înţeles?

Kelly a ridicat bărbia, privind la cealaltă femeie.

— Te-am înţeles. Acum, scuză-mă – sunt câţiva oameni cu care trebuie să vorbesc.

Plecă împreună cu Tits care se ţinea aproape de ea. Tits i-a trimis lui Lobo o privire plină de recunoştinţă pe când intrau în interiorul insulei.

Lobo dădea uşor din cap, uitându-se după ei. Tânăra pilot nu înţelegea acum, dar poate o va face cândva. Iar oricând o va face, îi va mulţumi lui Lobo pentru ceea ce tocmai făcuse.

Bird Dog – pentru numele lui Dumnezeu, să scape viu din treaba asta, altfel te omor. Lobo scutură din cap, amintindu-şi de zilele când ea însăşi a fost POW[16], torturile pe care le îndurase, violul, bătăile. Totuşi, trecuse peste astea, ba chiar s-a întors în serviciul activ, la zbor. Iar dacă ea a reuşit, la fel trebuia să facă şi Kelly.

Chiar în acel moment 1MC anunţa:

— Atenţiune toată lumea! Misiunea SAR s-a terminat cu succes – doi recuperaţi. Vii. Bună treabă!

A fost rândul lui Lobo să se străduiască să-şi reţină lacrimile.

CARRY ON!

[16] POW - Prisoner Of War – prizonier de război.

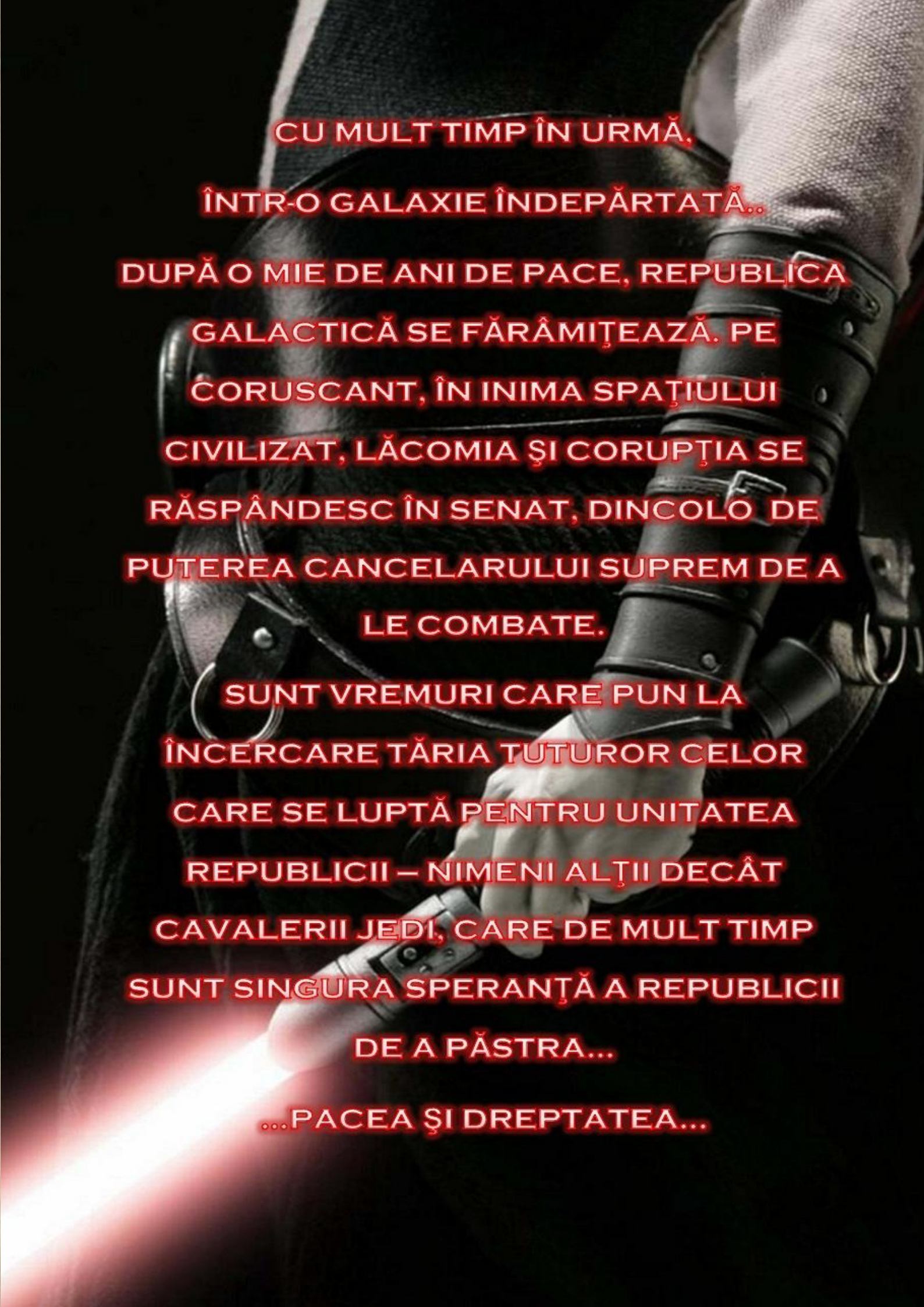
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducerea din limba engleză: Uncris

pentru VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

Capitolul 19

Prudent, Qui-Gon urca centimetru cu centimetru pe o muchie de stâncă pe care niciun uman n-ar fi reuşit să o escaladeze. Prin ploaia torențială, reuşea să găsească mici crăpături în care-şi strecura degetele de la mâini şi picioare, abia reuşind să se mențină agățat de stâncă. Ştia că trebuie să se grăbească. Pierduse prea mult timp în timp ce se apropia de versantul lateral al muntelui, ştiind că dacă ar fi încercat să se cațere direct ar fi fost foarte uşor de depistat. Dar ultima terasă era într-un loc unde trebuia să rişte a fi văzut. De acum înainte, calea era direct în sus.

Momentan, era mai preocupat de draigoni, decât de hutti. Creaturile deveniseră active. Multe aterizaseră pe colțurile stâncoase de deasupra, aşteptând să treacă furtuna. El se ținea în umbre, strecurându-se printre stânci, cu teama că va fi descoperit. Uneori, trebuia să rămână nemişcat lungi minute agonizante, până ce vreun draigon îşi întorcea capul acoperit cu solzi argintii.

Răbdare, se îndemna singur, din când în când. *Trebuie să avem răbdare.*

Aceasta era o lege nescrisă a Codului Jedi. Şi totuşi, era greu să fii răbdător când atâtea vieți erau în balanță. Degetele îi erau rânite şi însângerate. Undeva, în apropiere, lumina a izbucnit din cer, iar tunetul a răsunat. Cerul era negru şi foarte jos. Vântul şuiera strecurându-se printre stânci.

Se simțea teribil de expus. Era un tip masiv, o țintă mare pentru draigoni. Un fulger de lumină îi putea dezvălui poziția – sau îl putea lovi de moarte, chiar.

Mult timp a rămas nemişcat, în aşteptare. Ploaia îi curgea pe frunte şi-i făcea hainele grele. Era pe jumătate înghețat, şi încă slăbit de rănile provocate de pirați. Privi către ocean. Nu foarte departe, un draigon sclipitor s-a aruncat ca o săgeată către suprafața apei, cu aripile strânse. A plonjat într-o izbucnire de spumă, apoi a bătut din aripi. Pe când se ridica dintre valurile înspumate, ține în bot un uriaş peşte sclipitor.

Slavă Domnului, draigonii nu l-au văzut încă. Sau, dacă au făcut-o, nu le plăcea carnea de om. Poate că draigonii nu văzuseră niciodată animale terestre, şi nu se gândeau să vâneze pe pământ.

Qui-Gon nu îndrăznea să privească în jos. La câteva sute de metri deasupra sa, o pală de ceață ieşea dintr-o crevasă şi era imediat împrăştiată de vânt. Era nevoie de vederea ageră a cuiva care ştia ce caută, ca să observe tenta galbenă a ceții.

Acolo era dactylul.

Calea a fost dificilă. Nu erau poteci. Nu a mişcat nicio pietricică pe care a călcat. Dacă punea piciorul pe vreuna, putea să se rostogolească de sub talpă. Şi chiar dacă nu se mişca, tot o simțea ascuțită şi dureroasă. Singurele plante întâlnite erau nişte licheni cenuşii care acopereau aproape tot. Când erau uscați, păşeai pe ei ca pe un covor. Dar după ce a început ploaia, aceştia au devenit alunecoşi.

Deşi simțea cum Forța îl ghidează către dactyl, tot mai părea a fi o misiune aproape imposibilă.

Un fulger a străbătut aerul. Tunetul a zguduit piatra de sub degetele sale. În spatele său, vântul îşi trimitea rafalele. Qui-Gon s-a lipit de peretele stâncos. Umărul îi tremura.

Nu mai e mult până sus, îşi zise.

Chiar deasupra capului a izbucnit un *flash*. Fragmente de piatră i-au lovit obrajii. O clipită, a crezut că trăsnetul s-a abătut asupra stâncii de lângă el. Dar şi-a dat seama că a fost ceva prea mic. Un blaster. Cineva a tras asupra lui!

Qui-Gon a înclinat capul, încercând să privească în jos. I-a văzut imediat printre stâncile de sub el. Pentru un hutt era greu să se ascundă. Era Grelb, credinciosul lui Jemba. Aluneca singur, flancat de câțiva whipidi. Şi-au ridicat grelele arme-blaster şi au tras din nou. Huttul râdea voios. Fulgerele blasterelor loveau peste tot în jurul lui Qui-Gon. Sabia-laser nu-i era de niciun folos. Nu avea unde să se ascundă, nu putea lupta. Cu mare efort, Qui-Gon continuă să se cațere.

Huttul Grelb chicotea plin de încântare. Planul său funcționa perfect. Ştia că Qui-Gon trebuia să apară de după partea laterală a muntelui ca să poată urca direct către dactyl pe ultima porțiune a ascensiunii. Tot ce a trebuit să facă a fost să găsească o poziție şi să aştepte.

La început se temuse de draigoni, şi ținuse capul jos, sperând să fie confundat cu o stâncă. Dar, treptat, Grelb a căpătat încredere. Probabil că draigonii erau doar nişte mâncători de peşti. Nu se mai temea de colții lor – dar pietrele ascuțite ale acestei lumi amenințau să sfâşie chiar şi pielea groasă a lui Grelb. Tot ce mai voia huttul era să alunece cu grijă înapoi la navă. Dar, acum avea de făcut o treabă – să-l ucidă pe Jedi. Va

fi plăcerea sa.

Jedi a fost prins în capcană, pe faleza de deasupra, şi acum se vânzolea în sus, către locul unde era ascuns dactylul. Qui-Gon nu avea blaster cu care să riposteze. Era o țintă mare. Se părea că va fi ucis uşor.

Aşa încât, Grelb le-a spus acoliților săi, *Nu vă grăbiți – pregătiți-vă de distracție.*

Whipidi au scos strigăte de încântare. Le făcea plăcere să chinuie ființe lipsite de apărare. Au început să tragă foc de baraj, care nu avea ca scop lovirea directă a lui Jedi. Doar trăgeau suficient de aproape ca să-l înspăimânte.

Grelb chicotea, *Uite-l cum se zvârcoleşte, băieți! Îmi aminteşte de puffer*[1]*-ul pe care l-am mâncat aseară!*

Dar, adevărul era că Jedi nu se zvârcolea. Nu se pitea şi nici nu încerca să se pună la adăpost. Ritmul nu i s-a schimbat cu nimic. Încet, metodic, urca faleza, chiar şi atunci când stânca se spulbera la doar câțiva milimetri de fața sa.

Whipidi începeau să se mânie.

— Acesta-i chior? a întrebat unul pe un ton nemulțumit. Nu e deloc distractiv.

Grelb s-a încruntat. Nu voia ca whipidi să aibă motiv de nemulțumire. Avea nevoie de loialitatea lor.

— Ce-ar fi să pariem? a sugerat el. Să vedem cine reuşeşte să-l nimerească în cizmă.

— Excelent! a strigat primul whipid. Pariez pe cinci monede că reuşesc să-l nimeresc în cizmă din primul foc!

— Din primul foc? a râs neîncrezător camaradul lui.

Şi rămăşagul a fost făcut. Pentru a-l face mai atractiv, Grelb a pariat împotriva whipidului cu cota doi-la-unu. Nerăbdător, îl privea pe Jedi cum îşi continuă cățăratul drept în sus. Cei doi whipidi care pariaseră şi-au fixat armele în umăr. Aşteptă cu respirația oprită ca primul whipid să tragă. Fulgerul a izbucnit, tunetul s-a rostogolit prin aer. O rafală de vânt a suflat în spatele lui Grelb.

Jedi îşi ținea piciorul drept pe o mică muchie de piatră. A întins mâna către o scobitură de deasupra. Se afla într-un echilibru precar. Dacă ar fi fost nimerit în picior, probabil că s-ar fi prăbuşit în abis.

— Trage-odată! a strigat Grelb.

În spatele său, se auzea un zgomot ciudat. Ceva ca o vomă. Grelb s-a întors şi-l văzu pe whipidul-țintaş şi un draigon uriaş. Aterizase atât tăcut, că nu fusese auzit de nimeni. Vedea pentru prima dată unul de atât de aproape. Draigonul avea mici solzi argintii pe întreg corpul şi ochi mari, galbeni, ca aceia ai unui peşte. Nu avea picioare anterioare, doar câte o gheară uriaşă pe fiecare aripă. Iar botul avea cei mai ciudați colți – ca nişte pumnale enorme arcuite în jos. Monstrul îi amintea vag de un rechin ithorian[2]. Jumătate din whipid era în botul draigonului.

---

1 Puffer – o specie de pește.

2 Rechini ithoriani - prădători aquatici de pe planeta Ithor; gura largă este mărginită de nişte dinți de mărimea/forma unor pumnale.

— Aaagh! a urlat Grelb în timp ce se grăbea să alunece către cea mai apropiată crevasă.

Toți ceilalți whipidi s-au răsucit şi au început să tragă în draigon.

Qui-Gon se forță pe ultimii trei metri, apoi a ajuns într-o mică grotă. Acolo, s-a oprit ca să se odihnească câteva momente lungi, în timp ce-şi ținea strâns brațul drept. Simțea mirosul înțepător de sulf şi amoniac. Pătrunse mai adânc în grotă. Cristalele de dactyl erau aruncate pe podeaua plană a peşterii şi răspândeau o strălucire pală, galbenă.

Focul de baraj tras de blastere a devenit deosebit de rapid. Armele făceau un neîntrerupt *boom-boom-boom*. Dar nu se mai trăgea asupra lui. Whipidi se adăpostiseră printre stânci şi trăgeau în draigoni. Focul blastereler îi atrăgea şi mai mult, iar draigonii urlau prin aer, lansându-se în stoluri asupra versantului. Câteva dintre bestiile uriaşe erau căzute în jurul whipidilor, dar alții năvăleau din ceruri, înnebuniți de foame.

Qui-Gon privi în josul falezei, la încăierare. Umblase toată dimineața fără a atrage atenția draigonilor. Acum, tot trăgând cu blasterele lor, prostănacii de whipidi, îi atrăgeu să atace în cârduri.

Draigonii scoteau urlete stridente şi se aruncau în picaj din nori cu marile aripi argintii întinse. Planau pe deasupra colților de stâncă întorcându-şi capetele în toate direcțiile. Colții le sclipeau în flash-urile de lumină ale fulgerelor.

Whipidi se împrăştiaseră încercând să se ascundă pe sub lespezile mari de piatră. Unul dintre ei a urlat plin de teroare când un draigon l-a smuls din adăpostul său.

Qui-Gon s-a folosit de diversiune ca să umple cu dactyl sacul adus cu sine. Timp de câteva momente whipidi s-au luptat țipând şi murind, în timp ce duzini şi duzini de draigoni uriaşi se năpusteau asupra lor.

Deodată, o umbră imensă a blocat lumina ce pătrundea în grotă. Un draigon a urlat, atât de penetrant între pereții stâncoşi, încât până şi Qui-Gon s-a înfiorat şi s-a lipit de stâncă.

Afară, la intrarea în grotă, draigonul zgâria pietrele cu vârful aripilor. Scoase un nou răcnet, iar Qui-Gon ştiu că nu mai avea rost să se ascundă. Fusese văzut. În timp ce alți draigoni năvăleau din cer, Qui-Gon se îndepărtă încetişor.

Whipidi solizi şi păroşi se agitau printre stânci, trăgeau cu blasterele şi scoteau zbierete războinice. Făceau o diversiune bună.

Din fericire pentru Grelb, tânărul hutt – precum unele feluri de viermi şi melci – era adeptul strecurării prin locuri înguste şi adăpostirii între pietre. De aceea Grelb s-a îndepărtat repede de masivii whipidi şi i-a lăsat să se lupte singuri cu draigonii. Se afla la jumătatea drumului spre poalele muntelui când a îndrăznit să ridice capul pentru a arunca o privire către largul oceanului. Chiar şi atunci, îşi ținea blasterul greu strâns la piept. Fluxul crescuse şi apa ajungea acum la coca navei Monument[3]. Dar se părea că Jemba a părăsit nava degeaba. Nu era inundată. Grelb se simți uşurat să ştie că încă mai avea şanse să plece viu de pe planeta asta.

În urma sa, pe munte, whipidi au mai scos câteva strigăte de luptă, apoi au încetat să mai tragă cu blasterele. Grelb simți cum îl scutură un fior la gândul a ce se întâmplase cu ei.

Urletele draigonului au alertat şi pe alții din cârd. Începură să se lupte pentru o

---

3 Monument – navă-barjă corelliană de o formă neatractivă/pătrățoasă, aflată în stare avansată de degradare; folosită pentru transportul muncitorilor și a mărfii pe planeta Bandomeer.

poziție mai bună, în timp ce primul îşi băgă capul prin intrarea grotei. Un fulger a luminat cerul în spatele său. Colți mai lungi decât cuțitele au strălucit lângă fața lui Qui-Gon şi a putut simți mirosul de peşte mort în răsuflarea sa.

Deodată, în mijlocul disperării, Qui-Gon a perceput ceva straniu – o mică vibrație a Forței. Când s-a concentrat, aceasta a crescut. Cineva îl chema, un Jedi.

Îşi dădu seama. *Obi-Wan are nevoie de mine!*

Mirat, s-a adâncit şi mai mult în grotă. Trebuia să fie calm, să se gândească. Băiatul n-ar fi trebuit să aibă abilitatea de a-l chema. Obi-Wan nu era Padawan-ul său. Nu erau conectați.

Dar nu avea timp să se întrebe ce semnifica chemarea. Era urgentă şi trebuia să i se supună. Auzind mişcare, Qui-Gon a privit rapid către intrarea în grotă. O clipă, draigonul a lovit stâncile cu aripile, blocând scăparea lui Qui-Gon. Apoi s-a prăbuşit neîndemânatic.

De mult timp urma Qui-Gon căile Forței. Acum simțea că-i dă un semn. *Fugi*, îi comanda. *Du-te la Obi-Wan.*

Inima lui Qui-Gon bătea puternic. Alergă câțiva paşi şi se strecură prin intrarea peşterii, conştient că la două sute de metri mai jos, colțuri ascuțite de stâncă erau ațintite în sus precum săbiile. Totuşi, avea încredere în Forță.

Nu a căzut mai mult de câțiva metri. Saltul la dus drept în spinarea unui draigon! S-a lovit de gâtul bestiei cu o bufnitură. Creatura era udă şi alunecoasă. Qui-Gon aproape că a căzut de pe el, dar s-a agățat cu vârful degetelor de pielea solzoasă. Muşchii suferinzi ai umărului pulsau de o durere arzătoare. A ridicat un picior şi l-a trecut peste spinarea draigonului, apoi s-a aşezat drept ca în şa.

Creatura a urlat terorizată. Zburase aici, sus, ca să se hrănească cu Jedi-ul. Acum îşi scutura gâtul, încercând să-l arunce din spinare. Scotea iar şi iar țipete stridente, apoi s-a aruncat panicată, bătând din aripi, în jos, direct către suprafața mării.

Qui-Gon a ținut strâns într-o mână prețiosul sac cu dactyl şi s-a lipit de gâtul acestuia. Făcând uz de toată puterea ce o putu mobiliza, îi şopti draigonului:

Prietene, ajută-mă! Du-mă la grote! Repede!

Draigonii care i-au vânat pe whipidi au auzit țipetele disperate ale celui în cârca căruia se afla Qui-Gon. Au privit în sus şi l-au văzut pe om. Se înălțară tot stolul pentru a începe vânătoarea. Draigonul său a bătut din aripi şi s-a îndreptat către grote. Qui-Gon nu era sigur că va putea controla bestia prea mult timp, pentru puțina sa minte era ceva chinuitor, fiind dominată doar de o nesățioasă foame.

Grelb a deplâns moartea acoliților săi whipidi când a privit înapoi spre munte. Draigonii se adunaseră în cârd cu sutele. Spre uimirea sa, l-a văzut pe Qui-Gon Jinn sărind din crevasă direct în spinarea unui draigon vânător. Jedi se îndrepta undeva, în jos, către navă. Grelb s-a trezit cu gura căscată, apoi s-a adăpostit sub o stâncă. Rămase acolo, tremurând. Jedi era viu şi cobora de pe munte. Asta însemna un singur lucru. Grelb a dat greş. Jemba îl va ucide dintr-o lovitură imediat ce-şi va arăta fața. Sau poate că-l va ucide încet ca să dea o lecție. Nu s-a luptat să ajungă într-o poziție

înaltă printre cei puternici, al doilea după Jemba, doar ca să lase un Jedi să-l învingă. Muncise atât de greu! Toate crimele, toată tortura asupra inocenților, tot profitul, nu trebuiau lăsate să se risipească.

Voia să-l ucidă el însuşi pe Jedi, înainte ca Qui-Gon să ajungă la grote unde-l putea vedea Jemba.

Cât a putut de repede, Grelb a ieşit de sub stânci.

Va urma.....

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

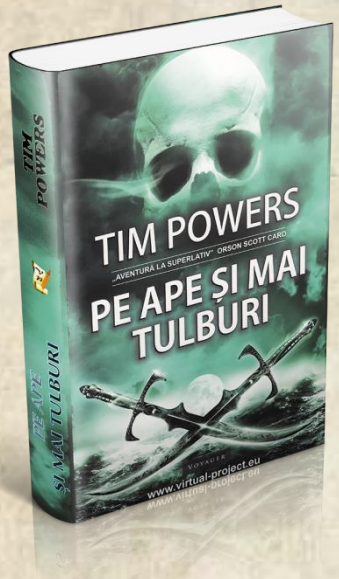

- Foileton -

Traducere din limba engleză şi note:
ANA-VERONICA MIRCEA

Capitolul saisprezece

În zori, ceața se revărsase dincolo hotarele sale de pe marginea fluviului şi atârna peste pământ şi peste mare ca un văl umed, abia uşor translucid, atât de rece încât piraţii se îngrămădeau în jurul focurilor care sfârâiau şi trosneau, şi ajunseră aproape pe la jumătatea dimineții, când văzduhul începu să se limpezească, înainte de a observa cineva că *Guralivul Carmichael* dispăruse, iar o altă jumătate de oră de mers cu bărcile cu vâsle într-o parte şi-ntr-alta pe lângă mal, de țipete şi de dangăte de clopot se irosi pentru a confirma dispariția vasului.

Mai întâi presupuseră că se desprinsese cumva din parâmele de amarare şi fusese luat de curent, fiindcă echipajul se afla, în marea lui majoritate, pe țărm – apoi Hurwood ieşi din colibă şi coborî panta în fugă, strigând că fiica lui dispăruse şi că nu dădea de urma lui Leo Friend.

Shandy stătea pe plajă, lângă una dintre bărci, când se răspândi vestea adusă de Hurwood. Davies şi Barbă Neagră erau la vreo sută de metri distanță, vorbind cu voci scăzute, insistente, dar îşi ridicară privirile când începu noua serie de țipete.

— Nu e o coincidență, declară categoric Barbă Neagră.

— Băiatul gras? protestă Davies. Dar de ce?

— Secundul tău ştie de ce, zise Barbă Neagră, uitându-se pe lângă el şi arătând cu capul spre Shandy. Nu-i aşa, Shandy?

El se îndreptă spre cei doi, simțindu-se pustiit şi mai rece decât ceața.

— Da, domnule, răspunse, cu voce răguşită. Am văzut cum se uită uneori la ea.

— Dar de ce să ia *corabia mea*? mârâi Davies, răsucindu-se furios către marea încă învăluită în ceață.

— Trebuia să plece cu Beth de-aici, zise Shandy. Planurile făcute de tatăl ei pentru ea... nu se potrivesc câtuşi de puțin... cu planurile lui Friend în ceea ce o priveşte.

Vorbea cu voce scăzută, dar era încordat ca o bară de oțel îndoită.

Barbă Neagră, care se uita tot către largul mării, clătină din capul său masiv.

— Ştiam că era mai mult decât ucenicul lui Hurwood – exista ceva după care umbla, pe cont propriu. La Fântână a obținut în sfârşit ceea ce-i trebuia. Ar fi trebuit să-l ucid noaptea trecută, după ce ne-am întors. Cred că ar fi trebuit.

Piratul uriaş întinse o mână, îi strânse pumnul, apoi şi-l repezi în palma celeilalte mâini.

Sunetul loviturii se pierdu în neaşteptata şi vibranta bubuitură a unui tunet apropiat, iar strălucirea fulgerului care se întinse pe tot cerul, făcându-i pe Shandy şi Davies să se tragă înapoi clătinându-se.

— Ar fi trebuit, repetă Barbă Neagră, dus pe gânduri.

În timp ce ecourile se rostogoleau de-a lungul ţărmului şi Barbă Neagră îşi lăsa în jos mâinile, Shandy îşi dori, pe jumătate, să se fi gândit să lase o parte din propriul său sânge în mâlul de lângă Fântână. Asta îi aduse aminte cum reuşise Davies să-o facă să dispară – probabil ucigând-o – pe creatura care părea un *loa* al junglei. Îşi ridică pe furiş piciorul şi îşi plimbă o unghie de-a lungul canalului dintre talpă şi partea laterală, după care rulă nămolul adunat într-un bulgăre şi şi-l puse în buzunar. Nu ştia dacă în realitate conţinea sau nu vreun strop de mâl din apropierea Fântânii, sau împotriva cărui soi de duşman şi-ar fi putut dori să-l folosească dacă era aşa, însă i se părea limpede că orice om care n-avea la dispoziţie decât arme de foc şi săbii se afla în posesia unui echipament ridicol de nepotrivit pentru lupta în care se angajau.

— Trebuie să-mi *iau* corabia înapoi, spuse Davies, şi Shandy înţelese că, pierzând-o, piratul îşi pierdea deopotrivă şi rangul – fără *Guralivul Carmichael* nu mai era decât căpitanul unui mic slup cu urme serioase de luptă, dar altminteri câtuşi de puţin impresionant.

Davies se uită cu disperare la Barbă Neagră.

— O să vii cu mine, să-mi dai o mână de ajutor? Grăsanul ăla e acum mai mult decât era şi chiar şi înainte ştia câteva trucuri valoroase.

— Nu, răspunse Barbă Neagră, cu faţa lui întunecată impasibilă. În momentul ăsta, Woodes Rogers trebuie să fi sosit deja pe Noua Providenţă, aducând amnistierea pusă la cale ca să mă jefuiască, lăsându-mă fără poporul meu.

Vântul bătea dinspre mare, suflând către spate coama neagră de leu şi barba piratului-rege, şi Shandy îi remarcă şuviţele cărunte de pe tâmple şi din bărbie.

— Plănuisem ca *Guralivul Carmichael,* cu tine drept căpitan, să fie vasul amiral al flotei mele… şi sper c-o să-l recapeţi. Dar se pare că epoca pirateriei de care se poate apuca oricine s-a încheiat… exact aşa cum s-au dus şi zilele vesele ale *buccaner*-ilor… suntem în epoca imperiului. Zâmbi, uitându-se pieziş la Davies. Crezi că piraţii mă vor urma, sau, având de ales, vor accepta amnistierea?

Davies îi întoarse obosit zâmbetul şi, înainte de a-i răspunde, aşteptă să se spargă un val, să ajungă, învolburându-se şi învârtejindu-se, aproape până la cizmele lor, şi să se retragă.

— Vor accepta amnistierea. Să navighezi cu Barbă Neagră e tot una cu a făgădui că vei ajunge la spânzurătoare.

Barbă Neagră dădu din cap.

— Dar…?

Davies ridică din umeri.

— Problema continuă să existe – dacă regele George n-are cumva destul bun simţ ca să-nceapă un nou război. Caraibele sunt pline de bărbaţi care nu se pricep la nimic, în afară de navigaţia pe o corabie de luptă. În vreme de pace n-au nimic de făcut. Bineînţeles că vor accepta amnistierea – cu recunoştinţă! – ca să nu se mai ţină cont de fărădelegile lor de până acum… dar, după o lună sau două, o vor lua cu toţii de la început.

Barbă Neagră dădu din cap, declarându-se de acord, şi, cu toate că atât Shandy cât şi Davies se retraseră, el nici măcar nu se uită în jos când următorul val trecu bolborosind de locul unde stătea, înconjurându-i gleznele cu alge. În cele din urmă vorbi fără grabă.

— Ar urma un nou căpitan, care ar avea corăbii şi bani?

— Bineînţeles. Şi, dacă acest căpitan nu va avea cu adevărat nici o fărădelege consemnată în trecutul său, îşi va putea alege oamenii dintre toţi marinarii din Lumea Nouă, fiindcă nici unul nu va nesocoti condiţiile amnistierii dacă va naviga sub ordinele lui. Dar la cine te-ai gândit? Până şi Shandy, aici de faţă, şi-a făcut rost de o reputaţie frumuşică.

— Phil, ştii de ce-a numit Juan Ponce de Leon locul ăla Fântâna Tinereţii?

— Nu. Davies râse scurt. Dacă s-a schimbat ceva, atunci de când am fost acolo mă simt

mai bătrân.

Barbă Neagră se întoarse spre Shandy.

— Îți poți da cu părerea, Jack?

Shandy își aduse aminte de mascarada macabră cu capul soției moarte a lui Hurwood.

— Fiindcă locul poate fi folosit ca să readuci morții la viață.

Barbă Neagră dădu din cap.

— Da, bătrânul Hurwood are de gând să scoată stafia soției sale și capul ăla mumificat și s-o planteze în trupul fiicei lor. Spre ghinionul fetei, care va rămâne fără corp. Piratul uriaș râse ușurel. Hurwood a venit anul trecut în Lumea Nouă; auzise că aici vrăjile sunt ceva tot atât de banal ca sarea.

În jurul focurilor din spatele lor, strigătele se întețiră, dar Barbă Neagră era captivat de propriile sale amintiri.

— Un glonț de pistol i-a zdrobit brațul, spuse el. Am fost nevoiți să i-l tăiem imediat și să-i ungem ciotul cu catran. N-aș fi crezut niciodată că un om de vârsta lui o să supraviețuiască. Dar, încă de a doua zi, ai fi zis că uitase de asta – nu-l interesa nimic altceva în afară de a urmări ce făceam eu. Pe vremea aia stafiile mă supărau foarte tare, beam rom cu praf de pușcă de două sau trei ori pe zi. Și, cu toate că în Lumea Veche magia se stafidise de mii de ani, el îi găsise urmele lăsate din vechime, îi descoperise oasele… și le studiase. Știa care era necazul meu și avea idee cum mă infestaseră stafiile alea. S-a oferit să mă scape de ele – să le *exorcizeze* – dacă-i arătam exact de unde le luasem. Eu am spus, bine, să mergem, dar el a zis că nu atât de repede. Avem nevoie de ceva care să țină stafiile la distanță, a zis el, de planta aia medicinală specială pe care-o cultivă Indienii din Carolina – trebuia să navighez spre nord și să fac rost de ea – iar el trebuia să se-ntoarcă în Anglia ca s-aducă două lucruri: adică, după cum se pare, fiica și capul nevestei. Singurul motiv care-l îndemna să dea de urma magiei vii era dorința de a-și aduce soția înapoi. Dar, înainte de a se întoarce în Anglia, a venit cu noi pe Noua Providență și a trăit câteva săptămâni printre *bocor*-i. Într-o noapte a navigat cu unul dinte ei către vest și s-a întors a doua zi dimineață sleit de puteri și arătând ca un nebun – dar plin de entuziasm. Am știut că reușise cumva să intre în legătură cu soția lui. Și apoi a plecat, făgăduindu-mi, ca o ultimă parte a înțelegerii noastre, c-o să revină aducându-mi o corabie excelentă.

Shandy își aduse aminte de Chaworth și își dădu seama, cu un gust amar în cerul gurii, că acum făcea parte din tagma celor care-l ruinaseră și-l uciseseră pe bătrânul căpitan.

— Și Hurwood a avut bineînțeles dreptate, continuă cu voce scăzută Barbă Neagră. Noi folosim într-adevăr magia în locurile astea și, dacă nu ne socotim mai presus decât *bocor*-ii negri și le ascultăm vorbele – mai ales noi, cei care trăim pe mare – știm câteva șmecherii. Eu știu, poate, mai multe decât oricine altcineva… iar după călătoria noastră în susul fluviului am căpătat puterea de a le face pe toate într-un mod cu adevăr splendid. Stătuse cu fața către ocean, dar acum se întoarse către Shandy și Davies. Am auzit vorbindu-se despre Fântâna asta de ani de zile și m-am străduit să-i dau de urmă din cauza unei vrăji despre care se spune că e legată de ea. Un om care stăpânește puterea necesară poate fi nemuritor cu ajutorul ei, dacă are grijă să trăiască pe mare. Sânge, sânge *proaspăt,* și apă de mare, și n-ai nevoie nici de cap, nici de un trup în care să intre sufletul; din sângele vrăjitorului va crește în mare un altul, într-un soi de ou, în numai câteva ore după ce a curs în apă…

Davies îl privea încruntându-se, dus pe gânduri.

— Înțeleg. Ai de gând să…

— Să navighez către nord, Phil, către un loc civilizat, unde tot ce se petrece e trecut în acte, înregistrat oficial. Și probabil că vestitul Barbă Neagră va fi încolțit și ucis într-o luptă pe mare, astfel încât o parte din sângele lui să curgă în apă… și pe urmă n-o să fiu surprins dacă o s-apară un străin care-o să știe, din întâmplare, unde mi-am ascuns toate câștigurile, și căruia n-o să-i strice planurile nici un fel de reputație, nici un trecut, nici un renume. Cred c-o să facă rost fără zarvă de o corabie – ha! Fac pariu că Steve Bonnett o să-i dea o mână de ajutor – și-o să-și croiască drum către sud, către insula Noua Providență. Cred c-o să vrea să stea de vorbă cu tine, Phil – și cred c-o să fie bine dacă-ntre timp o să-l recapeți pe

Carmichael.

Davies dădu din cap.

— Vrei să… acceptăm amnistierea asta pe care-o aduce Rogers?

— Nu văd de ce n-ați face-o, răspunse Barbă Neagră.

— Ai auzit, Jack? întrebă Davies. Te-ntorci în vitrina prăvăliei.

Shandy deschise gura să răspundă, apoi o închise şi se mulțumi să clatine din cap.

— E un păcătos prea mare, Phil, zise Barbă Neagră, cu amuzamentul rostogolindu-i-se în glas.

Benjamin Hurwood străbătu ultimii zece metri transformându-şi paşii într-un soi de țopăială încordată, cu caseta pătrată de lemn legată de cureaua lui zgâlțâindu-se şi răsucindu-se nebuneşte.

— Când *plecăm?* țipă. Nu vă dați seama că e esențial să ne *grăbim?* Ar putea s-o *ucidă,* acum are destulă putere ca să treacă de vraja care-o apără.

Barbă Neagră nu-i dădu nici o atenție.

— Eu plec spre nord, spuse, şi se întoarse cu paşi apăsați către focuri.

Davies îl învălui pe bătrânul palid, care tremura, într-o privire speculativă.

— Poți să-i găseşti?

— Sigur că-i pot găsi – o pot găsi pe ea, oricum. Bătu cu palma în caseta de lemn, fără nici un strop de respect. De acum înainte, chestia asta e un afurisit de magnet atras de ea, mai bun decât indicatorul care te-a condus la *Carmichael* acum o lună.

— Plecăm imediat, spuse Davies. Imediat ce-mi îmbarc oamenii pe *Jenny.* O să… Se întrerupse. Echipajul lui *Carmichael,* zise apoi. Ce-o să se-ntâmple cu ei, cu flăcăii pe care nu-i putem lua pe slup?

— Cui îi *pasă*? zbieră Hurwood. Lasă-i să se-mpartă – jumătate cu Thatch, jumătate cu Bonnett. Fi-mi-ar afurisit sufletul, ce-am să-i fac viermelui ăluia tânăr şi gras când îl găsesc! Prometeu n-a suferit niciodată cum o să sufere Leo Friend! Îți promit…

— Nu, spuse Davies, încă dus pe gânduri, nici unul dintre flăcăii mei n-o să navigheze spre nord, cu Thatch… O s-o-ncarc pe Jenny cu oameni ca să se-afunde până la copastie înainte de a admite una ca asta…

Hurwood țopăise tot timpul de nerăbdare, iar acum, turbat de furie, strânse cu putere din pleoape, îşi încleştă pumnii şi se săltă încet deasupra nisipului, până ce ajunse să planeze, fără nici un sprijin, cu cizmele legănându-i-se în aer, la un metru înălțime. Deschise ochii pentru o scurtă privire, şuieră furios şi îi închise strângându-i mai tare – şi în următoarea clipă zbura ca o păpuşă dezarticulată pe deasupra mării, în care se prăbuşi, împroşcând un imens jet de apă, dincolo de locul unde începeau să se umfle şi să se rostogolească valurile.

Pe plajă erau o serie de pirați şi mai mulți dintre ei lăsaseră baltă tot ce făceau ca să caşte gura la acest spectacol, iar acum fixau cu priviri nedumerite apa împroşcată de cădere.

— *Luați-l de-acolo*! *se* răsti Davies către cel mai apropiat grup, şi bărbații se repeziră la o barcă, o traseră în apă şi începură imediat să vâslească. Vrei să găseşti fata, este? murmură apoi căpitanul către Shandy.

— Este.

— Iar eu vreau să-mi găsesc corabia. Aşa că hai să-l ducem pe Hurwood la bordul lui *Jenny* până nu-şi pune la punct zborul şi nu pleacă după ei de unul singur.

Marinarii ajunseseră cu barca lor largă în valuri.

— Nu-l aduceți înapoi! le strigă Davies. Duceți-l pe *Jenny.*

— Am înțeles, Phil, îşi zbieră răspunsul unul dintre vâslaşi.

Davies îl prinse pe Shandy de umăr.

— Întoarce-te-n tabără, Jack, îi ceru. Trimite în echipajul lui Bonnett atât de mulți oameni de pe *Carmichael* câți poate duce *Răzbunarea* – cu ceilalți vii aici şi-i îmbarci pe *Jenny.* Dar nici unul dintre ai noştri nu trebuie să plece cu *Răzbunarea Reginei Anna,* ai înțeles?

— Sigur că da, Phil, răspunse Shandy. În trei minute o să-i am aici, urcați în bărci.

— Bine. Du-te.

Shandy abia ajunsese în vârful pantei, alături de mulțimea adunată în jurul grămezilor fumegânde de cărbuni, când Grăsanul Sumbru îl înșfăcă de braț, chiar de sub umăr. Ochii căprui ai *bocor*-ului îl priviră cu asprime de pe fața neagră, latră.

— Te mişti al naibii de-ncet, băiete, spuse el. Credeam c-o să pui lucrurile la punct în susul fluviului. Acum e prea târziu ca să mai fie uşor – acum trebuie să-l ucizi şi să-l arzi pe țărm.

— Pe cine să ucid? răbufni Shandy, uitând că vorbea cu un surd.

— Nu pleci cu *Răzbunarea Reginei Anna,* zise Grăsanul Sumbru.

Amintindu-şi prea târziu de surzenia celuilalt, Shandy clătină din cap şi se grăbi să arboreze o expresie aprobatoare. Stătea pe vârfuri şi spera că *bocor*-ul uriaş n-avea de gând să-l ridice mai sus.

— Nu, domnule! zbieră.

— Nu te-am aşteptat cinci ani ca s-ajungi marioneta lui şi să crăpi doar ca să curgă mai mult sânge şi să fie mai convingătoare scena morții lui.

— Nu plec cu el, zise Shandy, mai tare, exagerându-şi mişcările buzelor. Apoi adăugă: Cum adică „cinci ani”?

Grăsanul se uită în jur – nimeni nu părea să le dea vreo atenție aparte, apoi îşi coborî vocea până la o şoaptă cumva totuşi bubuitoare.

— Când s-a terminat războiul oamenilor albi, şi nimeni n-a fost în stare să-şi dea seama că Thatch învățase prea multe.

Shandy nu-şi dădu seama dacă Grăsanul Sumbru îi răspunsese sau dacă avusese oricum de gând să spună asta.

— A scăpat uşor, zicând că lua parte la luptă cu propria lui corabie, continuă *bocor*-ul. Englezii l-au lăsat în pace, au crezut că ataca numai corăbii spaniole. Dar el nu era interesat să facă vreo deosebire între *spanioli, englezi* sau *olandezi,* nu-l interesau decât viețile omeneşti şi sângele. L-a ucis până şi pe bătrânul magician englez de la care-a primit lecții, după care a-ncercat să-l aducă înapoi. Grăsanul Sumbru râse. La vremea aia l-am ajutat puțin, am făcut o broască țestoasă să mănânce sângele în apă. Oricum n-ar fi durat prea mult timp, fiindcă nici unul dintre ei nu-şi vărsase mai întâi sângele în Ereb, dar ar fi trebuit să vezi broasca aia țestoasă încercând să scrie cuvinte englezeşti pe punte, cu ghearele. Îi aruncă lui Shandy o privire pătrunzătoare. *Tu* nu ți-ai vărsat sângele acolo, nu-i aşa?

— Unde?

— În Ereb, aşa cum numesc oamenii albi locul ăla. Locul unde e Fântâna, unde stafiile nu pot fi stafii şi unde din sânge cresc plante.

— Nu, nu, eu nu. Shandy scutură din cap. Acum dă-mi drumul, se poate? Trebuie să…

— Nu? Bun. Îi poți fi… *de folos,* dacă n-ai făcut-o. Şi, când s-a terminat războiul şi el era încă viu şi atât de-aproape de-a aduna laolaltă un nou popor de oameni răi, după cum se părea, am înțeles că trebuia să chem pentru el o moarte din Lumea Veche. Anul trecut, când a sosit ciungul şi am văzut că ştia de stafii, am fost sigur că era omul meu, mai ales că nevasta îi murise în acelaşi an în care îmi rostisem chemarea – dacă *loa*-ii cei mai mari îl trimiseseră pentru mine, atunci ar fi fost cu putință ca moartea ei să li se fi datorat lor, de vreme ce urmările aveau să-l aducă aici.

— E într-adevăr extraordinar, spuse Shandy.

Sări în sus, răsucindu-se, şi reuşi să-şi elibereze brațul din mâna imensă a *bocor*-ului.

— Dar acum trebuie să stau de vorbă cu echipajele, bine? Oricine trebuie ucis şi ars va fi nevoit s-aştepte.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă înainte de a apuca Grăsanul Sumbru să-l înşface iarăşi.

Cu amenințări, cu aluzii la posibilitate reală de a abandona oameni în locul acela şi profitând de evidenta groază a lui David Herriot, navigatorul şef nu prea inteligent al lui Bonnett, Shandy reuşi să-l convingă să primească mai mult de jumătate din echipajul lui *Carmichael,* iar apoi îi grăbi pe pirații rămaşi să coboare către bărci şi să le tragă pe apă

înainte ca aceea care-l pescuise pe Hurwood să fi ajuns la *Jenny*.

Ceața se risipea acum cu hotărâre şi, când barca în care se afla ieşi din ultimul val de pâclă, Shandy zâmbi cu afecțiune văzând-o pe *Jenny*, vechea corabie, purtându-şi urmele loviturilor din luptă.

— O să fie plăcut să ne-ntoarcem în sud, acolo unde ne e locul, îi spuse lui Skank, care era ghemuit alături de el, la provă.

— Oh, da, încuviință tânărul pirat, e primejdios să te-ndepărtezi prea mult de Însoțitorul Veghetor şi de ceilalți.

— Da. Shandy se grăbi să se bată cu mâna peste buzunar, asigurându-se că nu pierduse bulgărele de nămol. Da, pe lume există nişte fiare cum n-ai fi crezut şi e cel mai bine să rămâi în apropierea celor pentru care-ai adus băutură.

Peste câteva minute se izbiră de coca zgâriată de gloanțe a slupului şi Shandy întinse mâinile, se agăță de balustradă şi sări peste ea, pe punte. În timp ce dădea câteva ordine în privința mânuirii pânzelor şi a parâmelor insuficient reparate şi supraveghea încărcarea grăbită a mai multor butoaie cu carne de porc sărată şi cu bere pe care izbutise să le rechiziționeze din tabără, simți că scândurile de sub cizmele sale vibrau scurt la fiecare câteva secunde şi, când se duse la pupă, să-i raporteze lui Davies că erau gata de plecare, îl văzu pe Hurwood pe duneta îngustă, ghemuit asupra casetei sale sinistre, şi observă că respirațiile hârşâite ale bătrânului coincideau cu vibrațiile punții.

— Să sperăm că n-o să strănute, spuse Davies, care observase la rândul său fenomenul. E totul pregătit?

— Aş zice că da, Phil, răspunse Shandy, cu un zâmbet strâmb de încordare. Mult prea mulți oameni, aproape fără provizii, greementul legat laolaltă cu sfoară, iar drept navigator un ciung nebun, călăuzit de un cap retezat dintr-o cutie.

— Excelent, spuse Davies, cu un gest aprobator. Bună treabă. Ştiam eu că mi-am ales omul potrivit ca secund. Se uită în jos, spre Hurwood. Încotro?

Bătrânul arătă spre sud.

— Ridicați ancora! strigă Davies. Cârma la tribord!

Vechiul slup se răsuci, îndreptându-se către sud, apoi prinse viteză atât de repede, deşi era supraîncărcat cu echipajul prea numeros, încât Shandy ştiu că Hurwood le oferise probabil vreun mijloc vrăjitoresc de propulsie, care să vină în ajutorul pânzelor zdrențuite; iar până la amiază străbătuseră, lăsând în urmă un siaj larg, toată distanța care-i despărțise de vârful peninsulei Florida.

O jumătate de oră mai târziu, începură să se petreacă tot felul de lucruri. De când plecaseră, Hurwood se uitase numai în caseta de lemn, dar acum îşi ridică ochii. Shandy, care arunca adesea priviri către bătrân, observă schimbarea şi se întoarse la pupă mergând pe lângă balustradă, legănându-se şi întinzându-şi mâna ca să atingă din când în când sarturile. Odată ajuns la câțiva paşi de vrăjitorul ciung, se opri.

— Sunt... alți... spuse bătrânul.

Mai mulți pirați se urcaseră pe sarturi ca să scape de mirosuri şi de înghesuiala în care stăteau ceilalți, se cocoțaseră instalându-se mai mult sau mai puțin confortabil în ochiurile grijelelor şi îi distrau pe cei de jos aruncând de la unul la altul o sticlă de rom din ce în ce mai uşoară fără ca până atunci s-o fi scăpat vreodată; însă acum unul dintre ei se uita cu mare atenție spre vest.

— O pânză! strigă. Au, fir-ar să fie, adăugă, când sticla ricoşă de genunchiul lui şi căzu în mâinile nerăbdătoare de dedesubt. O pânză la travers tribord, la numai o milă sau două de noi!

Ei trebuie să fie, se gândi Shandy, răsucindu-se cu atâta repeziciune ca s-arunce o privire încât trebui să se ghemuiască şi să se prindă de balustradă ca să nu cadă peste bord. Însă, imediat ce zări cealaltă corabie, ştiu că nu era *Carmichael* – avea teugă, şi o dunetă foarte înaltă, şi numai două pânze imense, una la provă şi alta pe catargul principal, şi, chiar şi de la distanța aceea, îi desluşea modelele strălucitoare, vopsite cu roşu şi alb de-a lungul părții laterale.

— Nu sunt câine! strigă domnul Bird, la care ajunsese în cele din urmă sticla şi care se retrăgea spre provă mergând cu spatele şi aruncând priviri aspre în jur, către ceilalți piraţi.

Shandy se holba la vasul bizar.

— Ce soi de corabie e? îl întrebă pe Davies. Şi cum naiba a ajuns atât de aproape fără s-o vadă nici unul dintre noi?

— Să fiu al naibii dacă ştiu, mârâi căpitanul. N-am pus pe nimeni de veghe, dar *unul* dintre nemernicii ăştia beţi ar fi trebuit s-o zărească până acum. Se uită cu ochii mijiți la vasul care părea să țină pasul cu ei. E un galion spaniol, spuse apoi, minunându-se. Nu ştiam că mai navighează vreunul – nu le mai construiesc de cel puțin o jumătate de secol.

Shandy înjură, apoi îi adresă lui Davies un zâmbet obosit.

— Evident că n-are nici o legătură cu neliniştile noastre.

— Evident.

— Aşa că ne vedem pur şi simplu de drum?

— Putem s-o facem. Chiar şi supraîncărcați, suntem în stare să mergem mai repede decât corabia asta, mai ales acum, cu Hurwood, care ne-mpinge cu vrăjile lui. Dacă…

— Un înecat! strigă cineva de pe sarturi. La douăzeci de metri de babord.

Shandy se uită într-acolo şi văzu păsări de mare zburând în cercuri deasupra unui bulgăre plutitor îmbibat de apă, care dispăru curând în marea agitată din siajul lor.

— Încă unul în față! strigă piratul care îşi autoîncredințase postul de veghe. S-ar putea să trecem exact peste el.

— Să ia cineva o cange, ordonă Davies, şi să-l agațe.

Zăriră încă un leş plutitor, la tribord, prea departe ca să fie remarcat de pe punte, dar cel pe care-l văzuse omul de veghe în fața lor era prins în cange şi alunecă peste provă. Păsările de mare țipară furioase când trupul care plutea fu săltat din apă şi tras la bord.

— Toți sfinții să ne aibă în pază! strigă unul dintre oamenii care coborau pe punte cadavrul picurând de apă. E Georgie de Burgo!

— Suntem pe urma băiatului gras, e sigur, spuse plat Davies, îndreptându-se spre provă. De Burgo era unul dintre cei doisprezece oameni rămaşi la bordul lui *Carmichael* după ce l-am amarat.

Davies îşi făcea loc prin mulțimea de pe punte pleznindu-i pe cei care-i stăteau în cale ca să se dea la o parte, iar Shandy se grăbi să i se alăture înainte de a se închide din nou poteca dintre oameni. Îşi dorea să se fi uitat mai bine la leşul pe care-l văzuse rostogolindu-se şi îndepărtându-se în siajul lor, şi se chinuia încercând să-şi amintească dacă hainele care-l înfăşurau aveau aceeaşi culoare ca rochia de bumbac purtată de Beth când o văzuse ultima oară.

Când ajunseră cei doi la provă, mulțimea începuse să se despartă în două pentru ei şi Shandy putu să arunce o privire către leşul lui Burgo când încă se mai afla la câțiva paşi distanță, iar acest moment de pregătire îi salvă probabil conținutul stomacului, căci capul lui Georgie de Burgo fusese despărțit de trup în urma a ceea ce părea să fi fost o sigură lovitură a unei lame foarte ascuțite şi foarte grele.

Shandy se uita fascinat şi îngrețoşat la cadavru când omul de veghe strigă iarăşi:

— Şi încă unul la babord!

— Aruncați-l înapoi, peste copastie, spuse încordat Davies, întorcându-se spre pupa.

El şi Shandy nu vorbiră în timp ce-şi făceau loc cu coatele, în drum spre cârmă şi spre sinistrul lor navigator.

— Putem presupune, cred, zise Davies, că i-a ucis pe toți doisprezece şi i-a aruncat peste bord. Nu-mi pot imagina cum, dar nu e ăsta misterul principal.

— Da, zise Shandy, fixând cu ochi mijiți orizontul albastru şi pustiu din fața lor. Cu ce echipaj navighează?

Nici unul dintre ei nu mai scoase nici o vorbă vreme de un minut întreg, apoi Shandy aruncă o privire spre tribord, către galion.

— Ăă… Phil? Nu spuneai că suntem mai rapizi decât spaniolul ăla?

— Hm? Oh, sigur, în cea mai bună zi a lor şi în cea mai proastă zi a noastră.

Se uită la rândul său să spre tribord – şi înlemni, cu ochii holbați, pentru că galionul o luase cu o bucată bună înaintea lui *Jenny.*

— Pe dinții lui Dumnezeu, murmură el, aşa ceva nu e cu putință.

— Nu, încuviință Shandy. Ca şi faptul că nu lasă nici o urmă vizibilă pe apă.

Davies continuă să se holbeze preț de alte câteva secunde, apoi ceru un ochean. I se aduse unul şi, timp de un minut nesfârşit, studie galionul care se îndepărta încet.

— Ține oamenii ocupați, spuse, în cele din urmă, lăsând ocheanul în jos. Să facă orice, să repare parâmele, să înalțe şi să coboare pânze, să se antreneze pentru recuperarea celor căzuți peste bord, orice – numai abate-le atenția de la spaniolul ăla.

— Am înțeles, Phil, spuse derutat Shandy, grăbindu-se către provă.

Împărți atât de multe sarcini, cu atâta iuțeală, încât un bărbat care fuma pe furiş o pipă – lucru interzis la bord – reuşi în confuzia creată să aprindă o băltoacă de rom scurs din sticla domnului Bird, astfel focul cuprinse jumătate de provă; părul uns şi hainele date cu catran izbucniră în flăcări şi o duzină de pirați, care se pomeniră brusc arzând, se rostogoliră țipând în panică şi se aruncară peste bord.

Shandy îi ordonă instantaneu cârmaciului să schimbe direcția şi, în câteva minute, antrenamentele impuse fără încetare de Davies îşi scoaseră toți banii – focul era stins şi toți oamenii din apă fuseseră traşi la bord, înainte de a avea vreunul timp să se înece. După ce pirații surescitați se liniştiră, iar el îşi găsi timp să-şi tragă răsuflarea şi să dea de duşcă o parte din romul salvat, Shandy se reîntoarse la pupa. Deşi protestase probabil la schimbarea cursului lui *Jenny*, Hurwood se holba din nou, tăcut, în caseta lui de lemn şi, când se uită în față, Shandy văzu că vasul spaniol nu mai era decât o pată albă, neuniformă, pe linia orizontului sudic.

— Când am spus să-i ții ocupați, zise Davies, n-am vrut să-ți cer să…

— Ştiu, ştiu. Shandy îşi scurmă o zonă pârlită a bărbii, apoi se sprijini de sartul bine întins şi se uită la Davies. Aşadar, de ce? Pur şi simplu ca să nu observe lipsa siajului?

— În parte. Dar, cu mult mai important, n-am vrut ca vreunul dintre flăcăii noştri să aibă timp să-ndrepte vreun ochean spre corabie şi să-i vadă numele. E *Nuestra Senora de Lagrimas,* spuse, cu gândul dus. Poate că tu n-ai auzit de ea, dar jumătate dintre oamenii ăştia îi ştiu povestea. Transporta aur de la Veracruz şi a avut ghinion, s-a întâlnit cu *Charlotte Bailey,* corabia unui pirat aflat în slujba Angliei. Doi englezi au supraviețuit şi-au povestit ce s-a-ntâmplat. O luptă cumplită pe mare – a durat patru ore – şi amândouă vasele s-au dus la fund. Se uită la Shandy şi rânji. S-a întâmplat în 1630.

Shandy clipi uluit.

— Aproape acum un secol.

— Da. Ştii ceva despre trezirea fantomelor?

— Nu tocmai – deşi, după cum merg lucrurile o s-ajung să ştiu totul pe de rost înainte de a pricepe cu adevărat cum se navighează.

— Ei, nici eu nu sunt expert, dar ştiu că nu e uşor. Chiar şi pentru a face să apară un mort într-o formă cețoasă şi pe jumătate imbecilă e nevoie de foarte multă putere vrăjitorească. Îşi flutură mâna, întinzând-o în față. Iar cineva a trezit aici întreaga *de Lagrimas*– pânze, lemnărie, vopsea şi restul, plus echipajul, judecând după modul în care navighează, totul părând destul de solid ca să nu se deosebească de o corabie reală, nici măcar sub lumina atât de strălucitoare a soarelui.

— Leo Friend?

— Aşa cred. Dar de ce?

Shandy aruncă o privire spre Hurwood.

— Mă tem c-o să aflăm.

Iar eu sper, se gândi, cu fervoare*, că e prea ocupat – cu uciderea piraților şi cu invocarea corăbiilor-fantomă – ca să-şi îndrepte atenția spre Beth Hurwood.*

Capitolul saptesprezece

Din acel colţ al cabinei în care se ghemuise, Beth Hurwood nu vedea decât fracţiuni disparate din înaintarea lui Friend, care traversa puntea cu paşi mărunţi, apropiindu-se de ea, fiindcă închisese uşa în urma lui după ce intrase şi singura lumină din încăpere era scurta licărire a petecului de cer albastru întrezărit printr-un hublou care apărea şi dispărea, la intervale egale, evident în ritmul bătăilor de inimă ale grăsanului.

Se trezise în zori, descoperind că tocmai cobora panta rece, nisipoasă, către o barcă legănată de valuri în apa puţin adâncă. Când îl zărise pe Leo Friend stând înăuntru şi zâmbindu-i larg încercase să se oprească locului, dar nu izbutise; pe urmă se străduise să-şi schimbe direcţia de mers, îndepărtându-se de barcă, dar nici asta nu-i reuşise, şi nu fusese în stare nici măcar să-şi încetinească paşii în timp ce înainta neajutorată prin apa rece ca gheaţa, şi se urcase în barcă. Atunci încercase să vorbească, dar nu putuse nici să-şi încordeze coardele vocale, nici să deschidă gura. Barca trecuse dincolo de talazuri, îndreptându-se către silueta palidă a *Guralivului Carmichael*; drumul până la corabie durase cam un minut, vreme în care Friend nu atinsese vâslele târâte lejer prin apă, iar Beth nu reuşise să-şi clintească nici măcar un singur muşchi.

Însă totul se petrecuse cu câteva ore în urmă şi ea îşi recâştigase între timp controlul propriilor mişcări, măcar atât cât să se târască în colţul acela şi să-şi acopere urechile când îi auzise pe piraţi ţipând şi murind.

Acum îl privea pe Friend cu prudenţă, întrebându-se asupra cărei părţi din trupul lui umflat şi-ar fi putut folosi cu cel mai mare efect dinţii şi unghiile şi încercând să-şi adune puterile ca să se poată împotrivi unei recăderi în puterea vrăjii care-o preschimba într-o marionetă neajutorată.

Dar, o clipă mai târziu, se simţi ridicându-se – dureros, într-o poziţie stângace, pe vârfuri, pe care nu şi-ar fi ales-o niciodată de bună voie; pe urmă greutatea i se lăsă în sfârşit pe călcâie şi braţele îi zvâcniră în sus şi în faţă, însă nu pentru a-şi ţine echilibrul, fiindcă nu putea să cadă, aşa cum nu se poate prăbuşi catargul unei corăbii cu tachelaj solid.

Friend îşi întinse propriile braţe şi ea înţelese că fusese adusă în poziţia aceea ca să-l îmbrăţişeze. Buza lui de jos, ieşită în afară, era umedă şi tremura, şi hubloul apărea şi dispărea tot atât de repede ca reversul unei monede ce se răsuceşte, iar când el păşi în braţele ei, Beth şi le simţi strângându-se în jurul cărnii tremurătoare de pe spatele grăsanului, apoi îi simţi gura apăsându-se cu putere peste a ei.

Duhnea a parfum, a transpiraţie şi a bomboane, şi una dintre mâinile lui îi pipăia trupul pe bâjbâite, cu stângăcie, dar ea reuşi pe moment să strângă cu putere din pleoape şi din dinţi. Pe urmă gura lui alunecă de pe a ei şi îl auzi, şoptindu-i cu pasiune, iarăşi şi iarăşi, aceleaşi două silabe.

Deschise ochii… şi clipi uluită.

Fereastra care apărea şi dispărea se făcuse nevăzută, aşa cum se întâmplase cu întreaga cabină. Ei doi stăteau pe o cuvertură împletită, ruptă, ce părea să se afle într-un dormitor englezesc sărăcăcios; aerul era închis şi mirosea a varză fiartă. Beth încercă din nou să se îndepărteze de el şi, cu toate că nu izbuti, se întrezări pe sine însăşi. Părea să se fi îngrăşat brusc, purta o rochie neagră, lungă şi diformă, şi avea părul cărunt. Şi atunci înţelese ce şoptea Friend.

— Oh, mami, mami, gâfâia el, izbindu-i gâtul cu răsuflarea lui fierbinte. Oh, mami mami mami.

Dar Beth nu vărsă decât după ce-şi dădu seama că îşi freca spasmodic de ea pelvisul pufos.

Peste mai puţin de o jumătate de minut, Leo Friend era afară, pe punte, cu faţa împurpurată, foindu-se încoace şi încolo sub soarele dimineţii. *Rostul greşelilor,* îşi spuse în

timp ce își tampona cu o batistă de mătase pata de pe cămașa cu volănașe, *e să-nveți din ele. Iar incidentul de adineauri, din cabină, m-a învățat cu siguranță ceva. Nu trebuie decât să aștept, pur și simplu – doar puțin mai mult, până ce o să am parte de suficientă liniște și pace ca să pot pune la punct una dintre vrăjile de care sunt acum în stare.*

Și apoi, se gândi, cu o privire către ușa cabinei pe care tocmai o rezăvorâse pe dinafară, *apoi o să vedem care dintre noi doi o să se străduiască să atragă atenția celuilalt.* Se uită în jurul punții a ceea ce făcuse din *Carmichael* și, după ce își inspectă cu atenție noul echipaj, decise că marinarii păreau mult mai lipsiți de viață decât atunci când îi invocase, cu mai multe ore în urmă. Păreau încă și mai palizi, mai puhavi, și își tot înclinau capetele ca și cum ar fi ascultat ceva și se uitau în urmă, spre nord, cu expresii în care spaima era ușor de recunoscut, chiar și pe fețele lor moarte.

— Ce s-a-ntâmplat? se răsti la unul dintre cei care manevrau echea. Vă temeți de Barbă Neagră? Vă temeți c-o să vă-nfigă câte-o sabie de abordaj în burdihanele reci? Sau de Hurwood, credeți c-o să vină după noi ca să-și ia *progenitura* i... i... i... i... afurisită? Nu vă faceți griji, am căpătat mai multă putere decât oricare dintre ei.

Creatura căreia i se adresase nu păru să-l audă și capul de un cenușiu perlat continuă pur și simplu să i se răsucească – atât de mult încât gâtul începu să i se sfâșie – ca să privească în urmă, dincolo de pupă. Din gâtlejul său inutil ieși un șuierat slab, care ar fi putut fi un scâncet.

Iritat fiindcă, în ciuda încrederii în sine și a încurajării pe care i-o oferea ziua însorită, începea să se molipsească de spaima evidentă a echipajului, Friend urcă scara către a doua punte pupa – levitația era o deprindere prea nouă și prea puțin controlată – și se uită în urmă, peste balustradă.

La început crezu că erau urmăriți de *Răzbunarea Reginei Anne,* corabia lui Barbă Neagră, și buzele dolofane i se arcuiră într-un zâmbet crud – care dispăru însă o clipă mai târziu, când își dădu seama că era un vas pe care nu-l mai văzuse niciodată. Observă că era mai lat, că era vopsit cu roșu și alb în jurul provei... o probă care nu înainta oare rămânând înspăimântător de stabilă? Oare majoritatea provelor de corăbii nu tresaltă ușor când prind viteză și nu împroașcă stropi de apă într-o parte și într-alta?

Se apropie de balustrada de unde putea vedea duneta și punțile pupa. Corabia lui încetase, cel puțin pe moment, să-și schimbe înfățișarea, nu mai erau nici catarge, nici punți care să se răzgândească, din clipă-n clipă, în privința locului în care se aflau sau nu. Poate că și hubloul... din cabina aia... fie era stabil, fie ajunsese în altă parte.

— Măriți viteza! strigă către echipajul său necrotic.

Mai multe siluete cenușii prinseră să se cațere pe greement.

— Mai repede! zbieră el, cu voce pițigăiată. Nu e de mirare că blestemata de *Charlotte Bailey* s-a scufundat, dac-ați manevrat-o tot așa!

Se uită în urmă, către nava urmăritoare, și se întrebă dacă-și imagina numai că ajunsese deja mai aproape. Era destul de sigur că așa stăteau lucrurile. Se propti zdravăn cu picioarele pe punte, își trezi noile părți ale minții și îndreptă către corabia stranie un deget ca un cârnăcior.

— Dispari, spuse, încordat.

Un petec imens de apă erupse instantaneu într-un jet de abur, încolăcindu-se și bolborosind într-un nor alb, cu margini bine conturate, și Friend chicoti încântat – dar râsul îi pieri de pe buze o clipă mai târziu, când corabia ieși brusc din nor, aparent nevătămată. De fapt, velele sale continuau să strălucească, având culoarea albă a oaselor, specifică pânzelor uscate.

— La naiba, spuse încet Friend.

N-are importanță ce corabie e, se gândi, agitat. *Am lucruri mai bune de făcut decât să mă ocup de ea. Aș putea să levitez, împreună cu Elizabeth, și să plec pur și simplu cu ea de-aici în zbor... dar dacă urmăriți suntem noi, nu vasul ăsta, o să fiu în dezavantaj, va trebui să-mi întrebuințez o parte din putere ca să ne menținem în aer... firește că folosesc o bună parte din ea chiar acum, ținându-i în mișcare pe afurisiții ăștia de marinari reînviați...*

VP MAGAZIN

Coborî înapoi, pe puntea următoare, şi, după ce strigă mai multe ordine către siluetele cenuşii care munceau în tăcere, se uită în jos, la scândurile de sub pantofii lui pătați de noroi, dar încă împodobiți din belşug. *Aş putea să dau pur şi simplu buzna acolo şi s-o am,* se gândi, cu o senzație fierbinte de excitare sufocându-l iarăşi, în ciuda neliniştii stârnite de vasul următor. *Şi de data asta aş putea s-o țin într-o strânsoare vrăjitorească totală, astfel încât să nu poată nici măcar clipi dacă nu-i îngădui eu s-o facă … sau aş putea s-o las fără cunoştință şi să folosesc magia ca să i se mişte trupul după placul meu…*

Clătină din cap. Nu, *asta* nu s-ar fi deosebit de fapt cu nimic de îndeletnicirile la care se deda încă din adolescență, când învățase cum să sculpteze femei din ectoplasmă în aerul de deasupra patului în care se vânzolea. În cel mai bun caz, acum nu putea face nimic mai mult decât s-o *siluiască* pe Beth Hurwood, şi orice marinar de rând era în stare de una ca asta. Friend îşi dorea – avea nevoie – să comită un viol mult mai profund. Voia să-i manipuleze voința, ca să nu fie doar lipsită de puterea de a se împotrivi împerecherii cu el, ci să trăiască sperând că avea s-o facă. Şi apoi, dacă lui i s-ar fi întâmplat s-o uluiască fiind… cu altcineva… ea s-ar fi simțit pe bună dreptate flatată.

Însă, ca să poată controla oamenii *atât* de deplin, era necesar să stăpânească o parte mult mai vastă a realității decât ceea ce izbutise să dirijeze vreodată până atunci – de fapt, *întreaga* realitate. Ca să poată defini *în totalitate* prezentul, trebuia să fie în stare să modifice trecutul – şi să dicteze viitorul – să devină, efectiv, Dumnezeu.

Ei bine, se gândi, cu un zâmbet nervos, *de ce nu? Nu m-am apropiat fără încetare de asta, pe durata întregii mele vieți?*

Traversă puntea către balustrada de la babord, se aplecă peste ea şi se uită iarăşi la următorul misterios. Corabia vopsită în roşu şi alb îşi mărise viteza de când o privise ultima oară şi înainta pieziş, ca şi cum ar fi vrut să treacă pe lângă babordul lui *Carmichael,* şi el zări o altă pânză, la o mare distanță în urma vasului necunoscut, care o ascunsese. Intrând în panică, scoase un şuierat şi o studie îngustându-şi ochii.

E prea mică, se gândi, *nu poate fi nici corabia lui Barbă Neagră, nici a lui Bonnett. Trebuie să fie afurisitul ăla de slup,* Jenny. *Cu Hurwood la bord, fără nici o îndoială, şi cu Romeo-bucătarul, cu Shandy ăla… poate chiar şi cu Davies, încă furios fiindcă l-am împuşcat. Probabil că de-asta se tot uită în urmă, de-o jumătate de oră, echipajul meu de leşuri.* Aruncă o privire către timonierul său, un cadavru nu prea bine conservat, însă obiectul atenției morților se schimbase. Chipurile lor fără viață nu se mai uitau către pupă, ci către cartierul de la babord, la galionul colorat.

— Idioților! strigă Friend. Pericolul e acolo!

Arătă în urmă, către slupul care se apropia.

Echipajul de cadavre păru să nu fie de acord.

— Ăsta nu e *Carmichael*! exclamase Davies când *Nuestra Senora de Lagrimas* îşi schimbase cursul, virând uşor către est printr-o manevră rapidă şi oferindu-le celor de pe *Jenny* o imagine clară a corabiei pe care o urmăreau.

Căpitanul continuă să se holbeze la ea prin ochean.

— Trebuie să fie, spuse Shandy.

Hurwood, care nu-şi schimbase poziția de la începutul călătoriei, rămânând ghemuit tot timpul, se uită în sus.

— E corabia pe care se află ea, spuse, vorbind exact atât de tare cât era necesar ca să se facă auzit, acoperind clipocitul valurilor şi şuierul vântului prin harpa tachelajului.

Davies clătină neîncrezător din cap.

— Duneta pare prea sus, dar cred c-o să ne lămurim destul de repede; se pare că amândouă corăbiile încetinesc. Noi folosim toată viteza pe care-o putem scoate dintr-a noastră, până la ultimul nod?

Shandy ridică din umeri şi arătă în jos, către Hurwood.

— Întreabă-l pe el – dar eu aş zice că da, şi că ne hazardăm chiar, adăugând un surplus primejdios. După ce-am accelerat ultima dată, ca să nu-l pierdem pe spaniol din vedere, a

trebuit să coborâm toate pânzele, fiindcă nu făceau altceva decât să ne-ncetinească, iar filele de bordaj ale cocii se îndoaie tot mai mult şi lasă să pătrundă tot mai multă apă ori de câte ori trecem peste un val mare.

— Ei, n-ar trebui să mai dureze prea mult.

Indiferent ce corabie s-ar fi aflat înaintea lor, câştigau teren cu mare repeziciune.

— Prinde! strigă Davies, un minut mai târziu, şi îi aruncă ocheanul lui Shandy. Cum se numeşte?

Shandy se uită prin ochean.

— Ăă… *Guraliottel Barimychael?* Nu… nu, e *Carmichael,* cu siguranță, acum văd clar…

— Continuă să priveşti corabia prin ochean, îl îndemnă Davies.

— … Păi, spuse Shandy peste alte câteva secunde, cu voce obosită, se începeşoează şi se tot schimbă. Dar, pentru o clipă, numele a fost *Charlotte Bailey.* Oftă şi bombăni o înjurătură pe care n-o ştiuse cu o lună înainte. Vasăzică a trezit din morți echipajul de pe *Charlotte Bailey* ca să-i înlocuiască pe bărbații uciși de el, dar noua lui putere vrăjitorească e atât de mare încât a adus şi nava fantomă, care s-a amestecat cu *Carmichael.*

Davies dădu din cap către galionul spaniol.

— A adus până şi vasul care s-a scufundat odată cu *Bailey.*

— Dumnezeule, zise Shandy. Mă-ntreb dacă el ştie asta.

— Nu cred că are importanță. S-ar părea că *de Lagrimas* vrea să continue bătălia, de unde-au rămas acum o sută de ani… şi nu cred că vrem să-ngăduim aşa ceva.

— Nu, spuse Shandy.

— Nu, încuviință Hurwood, care se ridicase în sfârşit şi-şi închisese caseta urât mirositoare. Şi, ca să răspund la întrebarea ta de mai înainte, nu, Friend nu ştie ce e corabia spaniolă, fiindcă altminteri nu şi-ar fi irosit forțele încercând s-o fiarbă – face parte din aceeaşi vrajă care i-a oferit echipajul şi nu poate scăpa de ea decât anulând vraja aceea. Râse fără să zâmbească. Băiatul încă nu-şi poate controla noile puteri. S-a întins până pe fundul mării după un echipaj şi a trezit din morții tot ce era în jur. Fac pariu că şi peştii care-noată acum sub noi nu erau ieri decât nişte schelete împrăştiate.

— Scuză-mă, se grăbi Shandy să-l întrerupă, dar ghiulele fantomă le pot face vreun rău corăbiilor reale? S-ar părea că *de Lagrimas* ia poziție pentru o salvă din flanc.

— Nu ştiu, scrâşni Hurwood.

Închise ochii şi respiră adânc, şi apoi jumătate din oamenii de la bordul lui *Jenny* căzură lați pe punte când vechiul slup făcu un salt înainte peste valurile zdrobitoare, cu o viteză încă şi mai mare decât până atunci. Sprijinit de cadrul pupei şi încercând să-şi umple plămânii cu aerul solid ce se năpustea asupra lor, Shandy se întrebă dacă să-l prevină pe Hurwood că probabil vasul vechi şi şubrezit n-avea să reziste, apoi, amețit, renunță să o facă.

Din tribordul corabiei spaniole înflori un nor de fum şi, o clipă mai târziu, Shandy se frecă neîncrezător la ochi, pentru că *Guralivul Carmichael* îşi pierduse conturile, părând să se clatine şi să-şi continue în acelaşi timp nevătămat drumul, să-şi piardă vergile şi velele în confuzia unei explozii şi să-şi păstreze totodată întinderea albă a pânzelor neatinsă.

Piraților beți de la bordul lui *Jenny* începură să zbiere la vederea acestui miracol şi câțiva se hotărâră din proprie inițiativă să înalte nişte pânze, în timp ce alții se repeziră spre cârmă. Unul răsucea scripetele cabestanului, încercând să arunce ancora.

Davies rânji către cei care dădeau buzna spre cârmă şi scoase gânditor un pistol, iar Shandy strigă:

— În lupta asta sunt destule stafii şi fără voluntari! Singurul nostru duşman viu e grăsanul – vreți să-l lăsați să fugă cu nava voastră?

Vorbele lui Shandy şi, cu mai multă eficiență, pistolul lui Davies, puseră capăt năvalei. Piraților şovăiră, ascunzându-şi nehotărârea în spatele înjurăturilor urlate cât îi ținea gura, al întrebărilor şi al gesturilor.

Davies trase în aer, apoi zbieră, în liniştea relativă care se lăsase:

— Vasul spaniol e o fantomă, sunt de acord – dar distrage atenția grăsanului. Acum ne vede – aşa că mergem să-l atacăm acum, cât e ocupat, sau aşteptăm să ne atace când o să-i

convină?

Piraţii făcură pleoştiţi stânga împrejur, străduindu-se să se întoarcă la posturile lor mergând contra vântului năprasnic. Nu reuşiseră să-nalţe decât o singură pânză, mica velă gabier pătrată şi nu apucară nici măcar să-nceapă s-o coboare înainte de a se sfâşia în sute de panglici fâlfâitoare, dându-i vasului în tangaj o înfăţişare festivă, dar nefăcând altceva decât să-l încetinească.

Acum aproape alunecând peste valuri, *Jenny* se năpusti în golul tot mai îngust dintre cele două corăbii.

— Toate tunurile de la babord, foc! strigă Davies contra vântului. Şi pe urmă-ncercaţi s-aduceţi cârma la babord!

Toate cele şapte tunuri la care se referise bubuiră distonant, apoi, după momentul reculului, slupul se înclină brusc, cu catargele sale fără pânze către tribord, şi Shandy se agăţă de balustrada de la babord, strângând din ochi ca să se ferească de stropii aruncaţi de valurile care treceau pe lângă corabie după ce o izbeau la numai câţiva centimetri mai jos de el; şi, când babordul reveni la o poziţie mai apropiară de cea normală, îşi întinse gâtul să se uite la *de Lagrimas.*

Dăduse de necaz, fără nici o îndoială, cu catargul ei principal robust preschimbat într-un butuc crestat după ce se rupsese de la jumătate, şi cea mai mare parte a tachelajului nu-i mai servea acum decât ca s-o ţină în legătură cu ancora masivă în care se transformase vârful aceluiaşi catarg – dar Shandy înjură cu voce scăzută, cuprins de veneraţie, pentru că *Jenny* era un vas mult mai mic şi salva lui de lovituri de tun lovise la nivelul cocii corabiei spaniole, nu în partea de sus, unde se aflau catargele şi velatura... şi îi trecu prin gând că asista la înfruntarea originală dintre *Nuestra Senora de Lagrimas* şi *Charlotte Bailey,* repusă în scenă de protagonişţii săi reînviaţi pentru scurtă vreme, care continuau să aibă amintiri distorsionate despre succesiunea iniţială a evenimentelor.

— Menţineţi cârma! ordonă Davies. Şi să-ncetinim, adăugă, adresându-i-se lui Hurwood. O s-ocolim prova lui *Carmichael* şi-o să-l abordăm dinspre tribord.

Cele două corăbii încetiniseră chiar dinainte de a-şi pierde *de Lagrimas* catargul şi, cu toate că era supraîncărcată şi pierdea viteză, *Jenny* avu la dispoziţie suficient de mult spaţiu când viră, încă înclinată într-o parte, sub prova lui *Carmichael.* Pe urmă slupul se legănă şi se cutremură, pierzându-şi avântul în timp ce propria sa pră, încă în mişcare de rotaţie, răzuia coca vasului mai mare, smulgând aşchii; Davies ordonă să fie aruncate ghearele de pisică şi, o clipă mai târziu, piraţii mişunau în susul funiilor ca nişte gândaci mari şi zimţaţi. Lui Shandy, aflat printre cei dintâi, i se părea ironic faptul că, în timpul acelei a doua capturări a lui *Carmichael* de către *Jenny,* el era unul dintre bărbaţii bărboşi şi sălbatici care se căţărau parâme.

Când ajunsese la jumătatea urcuşului, coca de care-şi sprijinea tălpile în timp ce se târa în sus tresăltă brusc, ca suprafaţa unei tobe izbite cu putere, iar el se pomeni aruncat în lateral şi apoi izbit de ea; capul i se pocni de filele de bordaj şi lovitura îi amorţi mâna dreaptă, dar reuşi să rămână cu stânga încleştată de parâmă. Clipind uimit, de uită în jos, pe lângă cizmele care i se legănau, şi văzu că majoritatea bărbaţilor care fuseseră agăţaţi de funii, alături de el, cădeau împroşcând apa agitată dintre cele două corăbii.

— Tocmai a lovit-o spaniolul în partea cealaltă! strigă Davies, sărind el însuşi pe una dintre parâmele atârnate. Acum sau niciodată!

Shandy respiră adânc – pe gură, fiindcă din nas îi picura sânge – îşi îndoi degetele mâinii drepte, şi-o legănă ca să înşface frânghia, îşi trase picioarele în sus şi se împinse, îndepărtându-se de cocă şi reluându-şi obosit urcuşul. Fu primul care se prinse de balustradă şi îşi trecu un picior peste ea, dar, în ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru Beth Hurwood, după ce se trase în sus crispându-se de durere, se ghemui pur şi simplu acolo, holbându-se în jur pentru câteva secunde.

Corabia spaniolă păta cerul cu încâlceală de vergi rupte şi de vele murdare, dar atenţia lui Shandy se concentră asupra lucrurilor din imediata lui apropiere. Vasul de a cărui balustradă se agăţa pur şi simplu nu era *Carmichael* – puntea superioară din centru era prea

lată, dar prea scurtă înspre provă şi înspre pupă, existau două punți pupă, cea din spate fiind chiar mai înaltă decât prima, tunurile erau montate pe puntea superioară, nu pe cea de sub ea – dar ceea ce îi atrase stânjenitor atenția erau marinarii de la bord.

Se mişcau cu stângăcie, aveau pielea de culoarea cremei spumoase de deasupra supei de ciuperci, iar ochii lor erau de acel alb lăptos care, în cazul peştilor, arata că au murit de prea mult timp.

Cea mai mare parte a membrilor echipajului insuficient reanimat se grăbeau către prova babord, unde se cățărau pe balustrada ruptă în bucăți o grămadă de marinari, la fel de decrepiți, de pe *de Lagrimas*.

Shandy îşi dorea într-o foarte mare măsură să sară înapoi, în apă. Văzuse astfel de creaturi în cele mai înfiorătoare dintre visele copilăriei sale şi nu era singur că n-avea să cadă el însuşi mort simțind asupra lui privirea cumplit de conştientă a vreuneia dintre ele.

Ştia că îi remarcaseră prezența, fiindcă mai multe se apropiau într-un ritm sinistru, greoi şi rapid în acelaşi timp, fluturându-şi săbiile de abordaj ruginite, dar foarte solide. Tălpile lor goale se târau pe punte cu un zgomot ce te ducea cu gândul la rostogolirea mai multor broaşte țestoase moarte pe țiglele unui acoperiş.

Cu voce ascuțită de panică, Shandy strigă primele versete din *Ave Maria* în vreme ce sărea pe punte, îşi scoase sabia dintr-o smucitură şi făcu primii paşi ai unuia dintre numeroasele atacuri pe care-l pusese Davies să le exerseze; fandă ca şi cum ar fi vrut să şarjeze printre doi dintre adversarii săi, apoi se ghemui în partea opusă şi opri lama unui al treilea cu un scrâşnet strident, ceea ce îi imprimă propriei sale săbii o mişcare în spirală, pentru a face o tăietură adâncă în gâtul sidefiu. Sărind peste trupul ce se prăbuşea, aproape descăpățânat, văzu mai mulți bărbați târşindu-şi picioarele către el – şi zări, pe puntea aflată imediat deasupra lui, silueta murdară a lui Leo Friend, care părea furios şi înspăimântat deopotrivă. Se uita la ceva aflat în spatele şi deasupra lui Shandy şi aceasta riscă să arunce o privire grăbită peste umăr după ce trecu de cei mai apropiați adversari mişcându-se cu iuțeală, fentă-lovitură la-ntâmplare-fugă.

Benjamin Hurwood era suspendat în aer, la aproape patru metri deasupra copastiei şi cu alți câțiva în afara ei, şi zâmbetul adresat lui Friend aproape cu afecțiune i se zărea prin părul alb suflat de vânt în jurul feței.

— Te-am luat cu mine, spuse bătrânul şi, cu toate că nu ridică tonul, larma în care se amestecau zăngănitul şi bufniturile surde ale luptei dintre cele două echipaje fantomă amuți cât timp se auzi vocea lui scăzută, aşa că toate cuvintele se deslușiră cu claritate. Ți-am arătat cum să treci de impasul în care ajunseseşi, ți-am arătat locul pe care n-ai fost în stare să-l descoperi de unul singur. Zâmbetul se lăți, începând să aducă a rânjet de craniu. Chiar credeai că-mi eşti superior, că poți ajunge atât de departe fără să te urmăresc? Ha, mă bucur că ți-ai dezvăluit firea trădătoare acum – până la urmă *ai fi putut* deveni destul de puternic ca să-mi faci rău.

Închise ochii.

La bord urcaseră între timp şi alți pirați şi acum, după primul moment de uluire, săbiile lor loveau cu încăpățânare în marinarii cadaverici, fiindcă înțeleseră repede că acele creaturi trebuiau făcute bucăți, şi asta într-o cât mai mare măsură, pentru a fi scoase din luptă. Şi ele erau rapide, mişcându-se spasmodic, ca nişte insecte, şi mai mulți dintre oamenii lui Davies se prăbuşiseră, însângerați, în primele câteva minute.

Shandy auzi pe cineva bătând într-o uşă de sub puntea pe care se afla Friend şi ghici că acolo era închisă Beth, dar descoperi că îi venea din ce în ce mai greu să înainteze pe punte. Brațul în care ținea sabia începuse să-i obosească şi nu mai izbutea decât să pareze loviturile săbiilor de abordaj – era prea extenuat ca să fandeze şi să-şi rotească arma în vreo ripostă eficientă.

Pe urmă unul dintre cadavrele însuflețite se apropie de el într-un dans greoi, rotind o sabie verde de abordaj – Shandy o ridică pe a sa şi pară cu partea ei dinspre mâner, dar forța loviturii i-o smulse din mână. Căzu zăngănind, prea departe ca s-o poată recupera. Mortul, atât aproape de el încât fuga nu era cu putință, îşi retrase brațul pentru o lovitură ucigătoare,

iar Shandy, neavând de ales, se repezi între agresor şi garda armei acestuia şi începu o luptă corp la corp.

Trupul adversarului mirosea a peşte stricat şi-i crea senzația că atinge o pungă de piele plină cu lanțuri şi jeleu, şi făcu pur şi simplu eforturi ca să nu leşine de groază fiindcă se afla în vecinătatea lui. Creatura şuiera, se zbătea şi-l lovea în spate cu garda de alamă a sabiei, dar el reuşi să şontâcăie până lângă copastie şi să-l rostogolească pe marinarul mort peste bord. Mâinile cenuşii ale acestuia i se agățară de reverele hainei şi, preț de mai multe secunde, Shandy rămase aplecat peste balustradă, uitându-se în ochii lăptoşi ai unui mort ce se legăna; pe urmă, în interiorul mânecilor creaturii se rupse un cot, urmat peste o clipă de al doilea, şi trupul căzu ca un pietroi, împroşcând apa şi lăsându-şi antebrațele încleştate de reverele lui Shandy.

Acum dezarmat, el îşi roti cu disperare ochii în căutarea sabiei căzute, dar chiar şi aşa, în panică, atenția îi fu atrasă de ceea ce se petrecea cu Leo Friend. Tânărul magician gras se înălțase de pe puntea pupa şi plutea în aer, şi văzduhul din jur era lins de flăcări strălucitoare, dar părul şi hainele lui rămăseseră până în momentul acela intacte, nici măcar nu se pârliseră. Shandy se uită dincolo de prova tribord, la Hurwood, zări flăcări şi în jurul lui, deşi nu chiar atât de multe, şi înțelese că vedea un duel pe viață şi pe moarte între doi dintre cei mai puternici vrăjitori.

— În spatele tău, Jack! auzi strigătul lui Davies, şi sări înainte, cu brațele cenuşii agățate de haina lui balansându-se nebuneşte, cu o clipă înainte ca lama unei săbii de abordaj să şuiere prin locul până atunci ocupat de capul lui.

Asta îl aduse primejdios de aproape de un alt membru al echipajului de pe *Charlotte Bailey,* care-şi înclină fără nici o expresie brațul ca de cauciuc, pregătindu-se pentru o lovitură de sabie, dar, înainte de-a apuca să o dea, capul îi sări în sus şi i se rostogoli de pe umeri când lama armei lui Davies îi străbătu gâtul cu un zgomot surd.

— Uită-te-n jur! se răsti căpitanul, aruncându-i lui Shandy, cu o lovitură de picior, arma bărbatului ucis de două ori. Nu te-am învățat asta?

— Ba da, Phil, gâfâi Shandy, aplecându-se şi ridicând sabia descurajant de grea.

În imediata lor apropiere nu se afla nimeni din echipajul pe de *Charlotte Bailey,* aşa că Davies îşi mută arma în mâna stângă, apoi îşi îndoi degetele mâini drepte, rămase libere. Shandy îi văzu ochii îngustându-se în timp ce-o făcea şi îi aminti că, după toate aparențele, îşi arsese palma acelei mâini în junglă.

— Îți poți folos... începu el, apoi strigă: Atenție!, şi făcu un salt pe lângă Davies, îndepărtând dintr-o lovitură o sabie îndreptată către el, în plină fandare, şi despicând fața de meduză a celui care o mânuia. Îți poți folosi mâna?

— N-am de ales, răspunse încordat piratul, strângând din nou mânerul sabiei şi uitându-se în jur, la puntea murdară. Ascultă, trebuie să ne asigurăm că Friend pierde lupta asta; încearcă să...

Din spatele lui Shandy se auzi un scrâşnet de lemn suprasolicitat, urmat de pocnete şi trosnete sonore, şi, când se uită spre pupă, văzu că Friend îşi întinsese mâna în jos şi că, deşi plutea la vreo doisprezece metri deasupra punții şi palma dolofană abia dacă-i trecea de centură, smulsese atât peretele despărțitor cât şi, în cea mai mare parte, acea porțiune a cabinei aflată deasupra punții; scândurile rupte şi grinzile atârnau o clipă în aer, apoi erau lăsate cadă cu nepăsare pe puntea superioară centrală, şi, când desluşi urlete printre zdrăngănituri şi bufnituri, Shandy ştiu că lemnele căzuseră peste oameni de pe *Jenny.*

Friend îşi săltă palma făcută căuş şi din cabina acum fără acoperiş se înălță în lumina soarelui Beth Hurwood, zbătându-se ca să scape de ceva invizibil, care-i țintuia brațele pe lângă trup.

Capitolul optsprezece

Oh, Dumnezeule, se gândi Shandy, cuprins dintr-odată de panică, *o foloseşte ca diversiune; probabil c-a siluit-o deja, iar acum o să-i dea foc, sau o să-i facă altceva, pur şi simplu ca să distragă atenţia lui Hurwood.*

Se repezi spre ea pe puntea alunecoasă, udă de sânge, şi nici măcar nu observă că unul dintre morţii aflat între el şi cabina descoperită îşi concentrase atenţia asupra lui şi se ghemuise, cu lama verde a sabiei de abordaj lăsată în jos, în aşteptare.

Însă Davies îl văzu.

— La naiba, Jack, izbucni, obosit, repezindu-se, cu gândul să ajungă la marinarul necrotic înaintea lui Shandy.

Venner, cu cămaşa ruptă, cu părul roşcat încă şi mai roşu din pricina unei tăieturi lungi din scalp şi cu obişnuitul lui zâmbet linguşitor înlocuit de un mârâit care-i trăda efortul disperat şi-i dezgolea dinţii, aprecie situaţia dintr-o privire – şi păşi cu bună ştiinţă în calea lui Davies, înfigându-şi umărul voinic în pieptul bărbatului mai bătrân.

Cu respiraţia pe jumătate tăiată în urma ciocnirii, Davies se clătină, dar se sili totuşi să-şi continue drumul, după ce aruncă în urmă, către Venner, o privire grăbită, plină de furie şi de făgăduieli.

Shandy fusese nevoit să ocolească o încăierare cu icnete şi zăngănit de săbii, dar acum alerga drept către silueta în ascensiune a lui Beth – şi către marinarul mort pe care încă nu-l observase, dar care-l aştepta răbdător.

Davies nu avea timp pentru un atac amăgitor; străbătu în fugă ultimii paşi care-l despărţeau de marinarul fantomă şi-i roti pur şi simplu sabia către gâtul lui.

Lama pătrunse adânc, dar mâna rănită şi răsuflarea tăiată îl împiedicaseră pe Davies să lovească destul de tare ca să-i taie în întregime capul, şi ochii morţi se rostogoliră, pironindu-se asupra lui – apoi, înainte de a-şi recăpăta arma, smulgând-o din rană, sabia de abordaj ruginită a creaturii i se înfipse înfiorător de adânc în pântece.

Dintr-odată pământiu, Davies murmură un blestem, apoi îşi strânse mânerul sabiei mai tare în mâna arsă şi, săltând-o cu o mişcare convulsivă care păru mai degrabă o zvâcnire de dezgust decât un atac, o izbi cu ultimele puteri de gâtul cenuşiu, despărţind capul de corp.

Cele două trupuri fără viaţă se prăbuşiră pe punte.

Shandy nu le observase întâlnirea. Acum în apropiere de Beth, îşi aruncă sabia şi-şi încordă toţi muşchii şi toate tendoanele, avântându-se într-o săritură înaltă, dar degetele lui întinse întâmpinară rezistenţa opusă de ceva invizibil, aflat cu treizeci de centimetri mai jos de ea – deşi, pentru o clipă, ochii lui Beth îl ţintuiră pe ai lui cu o privire imploratoare, iar buzele ei articulară cuvinte pe care el putu să le-audă.

Pe urmă se prăbuşi, ricoşă dureros de peretele despicat al cabinei şi căzu pe puntea încinsă de soare, cu braţele şi picioarele răsfirate şi gâfâind, acum vlăguit cu desăvârşire, aşteptând o sabie verde, sau chiar două, care să-l pironească de scânduri.

Însă culoarea cadavrelor luptătoare păli brusc şi deveniră translucide pe fundalul luminii strălucitoare a soarelui. Greutatea antebraţelor mortului care-i atârnau de piept dispăru fără urmă.

În aceeaşi clipă, Shandy deveni conştient că zăcea pe bine cunoscuta dunetă a *Guralivului Carmichael,* holbându-se la scândurile blindate şi amintindu-şi că le montase el mai însuşi – şi presupuse că Friend era atât de ocupat să se apere de Hurwood încât nu mai putea menţine vraja care-i oferise un echipaj.

— Aş putea s-o ucid, spuse Friend, relaxându-şi faţa încruntată de concentrare şi dezgolindu-şi într-un zâmbet dinţii însângeraţi.

De data asta Hurwood fu acela care tremură, iar Friend îşi îndreptă mâna liberă către

vrăjitorul mai vârstnic – şi o minge de foc, de un alb strălucitor chiar şi sub cerul fără nori al amiezii, se năpusti drept spre Hurwood, trecând prin tachelajul elastic.

Ciungul pară cu un gest biciuitor, şi globul în flăcări ricoşă coborând către *Jenny,* unde îl întâmpinară strigăte de panică; iar Hurwood căzu, ajungând cu jumătate de metru mai jos, după care se redresă cu o smucitură, scânci şi-şi întinse mâna către fiica sa, aflată de cealaltă parte a punții superioare din centru, de unde se înălța încet către adversarul lui. Nu se mai zărea nici un foc pâlpâind în jurul lui Friend, care rânjea şi-şi umfla triumfător pieptul, părând un balon grotesc, umplut cu aer cald şi împodobit cu panglici.

Tânărul vrăjitor respiră adânc, se lăsă pe spate şi-şi întinse brațele în ambele părți.

Apoi, în ciuda vântului puternic, aerul se umplu de mirosul respingător al unui vas de fier pus gol pe foc, şi corabia era din nou *Charlotte Bailey,* bondoacă, cu punțile ei numeroase, cu marinarii englezi şi spanioli nu doar având din nou substanță, ci chiar părând vii – obraji rumeni, brațe bronzate, ochi licărind strălucitori, şi Friend lumina pur şi simplu cerul, scânteind, ca un soare în formă de om…

Leo Friend ştia că ajunsese aproape de înțelegerea deplină; se afla chiar în pragul naturii divine – şi asta fără ajutorul nimănui, fără să se folosească de nimic altceva în afara propriilor mijloace! Acum putea să înțeleagă că aşa trebuia să fie. Trebuia s-o faci tu însuți, altminteri nu se întâmpla; iar ca să-l înfrângă pe Benjamin Hurwood, trebuia s-o facă, şi asta imediat.

Dar, pentru a fi Dumnezeu – ceea ce însemna, firește, să fi fost Dumnezeu tot timpul – trebuia să justifice toate întâmplările din trecutul său, să-şi definească fiecare acțiune în termeni compatibili cu divinitatea… era cazul să dispară toate incidentele prea jenante ca să şi le aducă aminte. Cu o rapiditate supraumană, luă anii unul după altul, trecându-şi în revistă comportamentul de care-şi amintea – animalele de casă chinuite, răutatea cu care-şi tratase partenerii de joacă, bomboanele otrăvite lăsate în apropierea şcolilor şi a azilurilor pentru săraci – şi reuşi să privească totul în față, să incorporeze totul în divinitate, până la ultima fărâmă, şi se simți devenind de o putere colosală, pe măsură ce înflorea, ajungând tot mai aproape şi mai aproape de acea mulțumire de sine perfectă pe care avea să i-o aducă omnipotența…

Şi, în final, cu Hurwood realmente înfrânt, nu-i mai rămase decât un singur incident din întreaga sa viață care trebuia să fie sanctificat prin scoaterea în afara realității murdare… dar era cea mai chinuitoare şi mai traumatică experiență prin care trecuse vreodată şi îi era extrem de greu s-o înfrunte… şi totuşi, stând suspendat în aer deasupra corabiei, față în față cu duşmanul zdrobit şi privindu-şi trofeul ce se înălța din cabina sfărâmată de dedesubt, îşi impuse s-o retrăiască.

Avea cincisprezece ani şi stătea în picioare alături de biblioteca din dormitorul lui dezordonat, urât mirositor… nu, în dormitorul lui elegant, parfumat de aroma de iasomie ce pătrundea prin ferestrele deschise, de mireasma pielii fine în care erau legate cărțile… aşa fusese *întotdeauna,* nu fusese niciodată o cameră sărăcăcioasă, urâtă şi murdară – şi mama lui deschise uşa şi intră. O văzu numai o clipă ca pe o femeie bătrână, trudită, grasă, căruntă, într-o rochie neagră, ca un sac – apoi deveni o femeie frumoasă, înaltă, într-un capot de mătase imprimată, cu un decolteu adânc… El descoperise magia cu şapte ani înainte, se ținuse de atunci de ea cu sârguință, iar acum voia să-i împărtăşească bogăția minții sale singurei persoane care apreciase vreodată mintea aceea…

Se îndreptă spre ea şi o sărută…

Dar scena începea să-i scape de sub control, ea era din nou femeia bondoacă şi bătrână, care tocmai venise să-i schimbe aşternuturile patului, şi dormitorul era din nou camera soioasă, iar el era un băiat gras, luat prin surprindere, întrerupt în mijlocul uneia dintre desfătările sale solitare, şi o săruta, amețit, fiindcă în delirul care-i accelera bătăile inimii, înțelesese greşit motivul vizitei ei…

— Oh, mami, gâfâia el, noi doi putem stăpâni lumea, stăpânesc magia, pot face o mulțime de chestii…

Cu un efort imens, o sili să redevină femeia în capot frumos, sili încăperea să se extindă

din nou la dimensiunile sale princiare… şi o făcu exact la timp, fiindcă ştia că tatăl lui, soțul mamei, urma să intre în cameră şi se îndoia că era în stare să retrăiască scena exact aşa cum se întâmplase.

Ei bine, îşi spuse, nesigur, *eu creez aici realitatea. Peste câteva minute, amintirea aia de nesuportat nu va mai fi ceea ce s-a petrecut de fapt.*

Pe scări răsunară paşi grei, urcând. Friend se concentră şi zgomotul paşilor scăzu în intensitate, până când se păru că pe trepte urca un copil. Pe palierul de dedesubt era o lampă, şi o umbră imensă, țepoasă, întunecă deschiderea uşii şi începu să distrugă camera… dar Friend se străduí din nou, făcând-o insignifiantă – în prag creştea acum o umbră piezişă şi subțire, palidă, de parcă obiectul care-o arunca n-ar fi fost solid.

În încăpere intră, târşindu-şi picioarele, un omuleț ca un şobolan în două picioare, în pantaloni lăbărțați, evident nereprezentând vreun pericol pentru cineva, în ciuda privirii sale chiorâşe şi a frunții încruntate.

— *Ce se…* începu creatura, tunând cu voce asurzitoare, dar Friend se concentră iarăşi şi vocea ieşi dintre buze distonantă şi iritată:

— Ce se petrece-aici?

Respirația îi duhnea a alcool şi a tutun. Creatura-tată traversă dalele podelei cu o fanfaronadă ridicolă şi, în *acea* versiune a realității, nu-i trase decât o palmă uşoară, tremurătoare.

Mama se întoarse spre intrus şi o simplă privire de-a ei îl făcu pe specimenul nebărbierit să se retragă de lângă băiat.

— Animal ignorant, îi spuse, pe un ton blând, şi vocea ei joasă şi melodioasă reverberă pereții lambrisați, contopindu-se susurul fântânilor şi cu clinchetele întâmplătoare ale clopoțeilor de vânt de afară. Făptură plămădită din murdărie, sudoare şi unelte de muncă. Frumusețea şi strălucirea inteligenței sunt dincolo de percepțiile tale josnice. Pleacă.

Creatura se retrase către uşă împleticindu-se derutată, cu propria duhoare pierzându-şi treptat puterea, cu toate că bucățele din haina sa neagră, prost croită, şi din ghetele de piele se exfoliau, căzând ca să strice dalele podelei.

Hurwood căzu cu încă treizeci de centimetri mai jos; acum era aproape la nivelul punții. Transpirația îi lipea de frunte părul alb şi respira convulsiv, hârşâit. Ținea ochii închişi – dar unul i se întredeschise pentru o clipă, o simplă crăpătură în care părea să fie o lucire vicleană, de triumf aproape perfect ascuns.

Asta călcă pe nervii lui Friend, al cărui control slăbi pentru o clipă; şi, în dormitorul din amintire, tatăl începu să crească şi să se îndepărteze mai încet. Camera decădea, recăpătându-şi înfățişarea inițială şi mama lui se bâlbâia:

— De ce l-ai lovit pe Leo, îl bați mereu… şi tatăl începu să se întoarcă spre ei.

Sus, deasupra punții pupa, Friend îşi încleştă pumnii strălucitori şi îşi folosi toată puterea voinței; şi, încet, tatăl fu silit să se micşoreze iarăşi, lambriurile apărură, măcar vag, pe pereți…

Pe urmă Hurwood încetă să s-o mai facă pe învinsul, şi râse pe față, şi lovi.

Şi tatăl lui Friend, deşi încă tot cu spatele către el, crescu până ce pragul de sus al uşii ajunse aproape prea scund şi prea îngust pentru el şi, când se întoarse, avea chipul rânjitor al lui Hurwood şi îşi deschise gura, asaltând timpanele lui Friend cu fraza pe care se străduise el cu disperare s-o decupeze din realitate:

— *Ce-i faci maică-tii, monstru mic? Iote-te, din pricina ta a borât pe podele!*

Gemând cu o spaimă cumplită, Leo Friend se întoarse spre mama lui, dar ea se deteriorase în clipele scurse de când o privise ultima oară, acum era ceva asemănător cu un câine gras, fără blană, îndepărtându-se de el de-a-ndăratelea, în patru labe, cu pântecele tresăltându-i când îşi vărsa pe podeaua murdară organele interne…

Camera nu numai că involuase către înfățişarea ei sărăcăcioasă de la început, dar devenea din ce în ce mai întunecoasă, cu aerul tot mai stătut. Friend încercă să scape din ea, să se întoarcă în aerul curat al mării şi pe *Charlotte Bailey,* sau măcar pe *Guralivul Carmichael,* dar nu izbuti să găsească nici o cale de ieşire.

— Ai dat gata totul prea repede, spuse creatura înfiorătoare, în care se contopeau tatăl lui şi Hurwood şi orice alt adult puternic care-l mai disprețuise vreodată – apoi, în timp ce încăperea cădea într-o beznă desăvârşită, dădu buzna înăuntru, pregătindu-se să-l devoreze.

Un tunet zdruncină văzduhul, nu doar asurzindu-l pe Shandy, care tocmai se ridicase în picioare, ci făcându-l şi să se clatine, aşa că fu nevoit să se-agațe de-o parâma a greementului ca să nu cadă, iar când aruncă o privire în jur, sufocat de duhoarea de metal, acum de două ori mai puternică, văzu că vasul redevenise vechiul şi familiarul *Carmichael,* iar luptătorii înviați din morți nu mai erau decât nişte umbre palide. Brațele care-i atârnau de haină dispăruseră.

Se uită în sus. Beth Hurwood atârna nemişcată în aer, la şase metri deasupra punții pupa, însă Friend se înălța în mare viteză şi, cu toate că acum strălucea mai puternic decât oricând, aproape prea tare ca să poată fi privit, dădea din mâini cu disperare, ca un om atacat de viespi şi, cu tot țiuitul din propriile urechi, Shandy îl auzea urlând. În cele din urmă, cu mult deasupra, o străfulgerare lăsă în urmă un punct roşu ce se încăpățâna să rămână în fața ochilor lui Shandy indiferent în ce parte s-ar fi uitat, şi cerul se umplu de o cenuşă albă, fină.

Beth Hurwood coborî foarte încet înapoi, în cabină, şi o parte dintre scândurile care fuseseră smulse alunecară la locurile lor, lipindu-se peste golurile cu margini zdrențuite. Fantomele marinarilor spanioli şi englezi, acum aproape imposibil de deslușit, plutiră într-o parte şi într-alta de-a lungul punții, către bălțile de sânge din jurul piraților de pe *Jenny* care fuseseră uciși şi, cu toate că, pe moment, părură să-şi continue existența hrănindu-se cu acel sânge, o parte din cenuşa care fusese Leo Friend se învârteji fără zgomot pe deasupra punții, otrăvindu-i.

Un morman de lemn sfărâmat continuă să se mişte chiar şi după ce scândurile animate se îndepărtaseră, devenind gratii ale cuştii lui Beth, şi, în cele din urmă, de dedesubt ieşiră târâş două siluete umane însângerate. Shandy dădu să strige, întâmpinându-le cu încântare – apoi observă capul spart şi golit al uneia şi scobitura rămasă în locul pieptului celeilalte. Iar când le privi ochii, nu-l surprinse golul din adâncurile lor.

Alături de el, cadavrul domnului Bird se săltă cu trudă în picioare şi îşi târşi tălpile către scripeții care controlau vela mare; celelalte leşuri i se alăturară unul câte unul şi, când se strânseră toate laolaltă, reuşind cumva să pară în expectativă în ciuda fețelor moarte, Shandy numără paisprezece.

— Nu şi Davies, spuse, cu voce îngroşată, văzându-l stând printre ele şi dându-şi pentru prima oară seama că prietenul lui fusese ucis. Nu şi Davies.

Hurwood se apropie plutind pe deasupra pânzelor, viră ca o pasăre imensă pe deasupra capetelor lui Shandy şi ale celorlalți supraviețuitori extenuați şi ateriză pe puntea pupa, alături de gaura acum parțial astupată cu scânduri. Se uită pentru câteva clipe în jos, la Shandy, fără nici o expresie, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, îi spuse. N-am un echipaj destul de mare ca să-mi pot permite să-l cruț. Acum plecați de pe corabia mea.

Shandy se uită spre *Jenny,* căreia i se vedeau catargul şi pânzele pârjolite, tresăltând deasupra balustradei de la babord. Din fumul care se înălțase în aer imediat după căderea globului de foc pe vas se mai zăreau doar câteva smocuri şi câteva şuvițe – era limpede că oamenii rămaşi la bord reuşiseră să stingă focul.

Cei vreo douăzeci de pirați în viață de pe puntea lui *Carmichael,* dintre care mulți răniți şi plini de sânge, se uitară la Shandy.

El dădu din cap.

— Înapoi, la bordul lui *Jenny,* le spuse, încercând să nu lase amărăciunea sufocantă pe care-o simțea să-i răzbată în glas. Vin şi eu într-o clipă.

În vreme ce oamenii lui traversau puntea, târşindu-şi picioarele şi şchiopătând către locul unde încă mai atârnau de balustrada şi de greementul lui *Carmichael* ghearele de pisică aruncate de pe slup, Shandy răsuflă adânc şi, ştiind că era inutil şi i-ar fi putut fi fatal, o porni totuşi cu hotărâre către cabina dărăpănată în care se afla Beth.

Hurwood se mulţimi să zâmbească uşor în timp ce-l privea apropiindu-se.

Shandy se opri în faţa uşii zăvorâte în care bătu, simţindu-se în acelaşi timp ridicol, înspăimântat şi hotărât.

— Beth, spuse, cu voce limpede. Sunt Jack Shandy – adică John Chandagnac. Numele îi suna deja nefiresc. Vino cu mine şi-ţi promit că te duc direct în cel mai apropiat port civilizat.

— Cum aş putea, veni, prin uşa deformată, vocea surprinzător de calmă a lui Beth, să am încredere într-un om care-a ucis un ofiţer de marină ca să salveze nişte criminali de consecinţele faptelor lor şi care mi-a ţinut apoi un cuţit la gât, ca să mă despartă de propriul meu tată?

El îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă răzleaţă din părul ţepăn de sare şi se uită cu coada ochiului la Hurwood – care-i zâmbi şi ridică din umeri cu compătimire prefăcută.

— Căpitanul din Marină, răspunse Shandy, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze vocea egală, era pe punctul de a-l omorî pe Davies... de a-l ucide fără judecată. N-am avut de ales. Iar tatăl tău... Tăcu pentru o clipă, disperat, apoi se sili să continue, descotorosindu-se de cuvinte aşa cum îşi aruncă peste bord tunurile şi butoaiele echipajul unui vas care se scufundă. Tatăl tău are de gând să-ţi scoată sufletul din trup, ca să-l poată înlocui cu al mamei tale.

Din cabină nu veni nici un răspuns.

— Acum te rog să pleci de pe corabia mea, spuse curtenitor Hurwood.

Shandy se repezi în schimb la zăvorul uşii – şi o clipă mai târziu se pomeni suspendat în aer, înălţându-se şi îndepărtându-se de uşa cabinei. Făcu ochii mari, apoi îi strânse cu putere, iar când îi redeschise, aruncând încordat o privire, tot trupul îi era ţepăn, pradă unei ameţeli de necontrolat.

După ce trecu dincolo de copastia lui *Carmichael* şi ajunse să atârne la zece metri deasupra apei, în faţa provei înnegrite de fum a lui *Jenny,* se simţi eliberat şi, preţ de o clipă îndelungată, căzu prin aer ca un pietroi, înainte de a se afunda în apa rece.

Îşi croi drum spre suprafaţă lovind apa cu mâinile şi cu picioarele, apoi înotă obosit către *Jenny*, de unde se întinseră spre el braţe musculoase, săltându-l la bord.

— Asta-i vrăjitorie împuţită, căp'tane, îi spuse Skank, când se afla în siguranţă, la bord, sprijinit de catarg şi respirând adânc în vreme ce pe punte, în jurul cizmelor sale, se lăţea o băltoacă de apă sărată. Suntem norocoşi c-am putut pleca, chiar suntem.

Shandy nu-şi arătă surprinderea fiindcă fusese numit căpitan. La urma urmelor, Davies murise, iar el îi fusese secund.

— Cred că ai dreptate, murmură.

— Mă bucur cu siguranţă că eşti teafăr, Jack, îl asigură Venner cu un zâmbet larg, care nu-i masca răceala din ochii cenuşii.

Ultimii doi piraţi desprinseră ghearele de pisică, apoi săriră în apă şi ajunseră curând la bordul lui *Jenny,* unde cerură rom.

— Da, daţi-le rom, încuviinţă Shandy, îndepărtându-şi din nou şuviţa rebelă de pe frunte şi gândindu-se că trebuia să-şi dea părul pe spate şi că la coada lui gudronată aveau să se adauge vreo trei-patru centimetri. Cât de grav a fost avariată *Jenny*?

— Păi, zise Skank cu înţelepciune, nu era într-o formă prea grozavă nici înainte de globul ăla de foc. Ar trebui să ne poată duce cu uşurinţă înapoi, pe Noua Providenţă – în linie dreaptă, fără să schimbăm cursul.

— Noua Providenţă, spuse Shandy.

Se uită în sus şi văzu cadavrul domnului Bird urcându-se pe sarturile lui *Carmichael.* Trupul păşi pe grandeea aflată chiar sub verga ce susţinea vela mare şi începu să desfăşoare pânza cu o precizie de ceasornic, în timp ce, sub el, mâini din ce în ce mai reci se ocupau de fungi. Vântul umflă pânzele, scotele trecură scârţâind prin scripeţi şi, la început cu încetineală, corabia mai mare se îndepărtă de *Jenny.*

— Noua Providenţă, repetă, gânditor, proaspătul căpitan al slupului.

Iar în cabina de pe *Carmichael* vraja eliberă în sfârşit gâtlejul lui Beth Hurwood şi ea rosti, pe nerăsuflate:

— Te cred, John! Da… Da, o să vin cu tine! Ia-mă de-aici, *te rog*!

Însă *Jenny* nu mai era decât o pânză decolorată, o pată zdrențuită pe suprafața scânteietoare a mării, la jumătatea distanței către orizont, şi, în afară de ale tatălui ei, singurele urechi care-i auzeau vorbele erau ale piraților morți din noul echipaj al *Guralivului Carmichael.*

Va urma....

Seria nouă

VP MAGAZIN

A debutat prin numărul *Special* de Crăciun 2013